DEB STOVER

Jocul cu focul

ALCRIS

Capitolul 1

Tory simți mirosul insulei încă dinainte de a o fi văzut. Nasul ei sensibil percepu aroma unei mulțimi de flori și mirodenii, plutind spre ea pe aripile brizei calde care încrețea marea albastră.

Scrută nerăbdătoare orizontul pâclos. Dintr-o dată, ceața se ridică, prefăcându-se într-un nor care se înălță și dispăru ca o batistă de voal în mâna unui scamator, pentru a dezvălui pantele albastre-cenușii ale unui munte cu vârful plat ce se înălța peste colinele verzi ale insulei Airouna.

Norul risipindu-se, soarele începu să strălucească mai puternic, pe cerul albastru ca de cobalt. Marea își schimbă culoarea, din albastru ca ardezia într-un turcoaz profund, presărat cu luminițe argintii; o lumină a cărei putere se întețea, devenind o văpaie orbitoare, astfel încât Tory fu nevoită să-și scoată din buzunar ochelarii de soare și să și-i pună la ochi.

Prin lentilele fumurii, putu distinge detaliile insulei. Un far alb se înălța pe un promontoriu, iar dincolo de acesta se deschidea un golf larg, mărginit cu nisip argintiu scânteietor și vegetație tropicală luxuriantă. În capătul golfului se vedea un grup de clădiri albe cu acoperișuri roșii, în spatele cărora se ridica o colină împădurită. În timp ce feribotul cu care venise din Antigua intra în golf, Tory văzu alte clădiri aliniate curb în jurul unui țărm pe jumătate ascuns de coroanele în formă de umbrele sfâșiate ale palmierilor și ramurile delicate ca niște pene ale arborilor casuarina.

Motoarele vasului încetiniră, în timp ce se apropia de o geamandură mare și roșie, pentru navigație, care sălta încet pe valuri, cu o măreție austeră. Bacul ocoli cu grijă geamandura și luă din nou viteză, trecând prin dreptul unui schooner negru care profita de briza din larg pentru a ieși pe mare, cu pânzele scânteind în lumina soarelui. Tory întrezări acoperișul cabinei, vopsit în galben strălucitor, și îl văzu pe omul de la timonă, cu picioarele încordate pe puntea care se legăna și chipul bronzat zâmbind larg în timp ce ridica mâna să salute pe cineva de la bordul bacului. Apoi, schoonerul trecu mai departe, siajul său larg lăsând o dâră netedă printre valuri.

Intrarea în Port Anne se afla între două promontorii pline de clădiri. Majoritatea acestora erau antrepozitele vechi, construite de negustorii englezi în secolul al XVIII-lea. Vopsite în alb, cu uși boltite, ferestre dreptunghiulare la etaj, mărginite de obloane viu colorate, și acoperișuri în pantă abruptă cu țigle roșii, inspirau o eleganță cam dărăpănată, în contrast cu simplitatea concepției unghiulare a clădirilor moderne de beton care se înghesuiau în spatele lor.

Întrucât portul era plin cu bărci de pescuit și mici vase de agrement, bacul se apropie de port cu destulă dificultate, dar după multe strigăte ale căpitanului și echipajului și după numeroase treceri ale motorului în marșarier și din nou înainte, atinse în sfârșit zidul de piatră al cheiului larg.

Un mic grup de oameni, stând pe chei, așteptau feribotul, iar dincolo de ei Tory văzu o stradă lată ce ocolea scuarul, decorată cu peluze circulare, ronduri de flori viu colorate și palmieri regali grațioși.

– Tory, Tory!

Auzindu-se strigată pe nume, coborî din nou privirea spre grupul de oameni. Un bărbat în șort kaki, cu cămașă albă și pălărie de soare pleoștită, îi făcea cu mâna. Îl recunoscu imediat. Era doctorul Magnus Jarrold, directorul Grădinii Botanice din Airouna, celebru botanist și, cândva, profesor de științe ale naturii la universitatea unde își obținuse ea diploma. O chemase să lucreze pentru el, ca botanistă asistentă, pe această insulă din Caraibe.

Simțind un val de emoție că ajunsese în sfârșit, Tory îi făcu și ea cu mâna, apoi se întoarse grăbită, hotărâtă să-și găsească bagajul cât mai repede și să debarce. În graba ei, se ciocni de cineva care trecea prin spate, pe punte. Parcă s-ar fi izbit de stânca Gibraltarului. Aerul i se revărsă din piept cu un șuierat, în itmp ce violența coliziunii o zgâlțâia din cap până-n picioare.

– O, scuzați-mă, gâfâi ea, în timp ce-și regăsea echilibrul, agățându-se de antebrațul gol și vânjos al bărbatului. Mă tem că n-am fost atentă.

– E clar că n-ai fost, altfel nu intrai în mine ca orbetele. N-arăt tocmai ca un spectru.

Cu siguranță că nu. Deși nu mult mai înalt decât ea, dădea impresia de masivitate. Glasul său avea o sonoritate tăioasă, ca și cum ar fi fost obișnuit să dea ordine, iar accentul, deși diferit, era la fel de englezesc ca al ei.

Retrăgându-și mâna de pe antebrațul bronzat al bărbatului, Tory îi privi ochii căprui ca alunele, cu gene negre, adânciți sub sprâncenele stufoase: ochi în care strălucea o luminiță jucăușă și răutăcioasă. Sub ochiul drept avea o vânătaie verzuie, iar deasupra arcadei, un tampon de tifon alb era lipit cu fâșii de leucoplast peste cine știe ce rană. Părea să fi participat la o încăierare.

Avea părul șaten închis, des și cârlionțat, tuns scurt, cu favoriți lungi în josul obrajilor slabi.

Sub cămașa cu modele vesele și mâneci scurte, descheiată la gât, umerii săi lați stăteau aduși, căci se rezema în niște cârje de lemn, iar Tory avu mustrări de conștiință, când privirea ei coborî asupra picioarelor lungi, cu pantaloni albi de bumbac, până la sandala piciorului drept, pe care omul și-l ținea mai sus de nivelul punții.

Își aminti că îl văzuse îmbarcându-se, în Antigua. Venise cu un taxi, pe cheiul de unde plecase feribotul. Căpitanul vasului îl salutase ca pe un vechi prieten, cu o remarcă veselă și cam obscenă, căreia pasagerul îi răspunsese cu o observație succintă și la fel de vulgară, care-o făcuse pe Tory să se înroșească de jenă până-n vârfurile urechilor, nefiind obișnuită să audă un asemenea limbaj fără perdea.

– Sper că nu v-am lovit, spuse ea acum, într-un efort de a-și alunga remușcările. Omul stătea drept în fața ei, blocând intrarea spre salonul feribotului, unde Tory își lăsase bagajele.

– Am plăcerea să spun că nu m-ai lovit, replică el rece, studiindu-i trupul cu ochii săi strălucitori. Cu părul ăsta ca mătasea de porumb, ar trebui să ai ochii albaștri ca floarea de cicoare. Așa e?

Tory deveni rigidă. Ce tupeu avea, să-și închipuie că putea face comentarii personale numai fiindcă se ciocnise de el! Era, în mod clar, genul de corsar îndrăneț, care nu ezita să le facă avansuri femeilor la cea mai mică ocazie. Ei bine, avea să învețe că tacticile sale obraznice nu aveau nici o șansă cu ea! Era imună la privirile fățiș-admirative și la comentariile directe legate de culoarea părului.

– Nu-i adevărat, sunt cenușii, se răsti Tory, sperând ca omul să priceapă aluzia din răceala vocii ei și să se dea la o parte.

El, însă, rămase pe loc, părând mai amuzat ca oricând.

– Ce păcat, spuse, cu voce tărăgănată. Știi, dintotdeauna mi-am dorit să cunosc o femeie cu părul blond ca al tău și ochi albaștri. Cu excepția ochilor, pari să corespunzi perfect idealului meu.

– Ce ideal? întrebă ea, intrigată în ciuda hotărârii de a-l pune la punct.

– Caut o femeie cu care să împart casa și masa, declară omul cu nerușinare. O femeie ca tine.

Numai faptul că era în cârje, avea un ochi învinețit și o rană deasupra sprâncenei îl salvă de o palmă. Făcând mari eforturi să se stăpânească, Tory replică printre dinți:

– Ești sau nebun, sau beat. Acum, vrei te rog să te dai la o parte ca să pot intra în salon să-mi iau bagajul?

Bărbatul nu se mișcă, nici nu păru jenat.

– Recunosc că am băut două pahărele de când am venit la bord, dar beat nu sunt, spuse el cu glas limpede,

și de obicei lumea mă consideră mai întreg la minte decât majoritatea celor din jur. De ce mă găsești beat sau nebun numai fiindcă sunt sincer, nu înțeleg, dar mă bucur să aud că debarci aici. Înseamnă că, măcar de data asta, soarta e de partea mea și suntem hărăziți să ne cunoaștem.

Remarca o tulbură, făcând-o să arunce o privire prudentă spre el. Omul observă, și zâmbetul lui neașteptat străluci surprinzător de alb pe chipul bătut de vânturi și ars de soare.

– Aha, te-ai simțit atinsă, o ironiză el încet. La fel ca atâtea alte femei, ești fatalistă.

– Ba nu sunt fatalistă deloc, se burzului Tory. Cred că fiecare dintre noi e stăpân pe viața lui.

– Stai mult pe insulă?

– Am venit să lucrez aici! îl repezi ea.

– Ce surpriză. Te așteaptă cineva?

– Da.

– Cine?

– Nu te privește.

Fierbea de nervi.

– Și-acum, ai de gând să te dai la o parte, te rog? Aș dori să cobor de pe feribot înainte de a pleca spre insula următoare.

– A, e timp destul. Pe insule, nimeni nu se grăbește – un lucru pe care va trebui să-l înveți și să-l accepți, dacă ai intenția să locuiești aici. Poți foarte bine să-mi spui cine te așteaptă, pentru că tot voi afla, când am să debarc și eu, adăugă el, calm.

Tory avu strania senzație că era captivă în acel moment din timp, ca și cum ar fi stat acolo o veșnicie, simțind cum soarele fierbinte îi pârjolea pielea, auzind cadența ușor

melodioasă a dialectelor din Indiile de Vest și cântecele marinarilor care descărcau provizii de pe feribot pe chei, în timp ce știa că Magnus o aștepta și totuși nu putea ajunge la el pentru că era ținută prizonieră de un mitocan care se dădea mare.

Negricios cum era, cu licărirea aceea răutăcioasă în ochi, cu umerii mari aduși peste cârje, părea unul dintre nemiloșii pirați care dominaseră odinioară mările din jurul insulelor, hotărât s-o țină ostatică. Îl vedea ca pe o stâncă de neclintit, un obstacol între ea și Magnus, împiedicând-o să-l întâlnească pe omul pentru care își părăsise țara, familia și prietenii, plus o slujbă sigură.

– Dacă nu mă lași imediat să trec, am să strig după ajutor, îl preveni ea, împinsă de panică la disperare.

Amuzamentul se șterse de pe chipul lui. Ochii îi rămaseră limpezi și duri ca ai unui vultur. Involuntar, Tory făcu un pas înapoi, văzând cum gura i se răsfrângea cu cinism.

– Nu e nevoie să te ferești. N-am să te ating, deși ai merita să-ți dau o mamă de bătaie pentru ceea ce ai insinuat adineaori, mârâi el.

– N-am... N-am vrut să insinuez nimic, se apără Tory. Nu vreau decât să trec, te rog.

– Iar eu nu făceam decât să-mi manifest interesul prietenos față de o persoană nou-sosită pe insulă, replică necunoscutul. Bine, poți să treci. Scuză-mă că te-am deranjat.

Și se dădu la o parte din calea ei. Eliberată, Tory trecu grăbită pe lângă el, fără nici un cuvânt de scuză. Scurta ciocnire a personalităților o făcea să tremure de indignare. Va să zică, își prezenta scuzele că o deranjase?

Simțea că se îneca de furia care o cuprinsese ca o stare de greață, dându-și seama cât de abil răsturnase necunoscutul situația, făcând să se înțeleagă că ea ar fi fost nepoliticoasă, pentru că îi respinsese avansurile bine intenționate.

Acum, când feribotul staționa și prin gurile de ventilație nu mai circula aerul, în salon domnea o zăpușeală apăsătoare. Simțind cum i se îmbrobona pielea de sudoare, în timp ce se mișca grăbită, Tory își găsi valizele, le ridică și le cără pe punte, spre pasarelă. Când coborî de pe schelă, pe dalele încălzite de soare ale cheului, rochia de bumbac cu flori albastre îi era leoarcă de nădușeală la subsuori și-și dorea să fi sacrificat câteva clipe pentru a-și pune pălăria de paie pe care o avea în geantă.

Dar Magnus o aștepta, cu mâinile întinse în semn de bun venit și ochii albaștri zâmbindu-i de sub borul pleoștit al pălăriei. Lumea ei revenise la normal, așa că-și lăsă valizele jos, îl luă de mâini și se întinse să-l sărute pe obraz.

– Tory, draga mea, ce bine-mi pare că te văd! exclamă el, în timp ce-i răspundea la sărut. Glasul îi era întocmai așa cum și-l amintea, scăzut și blând, cu un ușor accent gutural, Magnus fiind danez din naștere.

– E minunat că am ajuns în sfârșit aici, răspunse ea cu sinceritate.

Aruncă o privire în jur, la scena multicoloră: ape albastre strălucitoare, pereți albi scânteietori, acoperișuri roșii luminoase – toate, sub strălucirea vie a soarelui tropical, părând mai intense, mai vitale.

– Nici nu-mi vine să cred că am ajuns aici, spuse ea. O, Magnus, n-ai idee cât m-am bucurat când ți-am primit scrisoarea. Începeam să cred...

– Că uitasem de tine, interveni el cu blândețe. Știu, și regret amânarea, dar n-a fost din vina mea. Fiind o numire guvernamentală, am avut de îndeplinit anumite formalități. Dar acum ești aici și aș dori s-o cunoști pe fiica mea, Carla. Sper să vă împrieteniți. Carla, ea e Tory Latham.

Fiica lui! Tory speră să nu se observe cât o zguduia acest anunț. Privi cu ochi mari spre fata scundă și brunetă pe care Magnus o trăgea înainte. Cu tenul măsliniu și ochii negri, Carla purta o rochie de vară simplă, croită din bumbac alb cu pete colorate, care-i lăsa spatele gol până la talie și avea un decolteu larg, prin care se întrezăreau sânii rotunjiți, cu pielea oacheșă.

Cu un zâmbet pe care și-l simțea crispat și fals, Tory întinse o mână în semn de salut, dar Carla nu păru să i-o observe și, după ce înclină scurt din cap, privi pe lângă ea, spre cineva sau ceva care se afla în spate. În aceeași clipă, ochii migdalați și negri ai fetei se luminară de încântare.

– Denzil! strigă ea. O, ia uite, e în cârje! Tăicule, să nu plecăm încă, vreau să-l întreb pe Denzil ce-a făcut, de ce e rănit.

– Carla, nu contează...

Magnus se întrerupse, ridicând neputincios din umerii săi înguști, când fiica sa îi trecu protestul cu vederea, repezindu-se în direcția pasarelei pe unde cobora bărbatul cel brunet, legănându-se în cârje.

Se întoarse din nou spre Tory, zâmbind cam abătut.

– E foarte impulsivă și, drept să-ți spun, îmi fac griji pentru ea. Are șaptesprezece ani și tocmai a descoperit bărbații.

Oftă adânc, cu fruntea încrețindu-i-se a neliniște; lui Tory îi veni să întindă mâna ca să i-o însenineze.

– Omul pe care-l vezi acolo, cu cârjele, e singurul bărbat pe care mi-aș dori să nu-l fi descoperit niciodată, adăugă el, pe un ton descurajat.

– Cine e? întrebă Tory, întorcându-se cu spatele spre Carla care se apropia însoțindu-l pe bărbatul în cârje.

– Denzil Hallam – cel puțin, așa e cunoscut aici, în Airouna, răspunse Magnus.

– Pari cam sceptic, observă ea.

– Sunt sceptic. Cred că e un compatriot de-al tău, dar mai mult nu știu despre el, deși se află aici de vreo șapte ani.

– Ce l-a adus încoace?

– Se spune că a venit la bordul unui sloop mic cu pânze, susținând că traversase de unul singur Atlanticul. Era în zdrențe, aproape mort de foame și fără un ban în buzunar, dar până la sfârșitul anului preluase administrația micii firme de operațiuni portuare și închirieri de iahturi din golf. În schimbul unui loc la ancoră pentru sloopul lui, s-a angajat acolo imediat după sosire, pilotând iahturile, inclusiv al său, pe care le închiriau turiștii pentru croaziere printre insule. Sub conducerea lui, afacerile au prosperat, iar flota iahturilor de închiriat este acum una dintre cele mai numeroase din insule; atrage turiști de peste tot. În consecință, Hallam are multă trecere la departamentul de turism al guvernului, dar eu n-aș avea încredere în el nici să-mi plătești.

– Așa... Și de ce nu?

– Are un fel neînduplecat de a face totul, lucrează în stil dur. Și pe urmă, nici reputația cu femeile nu-i e prea

grozavă. De când e aici, s-a încurcat cu una sau două tinere, apoi le-a părăsit fără pic de inimă, din câte am auzit.

Aruncă o privire peste umărul ei, părând cam jenat, apoi se aplecă înainte să-i șoptească:

– Am să-ți povestesc eu și altele despre el, mai încolo.

Tory se întoarse. Carla și bărbatul cel negricios ajunseseră foarte aproape.

– Salut, Hallam, îl întâmpină Magnus, cu un efort vizibil de a fi cordial. Pari să fi văzut moartea cu ochii, ca de obicei. Ce ți s-a întâmplat?

Sprâncenele stufoase ale lui Denzil Hallam se arcuiră sarcastic și, de sub borul tare al pălăriei albe de navigator care-i acoperea acum părul brunet, ochii îi licăriră cu un umor lipsit de bunăvoință, când se opri să arunce o privire spre Tory, rezemat în cârje. Apoi, privirea i se abătu dinspre ea către Magnus, iar un colț al gurii sale aspre se ridică disprețuitor.

– Săptămâna trecută lucram în echipaj, pe iahtul unui prieten. Participam la o cursă și ne-a prins din pupa uraganul Enid. Vântul a înclinat iahtul pe-o parte, iar reducerea velelor a devenit foarte problematică. Am scăpat ușor, doar cu câteva vânătăi și o gleznă scrântită, explică el calm.

– Și cu norocul de a fi viu ca să povestești, presupun. Am auzit că Enid a făcut mari pagube pe coasta de est a Statelor, spuse Magnus.

Ochii duri și căprui, spuziți cu verde, îl priviră gânditori un moment, după care se îndreptară spre Tory.

– Nu știam că ai două fiice, doctore Jarrold, comentă Denzil Hallam cu o politețe suavă pe care o contrazicea

luminița răutăcioasă din ochi. Tory strânse buzele și se uită în altă parte, numai pentru a vedea fața Carlei strâmbându-se de râs la auzul ideii că ea și Tory ar fi putut fi surori.

– Nici nu am, răspunse Magnus, cu un zâmbet. Tânăra domnișoară este Tory Latham. E botanistă și a venit să lucreze la Grădină, sub conducerea mea.

– Frumoasă botanistă.

Acum, diavolul nici nu încerca să-și ascundă amuzamentul pe socoteala ei, iar Tory simți că tremura, făcând eforturi să pară nepăsătoare.

– Nu eram conștient că există o asemenea specie, doctore, și te felicit pentru gusturile dumitale rafinate, adăugă obraznic Hallam. Dar Tory pare un nume cam ciudat pentru o femeie. Eu am crezut întotdeauna că e denumirea unui partid politic.

– E prescurtarea de la Victoria, se răsti Tory, nemaiputând rezista batjocurii lui, după care își dori să-și fi ținut gura, când Hallam râse pe față.

– A, acum înțeleg de ce nu te distrai pe feribot, pufni el. Ai avut o reacție extrem de victoriană.

– Cum adică? V-ați cunoscut deja?

Magnus vorbea pe un ton tăios, aparent nelinișit, dar înainte ca lui Tory să-i vină în minte un răspuns pentru a-l liniști, Denzil Hallam spuse alene:

– Oho, nu numai că ne-am cunoscut. Ne-am ciocnit frontal, cu rezultate extrem de interesante, n-ai zice, domnișoară Latham?

O provoca intenționat, răzbunându-se pentru comportamentul ei necuviincios de pe punte, iar Tory începea să se simtă cam rău, stând acolo, sub soarele arzător.

Observă că era singura care nu purta pălărie, căci Carla avea o tichiuță drăgălașă cu boruri largi, cocoțată pe creștetul ei cu păr des și înfoiat. În loc de a mușca momeala pe care i-o aruncase Denzil Hallam, dând încă un răspuns tăios, începu să-și caute pălăria în geantă și fu ușurată să-l audă pe Magnus spunând, cam încurcat:

– Te putem lua cu mașina, Hallam? După cum știi, în drum spre Grădină trecem pe la debarcader.

– Nu, mulțumesc.

Răspunsul era repezit și o ușură pe Tory, întrucât n-ar fi suportat să stea cu el în aceeași mașină.

– Îl aștept pe Josh și, de fapt, cred că-i și aud jeep-ul apropiindu-se. Încântat de cunoștință, Victoria Latham.

Tăcu o clipă, dar când Tory nu ridică privirea, nici nu răspunse în vreun alt fel, adăugă scurt:

– Sper să te mai văd, doctore. Și pe tine, Carla.

Se răsuci pe cârje, tocmai când Tory își potrivea pălăria pe cap.

– Denzil, stai! se repezi după el Carla, ajungându-l din urmă în timp ce lângă el frâna zgomotos un jeep albastru.

– Carla, vino imediat aici! Plecăm! îi ordonă Magnus – fără nici cel mai mic rezultat. La naiba, adăugă el încet, în timp ce-și privea fiica vorbindu-i omului cu cârje și aspect de pirat feroce.

Se întoarse spre Tory, cu un zâmbet de scuză:

– Înțelegi ce vreau să spun? Acum vezi cu cine am de-a face? Cu o forță magnetică, pe care cred că majoritatea femeilor o găsesc irezistibilă, ca să nu mai vorbesc de o adolescentă cum e Carla. La ce s-a referit, când a spus că v-ați ciocnit pe feribot?

– Am intrat în el, atâta tot, răspunse calmă Tory. Încearcă să obțină capital de pe urma incidentului.

– Hmmm. Pare tipic pentru el. Dar nu trebuie să te mai țin aici în soare. Ești puțin cam palidă și cred că te simți obosită, după lunga călătorie.

Mai mult decât obosită, își spuse Tory; absolut epuizată, fiindcă, din cine știe ce motiv, emoția care o însuflețise după primirea scrisorii lui Magnus se risipise, lăsând-o decepționată și cu un gust sălciu.

Magnus îi luă valizele și o conduse spre o mașină de culoare crem. Deschizând portbagajul, băgă geamantanele înăuntru. În timp ce-l închidea, aruncă o privire spre jeep.

– Ha! Așa cum mă așteptam, Hallam n-are timp de Carla azi, uite-o că se întoarce.

Se părea, însă, că Denzil avea totuși timp pentru Carla, căci fata când sosi, cu părul lung până la umeri săltând pe pielea dezgolită și oacheșă, anunță cu ochii ei negri strălucind de emoție:

– Merg cu Denzil, în jeep-ul lui.

– Nu, se opuse Magnus, categoric. Îți interzic.

– Hai, tăticule, nu mai fi așa de rău, se smiorcăi Carla. Zice că pot face o baie în piscina de la debarcader, și-o să mă aducă el cu mașina acasă, mai târziu.

– Nici nu mă gândesc!

Magnus părea hărțuit de-a binelea, iar Tory își stoarse creierul obosit în căutarea unei soluții pentru a-l ajuta.

– De ce să nu mă duc? se bosumflară drăgălaș buzele pline și roșii ale Carlei.

– Fiindcă nu vreau să ai nimic de-a face cu omul ăsta.

– Dar de ce? scânci fata.

– Ți-am spus de mai multe ori. Și-acum, urcă-n mașină și ține minte că avem o musafiră care vine de departe și e obosită.

Carla aruncă o privire spre Tory. Avea o expresie cu adevărat feminină, serioasă și critică; privirea unei femei care ia măsurile altei reprezentante a sexului ei și evaluează concurența, iar asta o înfuria pe Tory și mai mult decât admirația neobrăzată cu care o dezbrăcase din ochi Denzil Hallam.

– Și tatăl *tău* e la fel de încuiat când e vorba de relațiile tale cu alți bărbați? o întrebă Carla.

Întrebarea o deconcertă pe Tory. Fata apela la ea ca la o persoană de aceeași vârstă, probabil sperând s-o înroleze ca aliată împotriva unui membru al generației mai vârstnice, și anume Magnus, pe care fiica lui îl considera un tată ursuz și mărginit, dar Tory îl privea ca pe un prieten foarte admirat și respectat.

– Nu cred că l-am auzit vreodată pe tatăl meu exprimându-și opinia asupra acestui subiect, dădu ea un răspuns evaziv.

Ochii negri ai Carlei o măsurară din nou, apoi nu-i mai dădură atenție.

– Bine, văd că n-ai să-mi fii de nici un ajutor. Ești de partea lui, smuci ea din cap spre Magnus, chiar înainte ca zgomotul jeep-ului cu motorul ambalat s-o facă să se răsucească într-acolo. În timp ce autovehiculul pornea în direcția scuarului, Carla scoase un vaiet de frustrare, bătând din picior.

– Uite ce s-a-ntâmplat! Și numai din vina ta, strigă ea, întorcându-se acuzatoare spre tatăl ei, care părea foarte surprins de acest atac. Dacă nu veneam să-ți cer voie, acum aș fi fost pe drum. A plecat fără mine.

– Și m-a scutit de o droaie de necazuri, replică sec Magnus. Deși aș prefera să nu-i rămân îndatorat niciodată individului ăsta dubios. Treci pe bancheta din spate, Carla, iar tu, Tory, stai cu mine în față, să mergem și noi.

Atmosfera din mașină era sufocantă, căci aceasta stătuse parcată în plin soare. Scaunele tapițate cu vinilin se înfierbântaseră atât de tare încât Tory, când se așeză, aproape că sări în sus, de parcă i-ar fi ars coapsele chiar și prin materialul rochiei. Iar când apucă mânerul cromat pentru a închide portiera, scoase un țipăt ușor, având senzația că atinsese un fier înroșit în foc.

– În partea asta a orașului vei găsi multe lucruri care să-ți amintească de Anglia, spuse pe un ton de conversație Magnus, în timp ce pornea prin scuarul umbrit, înscriind mașina pe strada principală. Majoritatea magazinelor vechi sunt clădite din cărămizi aduse ca balast de schoonerele care veneau să încarce zahăr, în secolul al optsprezecelea.

Privind afară, Tory văzu arcade cu bolți rotunjite care aruncau o umbră răcoroasă pe trotuarele cu borduri înalte și rigole foarte adânci. În locurile neumbrite, razele soarelui aureau zugrăveala albă și se reflectau din ferestrele simple, cu jaluzele albastre sau roșii. Bougainvilee violete și geranii agățătoare stacojii se revărsau în cascade peste marginile lădițelor de pe pervazuri, punând pete vii de culoare pe lemnul alb sau feroneriile negre.

Magnus frână brusc, iar Tory se uită prin parbriz și văzu trei femei oacheșe, în rochii de bumbac imprimat, ducând coșuri cu marfă în echilibru pe capetele cu turbane, în timp ce traversau strada cu mișcări grațioase.

– Pe insulă nu circulă prea multe autovehicule, așa că localnicii umblă peste tot, cum au chef, îi explică Magnus, cu un zâmbet. Cred că astea trei au fost la piață. Se ține într-o mică hală de pe o stradă paralelă cu asta și trebuie să ajungi acolo devreme, dacă vrei să cumperi o capră sau o găină, fructe proaspete ori eventual un cupon de bumbac cu imprimeuri. Uită-te la stânga – încă ceva foarte englezesc. Catedrala anglicană.

Era o biserică frumoasă, cu turnuri ca un castel, construită într-o grădină plină de verdeață. Tory întrezări o alee lată, umbrită de migdali grațioși, care ducea spre un portic georgian. De fiecare parte a intrării se afla câte un șir de ferestre prelungi, cu ornamente în formă de evantai deasupra, practicate în pereții de cărămidă a căror zugrăveală albă se șterse pe ici pe colo, astfel încât se vedea culoarea roșie, într-un efect de mozaic neregulat.

– Nu mi-am dat seama că poinsettia poate crește atât de înaltă! exclamă Tory, recunoscând forma neregulată a frunzelor pe arbuștii care se înghesuiau într-un colț al grădinii împrejmuite cu ziduri. Iar copacii aceia înalți de acolo sunt Poinciana Regali, nu-i așa?

– *Delonix regia*, precizează Magnus, cu un zâmbet pieziș în direcția ei. Ai perfectă dreptate. Cred că pentru tine poinsettia înseamnă o plantă mică în ghiveci, cultivată pentru Crăciun, un un arbut ornamental enorm ca aici. Grădina asta a fost înființată de primul director al Grădinilor Botanice, tocmai în 1760.

– Sir Jeffrey Downs, interveni Tory.

– Din nou ai dreptate. Poate observa oricine, domnișoară Latham, că te-ai specializat în știința horticulturii, o tachină el, făcând-o să simtă o văpaie caldă care se

răspândea printr-însa, spre a risipi cenușiul dezamăgirii. Era din nou cu Magnus și vorbeau în limba lor, limba botaniștilor adânciți în propriul lor domeniu științific. Din capul locului se cunoscuseră datorită unui interes comun, care îi reunise și acum și avea să-i mențină împreună și pe viitor, după cum spera Tory.

Lăsară orașul în urmă, pornind pe o șosea rudimentară, aproape un drumeag șerpuitor printre desișurile de bananieri. Ici și colo, colibe de lemn cu acoperișuri de stuf în pantă abruptă stăteau chircite între copaci. Rufe puse la uscat, pe sârme întinse între trunchiurile bananierilor, fluturau în briza constantă, indicând că bordeiele erau locuite. Într-un luminiș cu pământ bătătorit, ars de soare, câțiva băieți negri, desculți, jucau cricket.

Drumul coborî în josul unei coline, apoi coti pe lângă o plajă cu nisip argintiu ce se arcuia alături de apa turcoaz scânteietoare, la umbra unor cocotieri aplecați. Dincolo de plajă, Tory întrezări catargele înalte ale ambarcațiunilor cu vele și suprastructurile albe, strălucitoare, de pe punțile vapoarelor de croazieră ancorate în port. Pe marginea drumului apăru o pancartă mare. Anunța că, după câteva zeci de metri, aveau să ajungă la intrarea în Blue Horizons Marina, unde se puteau închiria cu ora, cu ziua sau cu săptămâna iahturi și ambarcațiuni de toate felurile și mărimile.

– Tăticule, te rog, lasă-mă la poarta debarcaderului, ca să mă duc la piscină. Mor să înot și eu puțin, risipi Carla tăcerea posomorâtă în care se cufundase încă din port.

– Poți înota și lângă plaja de-acasă, replică Magnus.

– Dar e atât de departe de casă. Durează șapte ceasuri până ajung acolo pe jos, și nu-i același lucru. Acolo nu e nimeni. Nu am nici o distracție, se plânse fata. Te rog, tăticule!

– Nu. În nici un caz n-am să-mi calc cuvântul, lăsându-te să te-nvârtești pe lângă un om cu o reputație ca a lui Hallam, refuză Magnus, iritat.

– Nu mă-nvârtesc pe lângă el, protestă cu aprindere Carla.

– Ba te învârtești! Și acum, te rog să taci.

Fata se prăvăli pe spătarul banchetei, bombănind în sinea ei, iar Tory îi aruncă lui Magnus o privire oblică, prudentă. Profesorul care-i predase cursuri la universitate nu fusese nicicând nervos, nici nu vorbise vreodată aspru. Acum, însă, era încruntat și avea o expresie crispată, care anihila impresia de farmec adolescentin și voie bună pe care o inspira de obicei.

Își luă grăbită privirea dinspre el, tocmai la timp pentru a vedea intrarea debarcaderului: o alee largă, de nisip și pietriș, sclipind în lumina puternică a soarelui. Un jeep albastru era parcat în fața unei clădiri administrative moderne, cu etaj, iar dincolo de aceasta se vedeau mai multe ambarcațiuni atrăgătoare, amarate în șiruri ordonate, între pontoanele plutitoare cenușii ce se întindeau dincolo de cotul golfului.

– Nu mai e mult, spuse Magnus, cu glasul mai îmblânzit. Din păcate, în ceea ce mă privește pe mine, căci Hallam e vecinul nostru cel mai apropiat. De la poarta debarcaderului până la poarta Grădinii Botanice sunt cinci mile, dar dacă traversezi colina de-acolo, prin pădurea tropicală, faci numai o milă și jumătate.

Drumul urca pe serpentine. Trecu de culmea unui deal, iar jos apăru o vale verde, prinsă între două lanțuri de coline joase. O altă serie de serpentine îi coborî în vale, unde drumul redeveni drept, pe lângă un zid solid de piatră cenușie în fața căruia creșteau mănunchiuri de hibiscus cu flori roșii. Zidul se sfârșea printr-o poartă mărginită cu stâlpi paralelipipedici, având în vârf globuri din piatră.

Magnus coti, intrând pe poartă într-un parc amenajat care o făcu pe Tory să scoată o exclamație de încântare. În timp ce străbăteau aleea nivelată, rămase în tăcere, minunându-se de planificarea atentă a răsădirilor realizate în trecut, pentru a obține contraste atât de atrăgătoare între frunzișuri și flori.

Ocoliră un eleșteu pe ale cărui ape scânteietoare, în care se reflecta albastrul cerului, pluteau maiestuos două lebede albe. Flori albe și delicate de poinsettia, numite Perne de Zăpadă, datorită asemănării cu o fulguială pufoasă, se aplecau peste apa iazului. O mulțime de flori multicolore creșteau în cel mai natural mediu, cu culorile contrastând și uneori distonând.

Lăsând în urmă eleșteul, aleea traversa niște peluze verzi, îndreptându-se spre o elegantă casă în stil georgian.

Magnus abia apucase să frâneze, când Carla ieși din mașină. Trântind portiera, fata urcă în fugă treptele și dispăru în casă.

– Ei, am ajuns, spuse Magnus. Asta-i casa. Locuința directorului, construită pentru sir Jeffrey, pe care l-ai menționat mai devreme. După cum vezi, e mult prea mare pentru Carla și mine, așa că mă bucur că vei ocupa și tu una din camere. Nu ți-am putut găsi nici o altă

locuință. Toate vilele pentru botaniști și grădinari sunt pline, iar orice alte camere nu se găsesc decât în Port Anne, la opt mile de-aici. Cred că te vei bucura să intri, să te speli și să-ți schimbi hainele.

– Într-adevăr. Nu cred că am mai fost vreodată așa de transpirată ca acum.

– Mai târziu, te voi conduce într-o plimbare ca să te aclimatizezi, dar acum cred că e mai bine să te odihnești. Putem sta de vorbă mai încolo, după ce apune soarele. Am atât de multe să-ți spun, Tory, despre planurile mele pentru carte.

Urcară treptele largi, intrând pe ușă într-un antreu cu plafon înalt, unde îi aștepta o negresă scundă, cu păr cărunt și creț, strâns într-un coc pe creștetul capului. Magnus o prezentă ca fiind doamna Dunnet, menajera. Apăru un băiat zâmbitor, oacheș, îmbrăcat în cămașă și pantaloni scurți de un alb imaculat, și, la comanda doamnei Dunnet, luă valizele lui Tory, pornind în sus pe scara centrală.

Împreună cu doamna Dunnet, Tory îl urmă pe băiat până pe un palier care străbătea de jur împrejur toată partea superioară a holului. Trecură prin dreptul mai multor uși, până la una care-i aștepta deschisă, și intrară într-o cameră spațioasă și fermecătoare, cu pereții zugrăviți într-un verde deschis marin, lemnărie albă și draperii turcoaz la cele două ferestre înalte ce se deschideau spre niște balconașe.

Doamna Dunnet și băiatul se retraseră închizând ușa, iar Tory, rămasă singură în sfârșit, își scoase pantofii albi și dresul de nylon pe care nici n-ar fi trebuit să și-l pună într-o zi atât de călduroasă, și se culcă pe patul cu cuvertură de mătase turcoaz.

Cu mâinile împreunate sub cap, rămase privind în tavan. Ornamentele din ipsos erau complicate, cu frunze și flori, ca în casele de același gen din Anglia.

Dar și casa și Tory se aflau pe această insulă, cunoscută și ca *Isle of the Blest*. Anglia era departe, la fel ca familia ei, părinții, fratele său George și sora ei, Robina. Mama și fratele se împotriviseră acestei aventuri, iar Tory știa de ce. Amândoi erau de părere că se făcea de râs, ținându-se după un bărbat destul de vârstnic ca să-i fie tată.

– Cum e acest Magnus Jarrold? se interesase George, când Tory îi spusese despre slujba pe care i-o oferise profesorul.

– Păi, are vreo patruzeci și cinci de ani, arată mai tânăr, înalt, zvelt, cu păr roșcat, ochi albaștri...

– Poartă ochelari și are genunchi noduroși, o întrerupsese George, ironic. Nu te-am întrebat cum arată, vreau să știu ce te atrage la el. Te-ai cam aprins după el, este?

– Serios? încercase Tory să i-o întoarcă în glumă.

– Pe mine nu mă duci de nas, replicase tânărul care, timp de aproape douăzeci de ani câți avea, îi fusese prieten, critic și confident. Să fi văzut cum te-ai luminat la față când ai citit scrisoarea. Cred că nu te-am mai văzut așa de emoționată de când ai aflat că primiseși o bursă la universitate.

– Bine, dar tu n-ai fi emoționat dacă ți s-ar oferi o șansă de a pleca să lucrezi pe o insulă tropicală, cu un om pe care-l admiri și care, întâmplător, e un specialist excelent în domeniu? se apărase ea.

– Sigur că m-aș bucura, dar mă îndoiesc că m-aș înroși până-n vârful urechilor, pufnise George. Nu datorită slujbei pleci. Te duci fiindcă ai o slăbiciune pentru Magnus Jarrold.

– N-am nici o slăbiciune. Sunt prea matură pentru așa ceva, negase ea cu aprindere. Cinstit, George, aveam altă părere despre tine. Te repezi să tragi concluzii, înainte de a cunoaște toate faptele!

– Pare-mi-se că am nimerit foarte aproape de țintă, replicase el, cu un zâmbet. Și nu cumva în ultima vreme a apărut moda ca femeile tinere să se amorezeze de bărbați destul de bătrâni ca să le fie tați?

– Magnus nu e... începuse ea, oprindu-se să-l privească lung, în timp ce făcea un calcul rapid. Magnus are exact cu douăzeci și doi de ani mai mult decât mine, recunoscuse, fără tragere de inimă.

– Păi vezi? o tachinase fudul George.

Atitudinea mamei sale fusese mai serioasă și mai practică.

– Caraibele sunt foarte departe de aici, îi amintise ea. Dacă, în timp ce ești acolo, te îmbolnăvești?

– Am mai fost plecată departe de casă, la universitate, și m-am descurcat destul de bine, iar aici lucrez de un an. Cinstit, mamă, după cum vorbești, s-ar crede că încă mai sunt un copil care nu-și poate rezolva singur treburile, răspunsese Tory.

Pamela Latham îi aruncase o privire șireată, spunând încet:

– Tocmai asta-i problema. În unele privințe, nu cred că-ți poți rezolva treburile de un anumit gen.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, iubito, că ești o femeie fermecătoare și încăpățânată, dar de o naivitate stranie pentru epoca noastră, probabil rezultatul faptului că plantele te interesează mai mult decât oamenii. Nu știi aproape nimic despre acest om, și totuși te duci încântată să locuiești în casa lui.

– Ba știu și eu câte ceva despre el! Știu că e inteligent și bun, un profesor extraordinar care m-a învățat deja foarte multă botanică...

– Este căsătorit?

Întrebarea calmă și răspicată a Pamelei îi întrerupsese lui Tory elogiile la adresa celor mai nobile calități ale lui Magnus.

– Păi... nu știu, mormăise ea. Nu pare să fie căsătorit.

– Poftim, replicase Pamela, înțeleaptă într-ale lumii cum era, de vreme ce lucra ca secretară a directorului unui mare liceu din apropiere. Nu știi nimic despre el.

– Știu tot ce are importanță, insistase Tory cu îndărătnicie. Oricum, nici nu mă prea interesează dacă e căsătorit sau nu. Mă duc pe Airouna ca să lucrez pentru el. E o șansă pe care nu-mi pot permite s-o pierd și nu mă puteți opri să mă duc.

– Știu că nu pot, oftase Pamela. Și n-aș avea nimic împotrivă, dacă nu te-aș cunoaște, cu încrederea asta a ta încăpățânată și orbească în orice persoană care te cucerește. Nu pot decât să sper că nu vei păți nimic, iar cavalerul tău în armură lucitoare nu se va dovedi a avea picioare de lut.

Tory clipi din ochi. Modelele ornamentale ale tavanului de ipsos se încețoșaseră dintr-o dată. Își atinse ochii și, spre surprinderea ei, constată că-i erau plini de lacrimi. Câtă dreptate avuese mama sa! Magnus era, sau fusese, căsătorit. Dovada acestui lucru era Carla.

Și totuși, nu-i spusese niciodată. Nu s-ar fi putut zice că nu avusese destule ocazii. Petrecuseră ceasuri nenumărate împreună, în laboratorul universității, pe vremea când el era profesor asistent cu normă întreagă;

stătuseră cu ochii lipiți de microscoape, studiind specimene și comparându-și observațiile, efectuând experimente de genetică a plantelor. Ba chiar o invitase la ceai de mai multe ori, într-o ceainărie cu tavanul jos, susținut de grinzi cafenii, de lângă universitate, unde se serveau prăjituri și pateuri de casă.

Și, pe baza acestor ore petrecute discutând despre știința care-i interesa pe amândoi, se formase atașamentul lui Tory față de Magnus. Când el plecase să-și ia în primire postul de director al Grădinii Botanice din Airouna, fusese cum nu se poate mai nefericită, iar în timpul ultimului semestru, când Magnus se întorsese să le țină viitorilor absolvenți niște prelegeri despre activitatea pe care o începuse, fusese încântată. Când o trăsese deoparte, pentru a o întreba dacă s-ar fi gândit să vină în Airouna ca să luceze pentru el și să-l ajute la cartea despre plantele din Caraibe, lui Tory i se păruse că nu putea aștepta altceva mai minunat de la viață.

Așa că venise. Iar acum, stătea culcată pe pat, gândindu-se cât de adevărată era zicala care spunea că speranța din timpul călătoriei e mai plăcută decât sosirea, căci deși insula și ambianța ei erau de departe mai frumoase decât visase ea vreodată, și cu toate că Magnus rămăsese neschimbat, bucuria sosirii fusese compromisă de șocul întâlnirii cu Carla și revelația că, undeva în casa aceea, putea exista o femeie pe care ea încă n-o cunoscuse – doamna Magnus Jarrold.

Capitolul 2

Iritată de aceste gânduri, Tory se ridică brusc în șezut. Fiind o ființă practică în esență, cu o perspectivă destul de optimistă asupra vieții, nu pierdea prea mult timp cu introspecțiile; prefera acțiunea, în locul meditațiilor melancolice. Faptul că-și îngăduise câteva lacrimi nu fusese decât un rezultat al oboselii. Epuizarea provocată de drumul lung străbătut într-un timp atât de scurt îi coborâse moralul și, temporar, o lăsase fără rezistența ei obișnuită.

Dar își revenea. Ce-i păsa ei dacă Magnus era însurat? Încă mai putea să lucreze pentru el și să-l adore de la distanță, să se bucure de o relație strict platonică și spirituală cu el. La urma urmei, Magnus nu dăduse niciodată vreun semn că și-ar fi dorit o altfel de relație cu ea. Și, dacă exista o doamnă Jarrold, ar fi fost mai bine să se pregătească pentru a o cunoaște, despachetându-și hainele și agățându-le în debaraua spațioasă, iar apoi să găsească baia.

Sărind de pe pat, Tory începu să-și deschidă valizele. Trecu aproape o jumătate de oră până își despachetă și aranjă satisfăcător îmbrăcămintea. Când termină, porni în căutarea unei băi și constată, spre plăcerea ei, că avea una privată, cu acces direct din cameră. Era foarte modernă, cu faianță verde și cadă îngropată. Totuși, nu-și onora promisiunile, căci presiunea apei era cu toane. Uneori șiroia nebunește din robinet, alteori nu mai curgea deloc. Și temperatura părea necontrolabilă, căci fie o opărea, fie o îngheța, așa că, după câteva încercări zadarnice de a face un duș, trase concluzia că pe viitor era mai sigur dacă făcea baie în cadă.

În sfârșit, spălată și înviorată, cu părul blond neted și strălucitor, într-o rochie de seară simplă, albastră, avantajându-i silueta longilină și armonioasă, Tory coborî la parter, să se confrunte cu realitatea soției lui Magnus.

Dar, când îl găsi pe terasa din spatele casei, unde o îndrumase doamna Dunnet, Magnus era singur, așezat într-un fotoliu împletit din trestie albă, privind cerul stacojiu de la apus, unde soarele dispăruse dintr-o dată după crestele unor coline albastre. Când o văzu, se ridică și-i arătă ceremonios un alt fotoliu asemănător cu al lui.

– Ia loc, Tory. Carla e bosumflată și cred că nu va coborî la cină. Dă-mi voie să te servesc cu un punci de fructe de-al doamnei Dunnet. E excelent, la apusul soarelui.

Îi puse într-un pahar înalt un polonic de lichid auriu dintr-un enorm bol de sticlă șlefuită în fațete, care stătea pe o măsuță din fier forjat, adăugă cuburi de gheață dintr-o frapieră de argint și decoră buza paharului cu o felie de portocală.

Apoi îi înmânã paharul, se aşezã şi îl ridicã pe al sãu, într-un toast.

– Pentru o nouã şi splendidã asociere – adicã, noi doi, închinã el bine dispus. Sunt convins cã, în urmãtoarele câteva luni, colaborarea noastrã va fi valoroasã şi productivã. Cum ţi se pare camera?

– Pare foarte confortabilã şi elegantã, dar am avut unele probleme cu apa din baie, rãspunse Tory, luând o înghiţiturã de punci. Era delicios, o combinaţie de ananas cu citrice şi încã o aromã, pe care n-o putea recunoaşte.

– E suc de cocos, spuse încet Magnus; o privise bând şi-i observase expresia nedumeritã. Cea mai bunã bãuturã din insule ca sã-ţi astâmperi setea. În legãturã cu apa – mã tem cã e o problemã cu care trebuie sã ne resemnãm. Am trecut prin momente când presiunea cobora la zero, cu toate cã afarã şiroiau cu gãleata ploi tropicale. Şi curentul electric face nazuri, iar alimentarea se poate întrerupe de mai multe ori pe sãptãmânã. Dar cred cã vei considera avantajele de a locui aici mai însemnate decât dezavantajele. E o insulã frumoasã, cu oameni cumsecade. O sã-ţi placã şi mâncarea, doamna Dunnet e o bucãtãreasã excelentã. Sufleurile ei de fructe parc-ar fi de pe altã lume, aşa de uşoare şi gustoase sunt.

Pânã acum, nici o vorbã despre soţia lui. Se pãrea cã trebuia sã-l întrebe de-a dreptul.

– Magnus, a... a fost un şoc s-o cunosc pe Carla. Nu ştiam cã ai fost... cã eşti... cã poţi fi cãsãtorit, se bâlbâi ea, dar cel puţin reuşi s-o spunã pânã la capãt.

– Mmm, îşi studie Magnus conţinutul paharului, încruntat; pe cer lumina scãdea rapid, dar Tory putu sã

observe că era preocupat. Da, mă rog... ăă... nu e un subiect normal de discuție cu studenții la seminar, spuse el încet.

Săgeata nimerise drept la țintă. Tory simți un junghi de durere, când își dădu seama că numai atâta însemnase pentru el – una dintre studentele de la seminarii.

– E și ea... soția ta... aici? reuși ea să-l întrebe.

– Nu, a...

Se întrerupse, pentru a sorbi prelung din băutură, golindu-și paharul, după care îl puse pe masă. Studiindu-i ferit chipul, Tory înțelese că îl durea să vorbească despre soția lui fiindcă nu mai era în viață și, imediat, simți cum i se ușura suferința.

– Te rog, nu mai continua, spuse ea încet, aplecându-se înainte. Cred că înțeleg.

Magnus se întoarse s-o privească. Îi înconjura crepusculul serii tropicale, dar în lumina gălbuie a lămpilor care fuseseră aprinse în camera din spatele lor, îl văzu zâmbindu-i.

– Mi-e mai ușor așa, murmură el, aplecându-se de asemenea, să-i ia mâna liberă într-ale lui. Dar, în fond, dintotdeauna te-am considerat o ființă dintre cele mai înțelegătoare, mai matură decât e firesc pentru vârsta ta, motiv pentru care te voi ruga să mă ajuți cu Carla. În ultimii cinci ani, a învățat la o școală cu internat în Anglia, dar a absolvit-o în iunie trecut și a venit aici, iar eu nu știu ce să mă fac cu ea. De când a sosit, intră numai în belele.

Oftă adânc, iar inima lui Tory se strânse de compasiune. Cât mai jinduia să-i risipească neliniștile, să-i fie de ajutor!

– Cu toată sinceritatea, Tory, continuă el timid, nu sunt un părinte prea grozav. Mă las prea mult absorbit de

munca mea. Când e vorba să mă descurc cu o fată adolescentă, habar n-am ce să fac. Zău că are nevoie de mai multe îndrumări decât îi pot oferi eu.

– Ce crezi că aș putea face ca să te ajut? întrebă Tory pe negândite, angajându-se din nou, cu tot sufletul, față de acel om care părea să aibă atâta nevoie de puterea și talentele ei.

– Nici eu nu sunt prea sigur, răspunse Magnus, cu un zâmbet auto-ironic. Speram să știi tu ce e de făcut. Eventual, ai putea să-i dai unele sfaturi, ca între surori, să-i spui cât de ușor e ca o fată, la vârsta ei atât de vulnerabilă, să se lase atrasă pe căi greșite de un bărbat mai vârstnic și mai experimentat, ca Hallam.

Tory rămase absolut nemișcată, cu mâna prinsă între ale lui. Nu-i scăpase ironia situației. Magnus apela la ea ca să-i călăuzească fiica pe o altă cale decât cea pe care o străbătea ea însăși, nepărând deloc conștient de faptul că era atrasă de el, un bărbat mult mai în vârstă decât ea, în același fel în care Carla era atrasă de Denzil Hallam.

În ultima vreme a apărut moda ca femeile tinere să se amorezeze de bărbați destul de bătrâni ca să le fie tați. În minte îi reveni declarația batjocoritoare a fratelui ei, George, iar Tory își retrase mâna din strânsoarea lui Magnus, rezemându-se de spătar pentru a mai lua o sorbitură din punci.

– Ești foarte tăcută, remarcă Magnus. Ți-am cerut cumva prea mult? Îmi dau seama că e un abuz din partea mea să-ți cer să stai cu ochii pe Carla, când tu ai venit aici ca să-ți faci meseria pe care ai învățat-o, dar ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta. Poate ai reuși să-i sugerezi

vreo formă de învățământ pe care ar putea-o urma? Pare să nu fie deloc hotărâtă ce are de făcut cu viața ei. Din câte-mi dau eu seama, n-o interesează decât să se *distreze* și nu pare capabilă s-o facă altundeva pe insulă decât la debarcaderul lui Hallam. Iar partea cea mai proastă din toate e că nici el nu ezită s-o încurajeze.

– Nu, nu-mi ceri deloc prea mult. Voi face tot ce pot, se grăbi Tory să-i răspundă, observând nota abătută și descurajată care i se strecurase în glas. Dar n-ai discutat personal cu Hallam despre vizitele Carlei acolo? Poate că, dacă l-ai aborda și i-ai spune ce părere ai, ar înceta cu încurajările.

– M-am gândit s-o fac, dar de fiecare dată am alungat ideea.

– De ce?

Lui Tory abia dacă-i venea să-și creadă urechilor. După părerea ei, era cel mai firesc lucru ca un tată să meargă și să-i spună ce avea pe suflet unui om despre care considera că avea o influență proastă asupra copilului său.

– L-ai cunoscut – pe fugă, știu, răspunse Magnus, dar ți-ai cam format o idee cum e, deci îți poți închipui cum ar reacționa dacă m-aș duce la el să-i spun: „Te rog să n-o mai încurajezi pe fiica mea să vină la debarcaderul dumitale“. Păi, mi-ar râde în față.

Îl privi uimită. O rază de lumină aurie din cameră îi dezvăluia limpede chipul și, pentru prima oară, Tory distinse acolo nu sensibilitate, ci slăbiciune. Apoi, nasul puțin cam cârn al lui Magnus, ochii săi albaștri bulbucați și bărbia rotundă, rasă cu grijă, dispărură, înlocuite brusc de imaginea unui chip slab și oacheș, într-ai cărui ochi

juca un umor răutăcios, în timp ce gura îi stătea răsfrântă cu dispreț. Da, o singură rafală a batjocurii lui Denzil Hallam l-ar fi spulberat pe Magnus.

Ea, însă, n-avea de gând să se lase spulberată! Era croită dintr-un aluat mai tare decât omul acesta atât de inteligent și își putea folosi forța pentru a-i da și lui putere. Ba chiar, ideea de a încrucișa spadele cu piratul care conducea debarcaderul o atrăgea. O învinsese la prima întâlnire, făcând-o să simtă că reacționase exagerat față de ceea ce el insista că nu fusese decât o încercare de a se împrieteni. O făcuse să pară îngustă la minte și lipsită de generozitate, iar astfel îi stârnise ostilitatea, așa încât acum abia aștepta ocazia de a se revanșa.

– Cred că aș putea trece eu pe la el, pentru a-i cere să nu mai încurajeze vizitele Carlei, murmură ea.

– Doamne ferește, în nici un caz! exclamă Magnus. Nu te-aș putea lăsa să te pui într-o asemenea situație.

– Dar s-ar putea să meargă. E posibil să nu-și dea seama cât de neliniștit ești în legătură cu Carla, susținu Tory.

– Și crezi că, dacă și-ar da seama, chiar i-ar păsa? ripostă el. A, nu, draga mea, Hallam nu e genul de om care să țină seama de sentimentele celorlalți. E dur și nu trebuie să fie abordat decât în ultimă instanță, dacă descoperim că nimic din ceea ce faci sau spui nu are vreun efect asupra comportamentului Carlei. Iar acum, hai să mergem la cină și să uităm de problemele astea. Vreau să-ți spun ce anume va implica angajarea ta ca botanistă asistentă însărcinată cu horticultura.

Tory avu nevoie de aproape o lună ca să se adapteze la rutina muncii. În timpul acestor patru săptămâni, călători

cu mașina de la un capăt al insulei la celălalt. Mai întâi, merse pe șoseaua din direcția vântului, unde falezele scunde coborau drept spre plajele nisipoase, trecând pe lângă terase cultivate cu trestie de zahăr și pajiști unde păștеau vitele, până la povârnișurile amenințătorului munte vulcanic care se înălța printre norii albi. Altă dată, o luă pe șoseaua din partea opusă, care cotea și șerpuia printre steiuri împădurite și plantații de bananieri, de-a lungul unei coaste crestate de golfuri ferite, prin sate somnoroase de pescari ale căror năvoade erau întinse la uscat, și din nou ajunse la poala muntelui.

Călătorea împreună cu Magnus, în cadrul planului său de a-i face cunoștință cu comunitățile rurale, în calitatea ei de persoană care, când era necesar, putea să prezinte comunicări, însoțite de filme color, despre modul cum își puteau face micile grădini să devină mai productive și atrăgătoare.

La Grădina Botanică propriu-zisă era ocupată cu redactarea unor broșuri simple conținând informații despre plantele care puteau fi cultivate în grădinile de casă, precum și cu pregătirea experimentelor de altoire pentru a elabora noi specii de plante alimentare, rezistente la dăunători, cum ar fi porumbul. În timpul liber, îl ajuta pe Magnus la carte.

Având atâtea activități, lui Tory nu-i prea rămânea timp ca să-și manifeste interesul față de Carla, dar încerca totuși, numai pentru ca tentativele ei să fie întâmpinate cu priviri obtuze, tăceri mohorâte sau replici nepoliticoase. Nu-i spunea lui Magnus nimic despre atitudinea necooperantă a fiicei lui, temându-se că acesta ar fi putut-o lua la rost, drept

pentru care Carla ar fi considerat-o o pârâcioasă și orice șansă de a-i câștiga încrederea s-ar fi pierdut definitiv.

Începea să-și spună că, poate, fata renunțase să se mai ducă la debarcader, când o întâlnire întâmplătoare cu Carla, în zorii unei zile, îi risipi iluziile. Din cine știe ce motiv, se trezise devreme și nu mai putuse adormi la loc. Trăgând concluzia că, dacă citea un timp, avea șanse să se destindă din nou, coborâse în cabinetul lui Magnus de la parter pentru a-și alege un roman din bibliotecă. Tocmai stinsese lumina din cameră și se pregătea să traverseze holul, când zgomotul ușii din față deschizându-se o făcu să se oprească în loc. Ușa se deschise mai larg și o siluetă intră pe furiș, întorcându-se s-o închidă încet în urma ei.

Recunoscând statura scundă a Carlei, Tory se apropie de comutator și aprinse lumina.

– Și unde-ai fost până acum, mă rog? o întrebă ea.

Carla se răsuci pe călcâie. Era îmbrăcată cu niște pantaloni albaștri și un tricou simplu, de bumbac. După un prim moment de surprindere, ochii ei negri deveniră opaci și posomorâți. Buzele pline și roșii i se strâmbară a bosumflare.

– Cine mă obligă să-ți spun? o sfidă ea. N-ai nici o autoritate asupra mea.

– N-oi fi având, dar totuși mă poate interesa ce faci, și de ce o faci, replică Tory, calmă. Nu ți se pare puțin cam ciudat că te găsesc întorcându-te acasă la ora asta, când ar trebui să fii în pat?

– Și-acuma cred c-ai să mă spui lui tata? întrebă ostilă Carla.

– Nu neapărat. Carla, de câte ori ai făcut asta, i-ai spus că te duceai la culcare și pe urmă te strecurai afară din casă, pentru a te întoarce atât de târziu?

– Nu de prea multe ori. Numai când e câte o petrecere.

– Ce fel de petrecere? Unde?

– La debarcader. Uneori, oamenii care închiriază iahturi dau petreceri, când se întorc din câte o croazieră, înainte de a pleca înapoi în State.

– Și ești și tu invitată?

– Nu tocmai... dar dacă mă duc și mă-nvârtesc pe-acolo destul de mult, Denzil zice că de ce n-aș rămâne, așa că rămân.

Tory își mușcă buza de jos, căutând o cale de a-i spune fetei că nu se cădea să facă tot ce-i propunea administratorul debarcaderului.

– Ascultă, Carla, ceea ce faci nu se cuvine, nu-ți dai seama? începu ea.

– Da' ce nu-i în regulă?

– În primul rând, îți minți tatăl.

– Și ce dacă? ridică fata din umeri. Știi foarte bine că, dacă i-aș cere voie, ar zice că nu, așa că mă duc fără să-i spun.

Tory înghiți în sec. Greu mai era să trateze cu fata asta! Părea dificilă până-n măduva oaselor.

– Ar trebui să ai mai multă grijă, îi spuse ea, să nu faci tot ce-ți propune un om ca Denzil Hallam. Ar putea să profite de tine.

Dintr-o dată, Carla zâmbi, cu un rânjet complice:

– Ce n-aș da!

– Nu vorbești serios! se răsti Tory, cam șocată de francheța fetei.

– Ba vorbesc foarte serios.

– Dar e mult mai bătrân decât tine, protestă ea.

– Are treișpatru de ani! Asta înseamnă de două ori cât vârsta mea. Tatăl meu cu cât e mai bătrân decât

tine? Cam la fel, aș zice, așa că frumos îți șade să-mi dai sfaturi din-astea, nu crezi?

Tory avu impresia că mica lume sigură în care trăia de-o lună încoace, lumea microscoapelor, a grădinilor și a termenilor botanici, i se dărâma în cap, lăsând-o expusă criticilor și batjocurei.

– Ce vrei să spui? îngăimă ea, fără vlagă.

– Crezi că-i fac ochi dulci lui Denzil, replică aspru Carla. Ei bine, îi fac, fiindcă e mare, puternic și înțelegător, și are o companie distractivă.

Vocea ei aspră ezită puțin, aproape frângându-se. Fata își mușcă buzele, pentru a-și stăpâni emoțiile care ieșiseră la suprafață, apoi continuă mai încet, dar și mai aprig:

– Dar eu nu mă dau la el nici pe jumate din cât o faci tu cu tatăl meu. Cred că e timpul să-ți urmezi singură sfatul, Madam Mare Sculă pe Basculă Latham, până nu profită de *tine* cineva!

Cu izbucnirea emoțională consumată, Carla se răsuci în loc și urcă în fugă scara, fără să-i pese de zgomotul pe care-l făcea tropăind pe treptele de lemn neacoperite. Se repezi pe un culoar, ușa camerei sale se deschise sonor, apoi se trânti la loc, și se lăsă tăcerea.

Mai mult decât tulburată de ieșirea fetei, Tory se întoarse în camera ei și se culcă pe pat. Încercă să citească, dar nu se putea concentra. În urechi îi răsunau cuvintele Carlei. Își dădu seama că fata i le aruncase în față fiindcă o nemulțumea sfatul pe care i-l dăduse și profitase de cea mai la îndemână armă, folosind-o neîndemânatic dar eficient. Căci, deși știa că nu exista nici cea mai vagă posibilitate ca Magnus să profite de ea în felul pe care-l sugerase fata, și cu toate că Denzil Hallam putea

profita de Carla sau de oricare altă femeie își manifesta interesul față de el, pe Tory o tulbura cel mai mult spiritul de observație al fetei. Iar dacă ea observase, însemna că remarcaseră și alții.

Tory oftă, puse cartea pe noptieră și stinse lumina. Cuibărindu-se din nou sub singurul cearșaf de care constatase că avea nevoie ca să se acopere în timpul nopților calde, recunoscu cu amărăciune că, încercând să-l ajute pe Magnus să se descurce cu fiica lui, nu reușea decât să încurce și mai rău lucrurile. Nu părea să aibă nici o cale de a intra în comunicare cu fata, care moștenise foarte puțin din sensibilitatea tatălui ei.

Probabil Carla semăna cu mama sa, nu numai la înfățișare, ci și în alte privințe – și se putea ca absența acesteia și faptul că petrecuse atâția ani într-un internat de fete, unde învățase să înfrunte singură viața, s-o fi făcut să devină dură și rebelă.

A doua zi Magnus anunță că se ducea pentru câteva zile pe insula Martinica, la invitația directorului Grădinii Botanice de acolo.

– I-am spus Carlei și mi-a promis că va fi cuminte, spuse el. Cum vă mai înțelegeți?

Era clar că nu obsevrase relațiile încordate dintre Tory și Carla, la masă, iar o revelație fulgerătoare o înștiință că Magnus nu observa nimic din ceea ce nu-i plăcea, întrucât avea o mentalitate de struț, îngropându-și capul în nisip pentru a fugi de aspectele neplăcute ale vieții.

În clipa următoare, respinse această observație surprinzătoare în legătură cu un om pe care-l considerase întotdeauna admirabil, găsind că era meschină.

– Nu atât de bine pe cât aș dori, răspunse. Te superi dacă-ți pun o întrebare personală despre soția ta?

– Despre Rita? întrebă Magnus, surprins. Nu, nu mă supăr. Ascult.

– Carla seamănă cu ea?

– Are, desigur, colorația Ritei, dar nu e la fel de frumoasă, răspunse el încet.

– Și ca temperament?

Nu-i răspunse imediat, iar în tăcerea care se lăsă între ei Tory auzi prin ferestrele deschise, din grădină, orăcăitul de seară al broaștelor și foșnetul frunzelor ce fremătau în vânt.

Magnus vorbi foarte rar, ca și cum l-ar fi durut nespus să-și amintească de soția lui.

– Da, și ca temperament. De-asta sunt îngrijorat de slăbiciunea pe care a făcut-o pentru Hallam. Mă tem atât de tare că ar putea s-o facă să sufere și apoi s-o abandoneze. Și Rita a pățit asta, o dată. Înțelegi, Tory, când am cunoscut-o era căsătorită cu cel mai îngrozitor om, care s-a purtat crud cu ea, apoi a părăsit-o.

– Aha, înțeleg, șopti Tory. Îți mulțumesc că mi-ai spus.

Când se duse la culcare, înainte de a adormi, medită la cele aflate. Îi confirmau opinia despre Magnus ca fiind genul de om la care ar fi putut apela o femeie nefericită și de care aceeași femeie ar fi putut să profite, folosindu-se de mila lui ca să-l atragă în capcana căsătoriei.

A doua zi Magnus plecă, dar abia după trei zile de absență Tory își dădu seama că abia o mai văzuse pe Carla și fu nevoită s-o întrebe pe doamna Dunnet dacă nu știa pe unde umbla fata.

– Deloc nu-i cuminte, fătuca asta, declară femeia cea micuță, dându-și peste cap ochii mari și căprui. De ieri n-a mai dat p-acas'.

– Ai idee unde s-o fi dus?

– Socot c-a înnoptat la debarcaderu-acela, don'șoară.

– Atunci, am să mă duc imediat acolo, ca s-o aduc înapoi, spuse Tory cu hotărâre.

Sosise momentul să folosească soluția de ultimă instanță, să meargă și să-l încolțească pe Denzil Hallam în bârlogul lui, pentru a-i spune să nu mai încurajeze vizitele Carlei.

Luă mașina crem, cu care Magnus îi permitea să circule. Când intră pe aleea debarcaderului, găsi câteva mașini parcate într-o curte de lângă clădirea administrativă. Printre ele era și jeep-ul albastru.

Dar, de cum văzu catargele velierelor, pe Tory o cuprinse nostalgia. Trebuia să se ducă să le arunce o privire. Trecuseră aproape două luni de când nu mai navigase cu George, în barca lor de curse, dar abia acum își dădea seama cât de mult îi lipsea iahtingul și activitățile de la bord.

Hoinări în lungul și-n latul pontoanelor, oprindu-se din când în când să se uite cu uimire la greementul puternic al unui nou iaht din fibre de sticlă sau să admire arcul grațios al provei unui vechi schooner de lemn. Soarele arzător îi înfierbânta capul blond, făcând-o să-și pună pălăria. Purta o bluză de bumbac cu dungi albe și roșii și pantaloni marinărești albi, apretați, dar își dorea să se fi schimbat într-o rochie subțire, care ar fi fost mai răcoroasă.

Când ajunse la ultimul ponton, găsi amarate câteva bărcuțe din fibre de sticlă. Aveau catarge subțiri, lucitoare, și păreau rapide, pline de viață. Dintr-o dată, simți nevoia să coboare într-una din ele, pentru a porni peste apele albastre, scânteietoare, ale golfului, să-și simtă părul fluturat în vânt și stropii sărați să-i înțepe pielea...

– Deci, nu m-am înșelat, frumoasa botanistă a binevoit a ne învrednici cu o vizită, spuse un glas în spatele ei, iar Tory se întoarse, pentru a da cu ochii de Denzil Hallam.

Fără cârje, cu picioarele musculoase și bronzate vizibile sub pantalonii scurți cafenii, bine croiți, cu o cămașă crem întinsă peste umeri și descheiată aproape până la mijloc pentru a-i fi mai răcoare, arăta curat și eficient. De sub cozorocul înclinat într-o parte al șepcii de iahting cu calotă albă, ochii lui duri o priveau fără bunăvoință. Ostilitatea lui părea palpabilă, avertizând-o să procedeze cu prudență.

– De ce ai venit? întrebă Hallam rece.

– Admiram bărcile, răspunse ea, evaziv.

Nu era momentul să abordeze subiectul Carlei. Trebuia să lege un soi de comunicare cu el, înainte de a îndrăzni să-l întrebe unde era fata.

– Le închiriezi?

– Da, la patru dolari *beewee* ora, răspunse calm Hallam; Tory aflase între timp că *beewee* era un termen insular pentru moneda britanică din Indiile de Vest. Dar nu le închiriez decât persoanelor care au idee cum să navigheze, adăugă el.

– Am navigat și am făcut parte din echipaje aproape de când mă știu, replică Tory.

– Probabil erau bărci cu două vele. Astea sunt individuale. Pe-o briză ca asta, ai răsturna nava cu fundul în sus încă înainte de a ieși din port.

– Ba n-aș răsturna-o, ripostă ea, iar dacă nu mă crezi, de ce nu mi-ai închiria una, ca să-ți arăt că mă pricep la iahting?

Hallam o privi un moment, cu ochi îngustați, apoi ridică din umeri.

– În regulă. Voi pune pe cineva să aducă vela și s-o instaleze, spuse el și se întoarse să plece.

– Și cred c-ai să mă privești de pe uscat, se auzi vocea lui Tory, sfidătoare. A, nu, nu-mi convine. Te provoc la o cursă până la geamandura aia portocalie și înapoi și pariez că mă vei găsi la fel de pricepută ca tine.

Răsucindu-se încet cu fața spre ea, Hallam o măsură din nou, cu aceeași privire printre pleoapele strânse.

– Deci, îți place să te joci cu focul, așa-i, Victoria? o dojeni el încet. De acord, accept să-ți închiriez barca. Dar te previn c-ai să te uzi. Pantalonii ăștia eleganți ai tăi rezistă la apă, sau ai prefera un șort?

Emoționată pe neașteptate, fiindcă îi primise provocarea, Tory își privi pantalonii albi. Ar fi fost păcat să și-i strice.

– Ai vreo pereche pe măsura mea? îl întrebă.

– Sigur. Prietenele mele își lasă mereu hainele pe-aici. Cred că li se pare o scuză valabilă ca să mai treacă pe la mine, comentă el cu glas tărăgănat, provocator. E un vestiar lângă birouri. Du-te acolo și-ți aduc eu o pereche.

Pantalonii scurți erau de fapt niște blugi tăiați, decolorați și destrămați la margini, dar i se potriveau perfect. Denzil Hallam avea ochi bun și îi luase măsurile destul de bine, își spuse Tory, cu o strâmbătură de dezgust. Cât îi

mai displăcuse referirea la iubitele care-și lăsau hainele în urmă după ce-l vizitau! Insinuase că rămâneau peste noapte la el. Dacă n-ar fi fost atât de dornică să navigheze, în veci n-ar fi acceptat să se îmbrace cu ceva ce aparținea unei femei care trecuse prin patul lui.

Îl găsi așteptând-o pe pontonul unde erau acostate bărcile, de vorbă cu un negru mătăhălos pe care i-l prezentă sub numele de Josh și care o salută în obișnuitul stil prietenos din insule.

Denzil își schimbase și el hainele având acum niște blugi tăiați și tociți și un tricou subțire de bumbac, cu mâneci scurte. Atât șortul cât și blugii îi accentuau musculatura masivă. Nu era la fel de înalt ca negrul, dar Tory avu din nou impresia unei tării ca a pietrei, de neclintit.

Privirea lui coborî spre pantalonii scurți pe care și-i luase, apoi îi contemplă insolent picioarele lungi, care se bronzaseră atrăgător de când era pe insulă.

– Par să-ți vină bine, observă el alene, ridicând din nou privirea spre ochii ei furioși. Cu încălțămintea cum stai?

– Voi naviga desculță.

– Perfect. Acum, în legătură cu startul cursei – vezi vasul ăla mare cu motor, de croazieră, ancorat acolo? Ei bine, e pe aceeași linie cu fanionul de la capătul pontonului ăstuia, așa că o vom alege pe asta ca linie de pornire. Josh va da startul trăgând cu un pistol, iar câștigătorul va fi cine trece primul linia la întoarcere. Ce barcă preferi?

Fuseseră pregătite două, iar velele lor sclipitoare de terilen fâlfâiau leneș în vânt. Tory o alese pe cea galbenă și coborî la bord. Pânza avea latura de jos liberă, neprinsă

de ghiu. Școta era deja coborâtă, iar Tory trase de ea, pentru a vedea dacă o putea mânui ușor. Ridicând privirea spre Josh, îi făcu semn că era gata de plecare. Negrul dezlegă barca și o împinse de la chei.

Apucând echea și înfășurându-și școta pe cealaltă mână, pentru a putea trage vela, Tory cârmi spre linia de start, știind că barca lui Denzil, de culoare albastră, era încă legată la ponton. Vântul umflă pânza, bărcuța se înclină ușor, iar Tory se lăsă instinctiv cu greutatea pe copastie, pentru a fi gata să se aplece în afară. Puterea vântului spori, iar barca se înclină și mai mult. Tory se întinse peste bord, continuând să cârmească din eche și să țină școta, cu picioarele proptite sub chingile împletite din nylon care erau prinse de fundul ambarcațiunii, ca să nu cadă în apă dacă se apleca prea mult.

Bum! bubui pistolul, iar Tory trecu prima linia de start. Privindu-și vela, văzu umbra alteia începând s-o traverseze; Denzil o ajungea din urmă. Întoarse capul și văzu prova ascuțită a bărcii lui depășind-o. Încerca s-o întreacă, furându-i vântul din velă.

Împinse repede cârma. Barca își schimbă direcția, apropiindu-se de a lui. Tocmai când pânza începea să i se înmoaie fiindcă ajunsese prea aproape, trase de eche spre ea, vela se umflă din nou și bărcuța făcu un salt înainte.

Denzil mai încercă de două ori s-o depășească în același fel și tot de atâtea ori Tory îl împiedică. După eșecul celei de-a treia tentative, schimbă tactica, lăsându-se pe celălalt bord, pentru a se îndepărta de ea.

Tory știa că Denzil trebuia să schimbe iarăși bordul, pentru a ajunge la geamandura portocalie, cum avea să

facă și ea. Atunci, urmau să se înscrie pe traiectorii convergente, avantajul fiind de partea lui; dacă, însă, ea reușea să plutească mai repede, avea șanse să treacă de geamandură înaintea lui.

Hotărâtă să facă acest lucru, își forță vela și se aplecă în afară cât putea de mult, știind că barca avea să înainteze mai repede dacă n-o lăsa să se încline prea tare. Etrava sălta pe valuri. Peste prova săreau stropi de apă, udând-o, dar puțin îi păsa, fiind prea însuflețită de duelul îndemânării și al talentelor.

Geamandura rotundă și portocalie sărea pe apă ca o minge. Tory aruncă o privire rapidă pe sub velă. Auzi o voce mugind: „Tribord!“ în timp ce ambarcațiunea cealaltă venea direct spre ea și știu, cu o tresărire de satisfacție, că trecea prin fața lui, cu câțiva metri avantaj.

Refdresă imediat, îndreptându-se direct spre geamandură, o ocoli și porni înapoi spre linia de sosire, cu pânza umflată în vânt, numai pentru a descoperi că cealaltă barcă era chiar în spatele ei și începea s-o întreacă.

În următoarele câteva minute, folosi toate trucurile care-i puteau trece prin minte pentru a mări viteza, trăgând vela în interior și apoi dându-i drumul iarăși, pentru ca barca să sară peste valuri, iar în cele din urmă i se păru că greutatea ei mai scăzută începea să-și spună cuvântul, menținându-se pe aceeași linie cu barca albastră.

Una lângă alta, cele două nave păreau să zboare peste apă, aruncând spumă de sub carene. Tory mai făcu un efort de a accelera, iar bărcuța răspunse. Prova i se ridică pe creasta unui val, peste linia de sosire.

Însuflețită de emoția acestui finiș strâns, Tory slăbi școta și trase puțin vela spre interior, pentru a-și schimba direcția în apropierea pontonului. Vântul umflă pânza, iar barca se aplecă atât de tare, încât Tory fu nevoită să se lase mult pe spate peste bord ca s-o țină dreaptă. Privi peste umăr să vadă unde era barca albastră, uitând că în curând avea să iasă din bătaia vântului. Vela se înmuie dintr-o dată, iar barca, dezechilibrată de trupul ei aplecat cu toată greutatea în direcția vântului, se înclină invers, răsturnând-o în apa caldă și mătăsoasă.

În timp ce vela cobora spre ea, amenințând s-o acopere, Tory dădu viguros din picioare și înotă în jurul pupei. Văzând chila care ieșea în afară din fundul ridicat al bărcii, ca înotătoarea dorsală a unui pește, o apucă și trase de ea, după care reuși să se salte cu picioarele deasupra. Din această poziție, prinse copastia și întoarse barca.

Încet, catargul și vela se ridicară. Cu o opintire scurtă, Tory izbuti să sară peste bord. Apucând școta și echea, cu picioarele în apa care clefăia pe fundul bărcii, cârmi spre marginea pontonului.

Josh, care o aștepta, prinse barca și o ținu nemișcată, dar cel care se aplecă s-o ajute la debarcare fu Hallam.

– Bravo, o felicită el.

– Cine a câștigat? întrebă Tory, întorcându-se spre Josh, cu o mișcare care-i aruncă părul ud pe umeri.

– Cred că trecurăți linia împreună, domnișoară, replică negrul, cu un rânjet. Măiculiță, asta mai zic și eu cursă! În viața mea nu mai văzui o femeie să manevreze așa.

La naiba, își spuse Tory, *aș fi preferat să-l înving.* Dar o satisfăcea faptul de a ști că nici ea nu fusese înfrântă. Terminase onorabil. Numai dacă nu s-ar fi răsturnat atât de nedemn, la sfârșit.

– Sper că nu te mai îndoiești de talentele mele de navigatoare, îi aruncă ea lui Denzil.

– Nu mai încape nici o îndoială, consimți el. După o baie ca asta, ai nevoie de un duș și un rând nou de haine, mai adăugă.

– Nici o problemă, afirmă ea cu o izbucnire de independență, mi-ajunge dacă mă șterg în vestiar. Nu uita că pantalonii mi-s uscați.

Denzil n-o contrazise, dar când ajunseră la capătul pontonului îi luă brațul și o conduse pe o cărare umbrită de palmieri și arbuști înfloriți.

– Nu ăsta e drumul spre vestiar, obiectă ea. Atingerea mâinii lui pe piele era posesivă și destul de tulburătoare.

– Știu că nu e. Te duc la cabana mea. Poți face duș acolo, în liniște și intimitate.

– Dar pantalonii mei...

– Ți-i aduc eu.

Tory se dădu bătută – pentru că, dintr-o dată, era curioasă să vadă unde locuia, nu din alt motiv, își spuse, refuzând să recunoască faptul că nu avea încotro și era silită să meargă într-acolo de mâna lui puternică, pe braț.

După vreo cinci minute de mers, poteca se sfârși într-un luminiș, deasupra unei plaje mici, în formă de semilună. La mică distanță de nisip se înălța o cabană de lemn, construită pe stâlpi, cu verandă în față.

Urcară câteva trepte de lemn și intrară printr-o ușă cu plasă de oțel, într-un living mare, mobilat confortabil cu câteva fotolii și o canapea.

– Baia e dincolo de arcada din dreapta, spuse Denzil. Vei găsi prosoape curate într-un dulap de alături. Eu merg să-ți aduc pantalonii și un tricou uscat.

Baia nu era la fel de elegantă ca aceea din casa directorului, dar instalația de apă funcționa mult mai eficient, iar Tory se desfătă cu senzația apei fierbinți care-i dizolva sarea lipicioasă de pe piele și din păr.

Tocmai închisese dușul și se pregătea să tragă în lături perdeaua pentru a bâjbâi după un prosp, când ușa băii, pe care uitase s-o încuie, se deschise, făcând-o să încremenească.

– Eu eram, anunță Denzil. Hainele uscate sunt pe scaun.

Ușa se închise la loc. Tory își ieși din împietrirea statuară, cu o expirație prelungă, smucind în lături perdeaua. Pe scaun se aflau pantalonii ei albi, iar deasupra lor, o bluză înflorată și o pereche de chiloți bikini Sub scaun erau puse sandalele ei albe și geanta.

Se șterse, apoi deschise dulăpiorul de deasupra lavaboului, unde găsi o cutie cu pudră de talc. Avea un miros picant de lămâie și o folosi din belșug. Chiloții îi veneau ca turnați; își trase peste ei pantalonii, iar pe deasupra, bluza. Aceasta se încheia în față, cu nasturi, și nu-i venea la fel de bine ca pantalonii scurți și chiloții. Se părea că prietenele lui Denzil nu aveau bustul la fel de mare ca al ei, iar Tory își dori să fi luat la ea un sutien.

Însă, chiar și așa, acum ar fi fost ud, nerămânându-i deci decât să se resemneze cu faptul că, între nasturi, bluza se căsca larg.

Își șterse părul, și-l pieptănă pe spate, apoi se fardă. După aceea, luă prosoapele ude, atârnându-le pe bara perdelei de la duș. Stoarse în chiuvetă hainele ude și, lăsând șortul de împrumut pe scaun, își făcu sul tricoul de bumbac, cu chiloții în el. Mai aruncă o privire în jur, pentru a se asigura că lăsa baia la fel de ordonată precum o găsise, și ieși în holișor.

Acolo se opri, curioasă să vadă ce se afla dincolo de celelalte două uși, așa că, pășind pe vârfuri, se apropie de prima. Era întredeschisă și, uitându-se pe lângă ea, văzu o cameră încăpătoare și luminoasă, mobilată cu un pat dublu și două scrinuri.

Retrăgându-se, trecu la ușa următoare. Și aceasta era parțial deschisă. Dincolo de ea se afla o cameră mică și îngustă, plină cu cutii și diverse piese mărunte de mobilier, folosită vizibil numai ca magazie. Se vedea clar că locuința lui Denzil Hallam era destinată numai unei singure persoane, dacă nu punea la socoteală mărimea patului dublu.

În timp ce revenea spre living, Tory își aminti unde mai văzuse bluza pe care o purta; și Carla avea una la fel. Culorile și modelele erau identice cu cele de pe bluza fetei: floricele multicolore, risipite pe un fond roșu închis.

Imediat, în minte i se ivi bănuiala că bluza îi aparținea într-adevăr Carlei și fusese lăsată acolo – probabil chiar în casă – cu ocazia uneia dintre numeroasele vizite ale fetei,

provocându-i un freamăt straniu de nemulțumire, nu împotriva lui Denzil, pentru că o convinsese pe Carla să rămână, ci contra ei înșăși, fiindcă reușise să ajungă într-o situație care lui îi dăduse posibilitatea de a o convinge.

Conștientă că nu gândea rațional, Tory se răsuci și intră rapid în living, hotărâtă să-l surprindă cu o întrebare directă.

Dar Denzil nu era acolo, așa că, auzind un fluierat, se apropie de capătul opus al camerei, unde descoperi o arcadă care dădea în alcovul cu masa de sufragerie, despărțit de zona bucătăriei printr-o tejghea ca de bar, în fața căreia se înșirau câteva taburete înalte de lemn, având tăbliile tapițate cu vinilin roșu. Lângă bar era o altă arcadă, prin care se ajungea în bucătărie.

Denzil se afla înăuntru și tocmai lua niște pahare înalte pentru limonadă de pe un raft sau dintr-un dulap încastrat în perete, deasupra bufetului. Le puse pe tăblia acestuia, întoarse capul spre Tory și se opri din fluierat.

– Văd că bluza ți se potrivește numai unde te-atinge, remarcă el.

– Trebuia să mă aștept la un comentariu ca ăsta, i-o întoarse Tory, nemulțumită că, la urma urmei, nu putuse avea ea primul cuvânt. Cred că nu ai ceva în genul unui ac de siguranță?

– Nu, nu le folosesc niciodată, răspunse Denzil aplecându-se înainte, cu brațele rezemate de bufet, ca să vadă mai bine. Spațiile dintre nasturi inspiră o anumită atracție incitantă.

Zâmbetul i se lăți când Tory reacționă ridicându-și mâna în dreptul deschizăturii din mijloc, cea mai largă.

– Vrei un pahar cu ceai de la gheață?

Oferta o surprinse. Ceaiul era ultima băutură pe care s-ar fi așteptat să i-o ofere și o făcu să-și dea seama dintr-o dată cât de sete îi era după eforturile cursei.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse, înfrânându-și pentru câteva momente ostilitatea.

– Atunci, stai jos, murmură Denzil. Nu va dura mult până îl fac, e instant.

Tory se cocoță pe unul dintre taburetele înalte, punându-și geanta și hainele umede pe celălalt. Cu coatele rezemate de tejghea și bărbia în mâini, îl privi cum deschidea un borcan și punea cu linguriță ceai instant în pahare. Mișcările lui erau rapide și eficiente, și oricine se pricepea cât de cât la oamenii ce navigau cu ambarcațiuni mici și-ar fi dat deama pe loc că își petrecuse mult timp pe una dintre ele, căci în bucătărie domnea o ordine desăvârșită, iar Denzil punea toate lucrurile la loc de unde le luase, imediat ce termina cu ele.

– Carla unde e? întrebă Tory cât putea de firesc, urmărindu-i cu atenție reacția.

Aceasta, când se produse, păru absolut naturală. Denzil închise robinetul de unde lăsase să curgă apă rece în pahare și o privi mirat.

– De unde naiba să știu eu? Săptămâna asta n-am văzut-o deloc.

Capitolul 3

Răspunsul la întrebare era atât de direct și aparent sincer, încât un moment Tory fu cea care rămase dezorientată, în timp ce căuta în minte un alt mod de a continua discuția.

Apoi, își aminti de bluză. Apucând un vârf al gulerului între degetul mare și cel arătător, îl ridică, pentru a-i atrage atenția asupra lui:

– Asta e bluza ei. O recunosc.

– Chiar așa? răspunse prompt Denzil, după ce aruncă o scurtă privire spre bluză. N-am de unde să știu.

Învârti în pahare lichidul chihlimbariu, cu o baghetă de amestecat, apoi deschide ușa frigiderului să scoată o tăviță de plastic cu cuburi de gheață. Puse câteva cuburi în fiecare pahar, amestecă din nou ceaiurile și aduse cele două pahare pe tejghea.

– E o dovadă că a trecut pe-aici, insistă Tory.

– Servește-te, o pofti Denzil, împingând un pahar spre ea, și spune-mi de ce te joci de-a detectivii.

– Carla nu s-a întors acasă azi-noapte, replică ea, în timp ce cuprindea paharul cu mâna, ușurată de răceala acestuia în palma caldă și umedă.

Ochii lui Denzil se îngustară, iar un colț al gurii i se arcui antipatic.

– Și ce te face să crezi că o poți găsi aici, numai fiindcă a lipsit de-acasă toată noaptea? se interesă el cu o onctuozitate mătăsoasă care făcu nervii lui Tory să trepideze.

– Mereu vine aici și nu ascunde faptul că te adoră, replică ea rece.

Una dintre sprâncenele lui Denzil se înălță cu amuzament sardonic și, rezemându-și coatele pe tejghea, ridică paharul cu ambele mâini, pentru a lua o sorbitură de ceai. În timp ce cobora paharul la loc, ochii îi luceau batjocoritor.

– Interesant, comentă el tărăgănat. Mai spune-mi, te rog. De exemplu, tatăl ei e la curent cu vizibila fascinație pe care i-o inspir?

– Da, este, și e foarte supărat.

– Deci, e supărat, iar când fata dispare, bănuiește imediat că eu sunt de vină? Și totuși, nu vine s-o caute, ci te trimite pe tine în schimb. Cum te simți în rolul mamei, când nu ai decât cu maximum patru ani mai mult decât Carla?

Unda de dispreț din atitudinea lui o întărâta, făcând-o să spună mai mult decât intenționase.

– Cu șase ani, îl corectă ea repezit, și nu joc rolul de mamă. Magnus e plecat și mi-a cerut să stau cu ochii pe Carla în lipsa lui. Habar n-am avut că n-a venit acasă azi-noapte, până mi-a spus servitoarea. Evident, sunt foarte îngrijorată, fiindcă n-aș vrea ca Magnus să creadă că i-am nesocotit rugămintea.

– Evident, pufni el. Nici nu știai că are o fiică, până în ziua sosirii, când ți-a prezentat-o, așa-i? A fost un mare șoc pentru organismul tău, s-o cunoști.

– De unde știi? ripostă fără vlagă Tory, simțind că i se înfierbântau obrajii.

– În ziua aia trebuia să mă mișc încet, dacă mai ții minte, așa că am avut destul timp să-ți observ întâlnirea cu el. Mi s-a părut mai mult decât afectuoasă și am fost ferm convins că erai vreo rudă apropiată de-a lui. Și când colo, a reieșit că fuseseși angajată de Departamentul Parcurilor și al Grădinilor din Airouna, un aranjament plăcut și comod, ticluit de voi doi ca să puteți colabora în timp ce trăiți împreună, încheie el sarcastic.

Tory fu cât pe ce să se înece cu ceaiul pe care-l înghițea, ca reacție la insinuările lui, și avu mare noroc să nu-l împroaște în față cu lichid și cuburi de gheață. Cu obrajii aprinși și ochii scăpărători, puse paharul pe bar atât de tare, încât ceaiul sări în sus, revărsându-se peste margine.

– Păcătoase gânduri îți mai trec prin minte! îl acuză ea, furioasă.

– Nu sunt cu nimic mai prejos decât ale tale, replică scurt Denzil. Pe feribot, te-ai comportat de parcă ai fi crezut că voiam să te violez...

– Nu m-am gândit la așa ceva... gâfâi Tory.

– Atunci, de ce-ai amenințat că țipi dacă nu te las să treci?

– Am... m-ai... mă zăpăciseși, încercă ea să se apere, bâlbâindu-se.

– Nu zău? făcu Denzil, batjocoritor. Iar azi, insinuezi că sunt genul de om care ar încuraja o adolescentă să

rămână peste noapte la el. Întrucât ne cunoaștem de atât de puțină vreme, aș spune că asta e o prejudecată de neiertat din partea ta.

Tory își apucă din nou paharul. Prefăcându-se că-i studia conținutul, îl privi pe furiș, pe sub gene. Ochii lui căprui scăpărau de enervare și mândrie, iar gura i se crispă.

– Mă rog, pe Carla o încurajezi totuși, mormăi ea, încă în defensivă. Mereu o inviți să vină aici, chiar ea mi-a spus, dar lui Magnus i-ar fi mult mai ușor s-o țină sub control dacă n-ai face-o. Te consideră prea vârstnic pentru ea.

– Și totuși, pe sine nu se consideră prea vârstnic pentru tine, replică Denzil.

– Între Magnus și mine nu e nimic de soiul ăsta. A, recunosc că îl respect și îl admir enorm, și consider că am mare noroc să fi fost aleasă de el ca să-l ajut, dar asta-i *tot* ce facem împreună, lucrăm, și chiar dacă voi sta aici numai un an, experiența de a fi lucrat cu un botanist atât de strălucit va fi nemăsurată.

– Un an?! exclamă el. Vei sta aici un an de zile?

– Da, poate chiar mai mult, răspunse Tory, destul de înfumurată. Contractul poate fi prelungit, dacă ambele părți sunt de acord.

O privi lung, nici amuzat și nici nemulțumit, ci cu uimire, înainte de a mai lua o înghițitură de ceai.

– Mă întreb dacă ai idee în ce te bagi, locuind în casa aia, murmură el.

– O, am idee. În primăvară, când a fost în Anglia, Magnus mi-a spus totul despre slujbă, despre insulă și climă, despre oameni...

– Dar nu ți-a spus nimic despre Carla, o întrerupse el încet. Și îndrăznesc să presupun că nici despre soția lui nu ți-a vorbit.

– Într-adevăr, nu mi-a vorbit, dar el însuși a spus că un profesor – ceea ce era pentru mine, înainte de a venit aici – rareori își discută cu studenții viața particulară, declară Tory, senină. Însă acum știu totul. Mi-a explicat.

– Ei, nu mă-nnebuni? Și ești absolut mulțumită de explicațiile lui? întrebă el, Tory având din nou impresia că era surprins.

– Sigur că sunt, și mă bucur foarte mult că a considerat că poate avea încredere în mine, îl privi ea atentă. Tot mai crezi că între noi doi e ceva, nu-i așa? întrebă, pe un ton acuzator.

– Mi-o luase mintea în direcția asta, răspunse sincer Denzil. Ca și ale altor câțiva oameni de pe insulă.

– Vai, ce prostie! exclamă enervată Tory. Doar e clar că Magnus nu mă consideră decât asistenta lui. Cinstit, așa este, adăugă ea cu aprindere, când îi văzu sprâncenele înălțându-se cu scepticism. Nu-l prea simpatizezi, nu?

– Să zicem că nu am o părere prea bună despre un tată pe care-l interesează mai mult să stea cu ochiul în microscop decât la fata pe care și-o declară fiică, replică el cu răceală. Probabil nu i-a trecut nici un moment prin minte că ea vine la debarcader fiindcă se simte neglijată, fiindcă s-a săturat să stea închisă în casa aia cât toate zilele, fiindcă moarte de plictiseală în compania unui dicționar ambulant de termeni botanici. Nu vine să mă vadă pe mine, ci ca să caute tineri de vârsta ei.

– Magnus nu e deloc plicticos, îl apără Tory cu convingere.

– N-o fi pentru tine, poate, fiindcă înțelegi despre ce vorbește. Și mai e și altceva. De când ai venit aici, situația Carlei s-a înrăutățit. Îi răpești lui Magnus până și puținul timp liber care-i mai rămăsese, așa că se simte exclusă de-a

binelea. Îmi pare rău pentru ea, de-asta n-o refuz când vine la piscină, deși folosirea debarcaderului e rezervată numai pentru navigatori și familiile lor. Și cu ce mă aleg pentru eforturile mele? Cu suspiciuni de imoralitate, încheie el caustic.

– Poate că i-ai dat lui Magnus motive să te suspecteze, îl provocă Tory.

– I-oi fi dat, consimți deschis Denzil. Dacă stau să mă gândesc, au existat vreo două motive, de când a venit pe insulă.

Gura lui se arcui într-un zâmbet, amintindu-și.

– Una dintre pricini era la fel de înaltă ca tine, dar avea păr brunet. Personal, prefer blondele, chiar și pe cele cu ochi cenușii.

Iritată de revenirea tonului ironic, Tory vru să plece de la bar, dar Denzil ridică o mână și-i prinse bărbia între degetul mare și cel arătător. Această atingere pe fața ei făcu s-o străbată o senzație stranie prin toți nervii, ca șocul unui contact cu o flacără. Hotărâtă să nu-i dea de înțeles în ce fel o afecta, îi susținu privirea curioasă.

– Ai dreptate, spuse el, privindu-i atent ochii, pe rând. Sunt cenușii, fără nici o undă de albastru sau de verde, iar în clipa asta au culoarea mării într-o zi furtunoasă.

Își retrase mâna, bătând-o ușurel pe obraz, înainte de a-și încrucișa din nou brațele pe piept, pentru a adăuga provocator:

– Tu nu zâmbești niciodată, Victoria?

Tremura toată pe dinăuntru, nici ea nu știa de ce. Știa numai că trebuia să scape de omul acela, fiindcă o tulbura cum nimeni nu mai reușise vreodată. Luându-și geanta de pe celălalt scaun, o deschise și scoase niște bani.

– Din moment ce nu-mi poți spune unde e Carla, ar fi mai bine s-o caut în Port Anne, spuse ea cu voce stăpânită. Ai aici patru dolari pentru chiria bărcii. Îți mulțumesc pentru ceai. Ai fost foarte amabil.

Puse cele patru hârtii de un dolar pe tejghea, intenționând să coboare de pe taburet, pentru a porni spre ușă, dar Denzil își trânti o mână peste a ei, nelăsând-o să și-o retragă.

– Am impresia că am spus sau am făcut ceva care te-a supărat, spuse el alene.

– Tot ce faci sau spui mă supără, replică Tory, încercând fără succes să-și elibereze mâna. Găsesc că ești unul dintre cei mai nesuferiți oameni pe care i-am cunoscut vreodată și nu vreau să-mi mai pierd vremea stând de vorbă cu tine.

– Nesuferit! exclamă Denzil. Ei, haide, mă iei cam tare, nu crezi? Mai ales după ce te-am lăsat să mă ajungi din urmă pe ultimii metri ai cursei, ca să trecem linia se sosire împreună și să nu pierzi pariul.

– M-ai lăsat? *Tu* m-ai lăsat?...

Tory era atât de furioasă, încât abia mai putea să bolborosească.

– N-ai făcut așa ceva! se răsti, când își mai regăsi controlul. Te-am ajuns din urmă pentru că am putut naviga cu barca mea mai repede decât tine cu a ta. Sunt mai ușoară ca tine și...

– De acord, ești mai ușoară, și mai zveltă, deși mă bucur să observ că ai toate formele care-i stau bine unei femei, după cum are bunăvoința să arate bluza asta, o tachină el.

– Ooof!

Îi venea să-i dea una, dar o mână încă îi mai era captivă într-a lui, iar în cealaltă își ținea geanta.

– Te rog să-mi dai drumul la mână, îi ceru ea, bățoasă.

– Ca să mă pălmuiești? se interesă Denzil, cu sprâncenele înălțate în stilul lui batjocoritor. Îți dau drumul doar dacă încetezi să te mai porți ca o eroină de roman victorian care crede că i-a fost insultată virtutea. E un rol interesant, dar nu se potrivește cu restul.

– Și cam care-ar fi *restul*, mă rog? întrebă Tory, intempestiv.

– Impresia pe care o dai, de a fi o femeie calmă și modernă, care știe ce vrea și cum să obțină, care poate să lanseze o provocare și s-o onoreze, replică încet Denzil. Nu ți-ai dat seama că ne unește o dragoste comună, Victoria, dragostea pentru iahting? Ar putea fi baza unei prietenii între noi, așa că de ce nu vrei să-mi spui unde ai învățat să navighezi?

Un moment, schimbarea lui de tactică o reduse la tăcere.

– Am învățat să navighez pe un lac de acumulare, în apropierea casei mele din nordul Angliei, răspunse ea. Părinții mei erau de ani de zile membri ai clubului de iahting, iar pe mine și pe fratele meu George ne luau cu barca de când mă știu. George și cu mine eram amândoi proprietarii unei bărci de curse, până când eu m-am hotărât să vin în Airouna.

Se opri câteva clipe, după care adăugă, cu o undă de sfidare:

– Să știi, chiar te-am ajuns din urmă pe ultimii metri.

– Fiindcă te-am lăsat eu, insistă Denzil, arogant. N-ai văzut cum am scos vântul din velă, ca să încetinesc barca?

– Ba nu l-ai scos deloc! se răsti ea. Mi-e foarte greu să cred un cuvânt din tot ce spui.

– Fiindcă te temi de mine. Îți închipui că, dacă mă crezi, riști să mă placi, iar asta te-ar deranja, nu-i așa, Victoria?

Tory se foi pe scaun, stânjenită, și constatând că își luase mâna de pe a ei, și-o retrase și o strânse pe toarta genții, lângă cealaltă, continuând să-și ferească privirea, căci Denzil se apropiase periculos de a-i ghici adevărata stare de spirit.

– Ți-am spus unde am învățat să navighez, acum e rândul tău să-mi spui unde ai învățat, mormăi ea.

– Am furat de pe ici, pe colo, răspunse vag Denzil.

– Vai, ce răspuns inteligent, îl ironiză ea, ridicând capul. Cred că se potrivește cu imaginea pe care o inspiri, de aventurier dur și enigmatic. Am auzit despre felul cum ai sosit aici, după ce traversaseși de unul singur oceanul. De ce-ai făcut-o?

– Din același motiv din care o fac și alții, pentru provocarea pe care o reprezintă, atâta tot, replică el rece, dându-i impresia că îi ascundea ceva.

– Dar de ce te-ai oprit tocmai la Airouna?

– De ce nu? E un paradis tropical, ca acelea unde visează cei mai mulți dintre noi să trăiască. Am găsit aici o cale de a-mi câștiga existența, lucrând cu bărcile. Când Pete de Freitas s-a hotărât să renunțe la postul de administrator și să se mute cu locuința pe Tequila, am preluat eu administrația debarcaderului. Nu sunt patron. Firma aparține unei antreprize care are mai multe debarcadere și companii de charter pe insule. Ar mai fi și altceva ce vrei să știi?

Tonul lui tăios o prevenea că nu-i plăcea să i se pună întrebări personale, dar Tory aflase atât de mult din răspunsurile la cele câteva pe care i le pusese, încât era hotărâtă să mai încerce cu încă una.

– Din care parte a Angliei vii?

– Mă așteptam să fi ghicit până acum, iubire, replică el cu un zâmbet, în timp ce-și intensifica dinadins accentul.

Iubire. Era termenul de alint nevinovat folosit de locuitorii din West Country, iar Tory se gândi abia acum că numele lui de botez ar fi trebuit să-i dea un indiciu. Era un vechi prenume britanic, care încă se mai folosea în străvechea fortăreață a celților, Cornwall.

– Ești din Fowey, Falmouth, St Austell sau St Ives? se interesă ea.

– Deci, cunoști Duchy? ripostă prudent Denzil.

– Nu tocmai. Am stat odată la o prietenă a mea de-acolo. Părinții ei aveau o fermă lângă Helston River. Din care oraș ești?

– Nu e oraș, doar un sat de pescari. N-ai de unde să-l știi.

– Cu alte cuvinte, nu vrei să știu, îl provocă Tory.

– Exact, și sunt foarte mulțumit de răspunsul tău vag cu „nordul Angliei".

– Deci, acum nu-mi rămâne decât să presupun că ai plecat din Anglia fiindcă ți s-a întâmplat ceva neplăcut, un lucru pe care ai prefera să-l uiți, murmură ea, continuând să fie provocatoare.

Denzil râse vesel, exprimându-și limpede opinia despre sugestia ei.

– Da' știu că te-au influențat romanele alea victoriene, așa-i? glumi el. Cu mine, însă, n-are rost să-ți urzești fan-

tezii romantice. Păstrează-ți-le pentru admirabilul tău profesor. Am părăsit Anglia fiindcă am vrut să plec, fiindcă mă chema aventura. Iar acum mă aflu aici, fiindcă aici vreau să stau. Poate că, într-o zi, aventura mă va chema din nou, și-atunci am să plec mai departe.

– Singur?

– Victoria! Fără întrebări cu dublu sens, i-o întoarse el, cu acea licărire diavolească jucându-i în ochi. Depinde dacă găsesc pe cineva care aș vrea să vină cu mine.

S-ar fi putut îndepărta, dar n-o făcu. Rămase neclintită, știind că, dacă nu se mișca, îi lansa deliberat o invitație.

Gura lui o atinse pe a ei, ușurel la început, apoi mai insistent. Degetele lui îi mângâiară gâtul, lunecând în spate, spre ceafă. Din nou o fulgeră senzația că era atinsă de o flacără, într-o serie de șocuri ce se contopeau sub forma unei singure senzații de pulsație intensă. Cu ochii închiși, buzele despărțite sub apăsarea alor lui și sentimentul că sânii aveau să-i smulgă nasturii bluzei prea strânse, Tory se pomeni dorindu-și din toată inima ca barul să nu se fi aflat între ei, ca să se poată lipi de trupul lui tare și solid, strecurându-și mâinile pe sub tricou pentru a-i mângâia pielea caldă.

Instinctiv, brațele i se ridicară să-l ia prizonier, dar una dintre ele lovi muchea tejghelei, iar ciocnirea dureroasă între lemn, carne și os îi provocă un șoc, făcând-o să redevină conștientă de ceea ce i se întâmpla – sau, mai degrabă, ce îngăduia să i se întâmple.

Reacția se declanșă violent, ca o maree rapidă. Ce-o apucase, să îmbrățișeze așa un bărbat pe care abia dacă-l cunoștea? Nu era omul iubit de ea. Era un străin cu un caracter dubios. Așa că, în loc de a-l strânge mai tare, își

propti mâinile pe pieptul lui, pentru a-l respinge. Denzil se retrase imediat, iar Tory coborî de pe scaun, fără să-l privească.

– Trebuie să plec s-o caut pe Carla, mormăi ea, ștergându-se la gură cu dosul mâinii, ca și cum astfel ar fi putut înlătura urmele celor întâmplate.

– Ce-ai pățit, Victoria? Te-ai ars? pufni Denzil, făcând-o să-i arunce o privire piezișă. Continua să stea rezemat de bar, cu o luminiță ironică în ochi.

– Nu m-am ars, m-am fript doar puțin, replică ea cât putea de nepăsătoare, încercând să nu-și ia în seamă tremurul membrelor. Mi se mai întâmplă uneori, când fac câte un experiment.

– Deci, asta făceai, comentă el cu glas sec. Sper că ai și învățat ceva, cu prilejul ăsta.

– A, am învățat, răspunse suav Tory, dar acum zău că trebuie să plec. Îți mulțumesc încă o dată pentru cursă și ceai. La revedere.

Fără a-i lăsa timp să răspundă, traversă camera, ajungând în living. Aproape în fugă, ieși pe ușa cu plasă și coborî treptele de lemn, pentru a porni pe cărarea umbrită. Când ieși în lumina soarelui, pe pietrișul albicios, bâjbâi instinctiv după ochelarii de soare și constată că încă mai tremura.

Își propti ochelarii pe nas, imaginându-și că numai din cauza luminii i se umpluseră atât de brusc ochii de lacrimi, și nu se întoarse când auzi glasul lui Denzil în spatele ei, strigând-o pe nume și cerându-i să-l aștepte. Își continuă drumul spre parcare și siguranța relativă a mașinii crem.

Muchiile cheii i se înfigeau ascuțite în carnea umedă a palmei, când o introduse în încuietoarea portierei. O

răsuci, auzi broasca deblocându-se și scoase cheia, dar înainte de a apuca să pună mâna pe clanță pentru a deschide portiera, o altă mână i-o luă înainte, mare și bronzată, de culoarea lemnului de tec, o mână pe care o cunoștea mult prea bine.

Se opri, rămânând în așteptare, fără să se întoarcă.

– Ai uitat ceva, spuse el încet, iar surprinderea o sili să-l privească. Pe sub cozorocul șepcii de iahting, în ochii lui strălucea aceeași sclipire intensă. În mâna cealaltă, întinsă, ținea un sul de bancnote. Când Tory nu schiță nici un gest de a lua banii, Denzil se aplecă înainte și-i îndesă în buzunarul de la piept al bluzei mult prea strâmte. Când nodurile degetelor lui îi atinseră sânul, un nou fulger arzător păru s-o străbată.

– Câștigul, adăugă el. Ai pariat că te voi considera o navigatoare la fel de bună ca mine. Iar eu am acceptat pariul, contra chiriei pe barcă. Ai câștigat.

Tory se bucura de paravanul protector al ochelarilor de soare, căci din nou i se adunau în ochi lacrimile alea idioate. Îi vedea chipul ca prin ceață, însă îi zări sprâncenele îmbinându-se întrebător când ea ezită, și știu că trebuia să facă eforturi pentru a părea calmă și stăpână pe sine, dacă nu voia s-o întrebe din nou ce i se întâmplase. Așa că afișă un zâmbet, cam tremurător.

– Mulțumesc.

– Știam eu că-mi va plăcea zâmbetul tău, murmură blând Denzil. Pa, Victoria.

O așteptă până porni motorul mașinii și ajunse la poartă. Când se opri acolo, pentru a se asigura, Tory privi în oglinda retrovizoare și îl văzu îndepărtându-se spre pontoane.

Tory nu porni spre Port Anne ca s-o caute pe Carla, așa cum intenționase la părăsirea debarcaderului, pentru că era prea tulburată de cele întâmplate între ea și Denzil, așa că o luă la stânga, pe drumul șerpuitor care trecea peste colină, înapoi către casa directorului, laboratorul de botanică și experimentele asupra cărora avea un control mai ferm.

* * *

Ținu prima prelegere despre grădinărit în fața unui grup de insulari entuziaști, într-o sală parohială din Port Anne. Nervoasă la început, se încălzi treptat când descoperi că auditoriul asculta în liniște și cu interes. După conferință, unii dintre ascultători veniră să-i facă invitații de a le vizita grădinile, ca să le dea sfaturi concrete cu privire la plantele pe care era mai bine să le cultive. Tory primi încântată invitațiile, știind ce însemnau: fusese acceptată de acei localnici prietenoși.

Da, munca mergea bine, iar relația ei cu Magnus părea de asemenea să facă progrese, deși până acum directorul nu arătase prin nici o vorbă sau faptă că îi nutrea mai multă afecțiune decât ca unei prietene vechi și de încredere.

Dar avea nevoie de timp pentru a-și da seama că ea putea fi mai mult decât atât, își spuse Tory în ziua de vineri a acelei săptămâni, în timp ce se îmbrăca în rochia albastră, pentru prima petrecere propriu-zisă de când sosise în Airouna: o recepție organizată în casa guvernatorului, pentru toți angajații de stat, unde Magnus insistase că trebuia să fie prezentă, în compania lui.

Recepția avea loc într-o sală mare, zugrăvită în alb, sclipind de oglinzi și candelabre, aflată la parterul unei superbe clădiri din secolul al XVIII-lea situată pe o colină cu vedere spre Port Anne. Se serveau băuturi și aperitive savuroase, iar nivelul sonor creștea treptat, pe măsură ce sala se aglomera tot mai mult, până când orice conversație deveni imposibilă fără a striga sau a te apleca la urechea interlocutorului.

Temperatura se ridica și ea, deși ferestrele înalte cu jaluzele erau deschise, lăsând să intre briza mării. Chipurile, atât albe cât și negre, începură să lucească de transpirație. Multe frunți masculine erau tamponate cu batistele și multe femei aveau motive să se privească pe furiș în oglinzi, pentru a căsca gura deznădăjduite la vederea coafurii pleoștite sau a rimelului scurs.

Pomenindu-se singură, fără Magnus, care fusese imobilizat lângă un perete de un grăsun între două vârste, cu păr cărunt ca oțelul și chip smead, pe nume Harold Ribiera, președinte al Departamentului Parcuri și Grădini, Tory se hotărî să iasă pe o ușă din apropiere, pentru a se răcori pe terasă.

Avu nevoie de câtva timp ca să se strecoare printre grupurile vorbărețe și vesele, dar aproape ajunsese la ușă, când o mână îi fu apucată și ținută strâns. O smucitură, și se trezi răsucită în loc, cu fața spre licărul răutăcios din ochii lui Denzil Hallam.

– Dacă știam că te voi găsi aici, nu stabileam să iau cina cu altcineva, spuse el. De ce n-ai mai venit la iahting?

Sacoul safari crem, din material ușor, bine croit pe trup, și cămașa verde asortată cu punctișoarele din ochi, îi mai atenuau cât de cât asprimea, dar tot arăta cam ca un

pirat și, un moment, Tory simți un junghi de dezamăgire la gândul că el lua masa cu altcineva.

– Am... am fost ocupată, murmură ea, încercând să-și elibereze mâna.

– Să faci experiențe cu scumpul tău profesor? o tachină el, provocator. Fii sigură că ați făcut destule capete să se întoarcă și destule guri să aibă de lucru, de când ați venit astă seară aici!

– Ce vrei să spui? Ale cui capete și guri? întrebă Tory.

– Ale unor persoane însemnate – neveste de oameni politici și slujbași civili, elita socială din Airouna.

– Nu văd de ce le-aș atrage atenția mai mult decât altcineva, ripostă Tory.

– Atunci, e clar că ești una dintre puținele femei prezente aici astă seară care nu s-au uitat în oglindă în ultima vreme, murmură Denzil, măsurând-o cu o privire scurtă, scăpărătoare. Păr auriu, bronz ca floarea de piersic și o rochie albastră simplă care atrage atenția asupra farmecelor tale deloc neînsemnate. Probabil nu lasă să se vadă la fel de mult ca bluza Carlei, dar îți stă bine și... da... cred că-ți face ochii să pară mai mult albaștri decât cenușii.

– Aș prefera să-mi lași mâna în pace, șopti Tory, încercând înnebunită să și-o elibereze din strânsoarea lui și, în același timp, privind în jur ca să vadă dacă nu observase nimeni din preajmă cât de aproape de ea stătea Denzil.

– De ce nu-ți place să te țin de mână? întrebă el ironic, aplecându-se mai aproape, astfel încât Tory îi putu simți mirosurile de săpun și pudră de talc, precum și izul dulce-amărui al romului pe care-l băuse. Te excită când te-aștepți mai puțin? adăugă, cu nerușinare.

– Ești... începu ea, furioasă.

– Nesuferit, știu, o întrerupse Denzil zâmbind. Dar, serios, crezi că a fost înțelept din partea ta să vii la o sindrofie ca asta cu profesorul, intrând braț la braț cu el în mijlocul cuibului de bârfitoare?

– Am fost invitată să vin cu el, replică ea. Și aș dori să știu despre ce vorbești.

Pe sub genele coborâte, îi văzu ochii îngustându-se, cu genele dese și negre aproape acoperindu-le lucirea vie, în timp ce o privea lung.

– Uluitor aerul ăsta al tău de uimire inocentă! pufni Denzil. Mă întreb cum reușești. Aproape aș putea crede că efectiv nu știi, numai că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că da.

Se aplecă și mai aproape, iar Tory simți o furnicătură pe obraz, când părul lui i-l atinse.

– Și dacă se-ntoarce nevastă-sa? șopti el. Atunci ce-ai să te faci?

Cu toată zăpușeala din sală, Tory simți un fior și se agăță de brațul lui, ca să nu cadă. Apoi, spiritul rațional i se afirmă din nou.

– Găsesc de foarte prost gust glumele ca asta, se răsti, aplecându-se înapoi, pentru a se îndepărta de el. Nu poate să se întoarcă, fiindcă nu mai e în viață.

– Ți-a spus-o el? întrebă tăios Denzil.

– Nu cu atât de multe cuvinte, dar când l-am întrebat despre ea, n-a putut vorbi, deci am presupus că a murit.

– Dar Carla? Ea n-a pomenit nimic de mama ei?

– Nu... sau, în fine, doar o dată, iar atunci, spunând că și-ar dori ca mama ei să fie aici.

Tory deveni conștientă că Denzil o privea ciudat, aproape cu milă.

– Denzil, dacă știi ceva ce eu nu știu, însă ar trebui să știu, te rog să-mi spui, îi ceru ea într-o șoaptă insistentă.

În timp ce gura i se arcuia batjocoritor, Denzil îi eliberă mâna.

– Știu multe lucruri pe care tu nu le știi, dar nu sunt deloc sigur că e cazul să-ți vorbesc despre ele. Multe nu sunt potrivite pentru urechile unei trecătoare inocente, cum te declari tu, o tachină el alene, lăsându-și privirea să cutreiere sala.

– Știi ceva în legătură cu Rita Jarrold, îl acuză Tory.

– Serios?

Ochii lui reveniră spre ea, plini de ironie.

– Te rog, spune-mi.

Denzil ridică mâna, pentru a-și trage manșeta, ca să se uite la ceas.

– E timpul să plec, murmură. Mă bucur că te-am revăzut, Victoria, fie și doar pentru atât de puțin timp. Ai vreun program în weekend?

– Probabil voi face unele cumpărături, puțină plajă, înot și lectură, răspunse ea rece.

– Pare interesant, o sâcâi el. Mi-ar prinde bine un ajutor pe punte, dacă te interesează o croazieră până la Tequila și înapoi. Le-am promis unor oameni care merg să stea acolo o săptămână că am să-i duc eu.

– Cu iahtul tău propriu? Deci, îl mai ai? întrebă Tory, cu interesul stârnit dintr-o dată.

– Da, face parte din flota pentru închirieri. Dacă te hotărăști să vii, te aștept la debarcader dimineață la ora opt. Dacă nu apari la timp, n-am să mai stau, presupunând că ai alte treburi de făcut – ca de pildă, experiențele cu dragul de profesor.

Capitolul 4

Scânteierea razelor de soare pe albastrul apei o anunță că străbătuse tunelul verde de frunziș tropical, iar cărarea cobora spre drum, așa că reveni din lumea amintirilor în prezent și la necesitatea de a se grăbi, fiind convinsă că Denzil Hallam n-avea s-o aștepte nici o clipă dacă întârzia.

Curând, intră în debarcader, unde-și dădu seama că nu avea idee la ce ponton era acostat iahtul lui Denzil, sau măcar cum se numea. Câteva persoane umblau pe chei, pregătindu-se să ridice ancora, iar în timp ce Tory se apropia de treptele care duceau la ușa clădirii administrative, aceasta se deschise și apăru Denzil. O văzu imediat, coborî în fugă treptele, își ridică scurt șapca de iahting de pe cap, apoi și-o puse la loc, înclinată.

– Ce te-a adus încoace? se interesă el ironic, oprindu-se în fața ei cu mâinile în șolduri și cu ochii pătrunzători măsurând-o din cap până-n picioare. Curiozitatea în legătură cu Rita Jarrold, sau dorul de mine?

– Nici una nici alta, răspunse ea printre dinți. Am venit fiindcă vreau să navighez. Și nu te mai uita așa la mine, de parcă aș fi un articol pe care te gândești dacă să-l cumperi sau nu. Nu sunt de vânzare.

– Nu mai spune, mă iei tare de dimineață? ripostă Denzil. Ce s-a-ntâmplat? Nu s-a prezentat profesorul la apel, azi-noapte?

– Of, fir-ai... Mai bine nu veneam! replică ea cu furie și se întoarse să plece, simțind cum ochii i se umpleau de lacrimile pe care Denzil părea atât de priceput să i le provoace. Imediat, însă, el o apucă de braț.

– Gata, iartă-mă, ultima remarcă a fost deplasată. N-am altă scuză decât că azi dimineață m-am trezit cu fața la cearșaf, după o noapte agitată, murmură el. Și mă uitam la tine ca să mă asigur că te-ai îmbrăcat cum trebuie. Sper că ți-ai adus ceva subțire și cu mâneci lungi, ca să-ți acopere brațele.

– Nu mi-am adus... recunoscu Tory.

– Atunci, mă tem că s-ar putea să ți se ardă, ai pielea foarte albă. Te deranjează să îmbraci o bluză de pijama bărbătească, dacă ți-o aduc? O vei găsi foarte eficientă, nici prea călduroasă nici incomodă.

Schimbarea lui de atitudine, de la nepăsare la grijă, avea un efect electrizant, astfel încât Tory dădu din cap a încuviințare, aproape fără să-și dea seama.

– Bun, atunci du-te la iaht... ai să-l găsești în capătul pontonului numărul patru. N-are cum să-ți scape, pentru că i-am protejat timoneria cu niște prelate pe care e scris numele – *Ariel*. Pasagerii sunt deja la bord și se instalează. Poți începe să scoți husa de pe vela mare.

Plecă în direcția cărării care ducea spre cabana lui, iar Tory găsi pontonul și porni în lungul lui. Iahtul era un vas

cu aspect solid, construit din lemn. Avea catargul scurt și cu greement complex, pentru navigația pe ocean. Tory urcă la bord, unde se prezentă celor două femei și doi bărbați care stăteau așezați în jurul cârmei. Toți aveau între douăzeci și treizeci de ani și se vedea clar că erau emoționați de croaziera care urma.

Trecând pe lângă ei, Tory intră prin tambuchi și coborî o scară scurtă până în cabina principală, ca să-și pună înăuntru geanta de pânză groasă în care își adusese un schimb de îmbrăcăminte, ceva pentru noapte și o pereche de bikini. Imediat, fu impresionată de aspectul spațios și aerisit al cabinei. Conținea două canapele late, cu o masă pliantă între ele și alături o bucătărie cu cuptor și chiuvetă. Sub canapele și lângă ele se aflau dulapuri cu uși glisante și o masă a hărților, cu accesoriile de navigație puse deasupra pe rafturi, inclusiv o stație radio navă-uscat.

Lemnăria era vopsită cu grijă, iar printr-o vizetă din ușa aflată lângă catarg, spre prova, Tory văzu un spălător și o toaletă. De fapt, existau toate cele necesare unui marinar de cursă lungă, își spuse ea, stând încă un minut să se uite în jur, și toate erau de cea mai bună calitate. O fi fost Denzil zdrențuit, lihnit de foame și fără un ban în buzunar când sosise în Airouna, dar construcția și echiparea navei îl costaseră scump.

Un strigăt dinspre tambuchi o făcu să se întoarcă tocmai la timp pentru a vedea o bluză de pijama simplă, verde, căzând prin deschizătură pe podeaua cabinei. Își scoase repede maioul de poliester și trase pe ea bluza. Era foarte largă și puțin cam lungă la mâneci, dar își dădu seama că asta și subțirimea bumbacului aveau să-i asigure atât protecția, cât și aerisirea trupului.

După ce se întoarse pe punte, în curând fu ocupată să execute ordinele repezite ale lui Denzil. Se părea că cei doi pasageri bărbați erau dornici să ajute și nu trecu mult până când iahtul se desprinse de la ponton, cu velele ridicate, începând să străbată golful spre mare.

Traseul de la Airouna spre Tequila era orientat pe direcția sud-est și, întrucât vântul sufla de la nord-est, le era relativ ușor să-l prindă în pânze. Cu vela mare și trinca umflate, nava sălta pe crestele cu spumă argintie ale valurilor. Stând pe covertă, cu picioarele depărtate ca să compenseze tangajul punții, simțindu-și părul fluturat în vânt și înțepăturile stropilor mărunți de apă pe piele, Tory simțea o libertate a spiritului cum nicicând nu mai cunoscuse. În față, soarele așternea o cărare de aur pe marea albastră, un drum ce părea să cheme ispititor, invitând marinarul să-l urmeze spre infinit.

După două ore și jumătate, din mare se înălță o cocoașă mică albastră și, peste încă o oră, insula dobândise formă și culoare. Era încununată cu un desiș de copaci verzi și mărginită de nisipuri palide și brizanți albi scânteietori, părând pustie. Pe măsură ce iahtul se apropia, pământul părea să-și schimbe forma. În capătul unei limbi de nisip apăru o deschizătură. Nava își devie cursul, iar velele fură potrivite după vânt, în timp ce se îndrepta direct spre deschidere. Nu peste mult, intrară într-o lagună cu apă turcoaz blândă, ce-și schimba treptat culoarea într-un verde deschis și limpede, în apropierea plajei arcuite, înconjurată de palmieri grațioși.

Abia când iahtul fu ancorat, Tory observă micul dig de piatră ce se repezea înainte din mal. Dintr-o parte a digului se desprinse o șalupă. Motorul ei se însufleți zgomo-

tos și, curând, ajunse lângă iaht. Pasagerii coborâră peste bord, li se înmânară bagajele și, după câteva strigăte de rămas bun și semne vesele, plecară.

Ridicând privirea dinspre vela mare înfășurată pe ghiu, în timp ce o lega cu o fâșie de terilen, Tory văzu că dincolo de dig, pe jumătate ascunsă sub frunzele lăsate în jos ale palmierilor, se afla o clădire de piatră cenușie, paralelă cu plaja. Părea să constea dintr-un zid solid, pe care fusese adăugată o construcție de lemn cu ferestre mari.

– Habar n-am avut că aici e și o clădire! exclamă ea spre Denzil, când acesta veni s-o ajute la legatul velei. De pe apă nu se observă.

– Tocmai asta e ideea, răspunse el. Clădirea aia e sala de mese a hotelului, care face mândria și bucuria lui Pete de Freitas. Dormitoarele sunt în cabane individuale, douăzeci la număr, risipite pe insulă, în stil tradițional din Indiile de Vest, solide și confortabile, dar în același timp nebătătoare la ochi. După ce punem totul la punct, vom debarca să-i facem o vizită lui Pete. Are o vilă pe promontoriul de-acolo. Ți-a plăcut croaziera?

– Da, a fost extraordinară. Și iahtul tău îmi place, nu e nici prea mare nici prea mic – tocmai potrivit pentru o singură persoană, cred.

– Dar, de fapt, echipat pentru două, sau n-ai observat? remarcă el sec. Ești o bună membră de echipaj, Victoria. Rapidă, ordonată și nu discuți ordinele.

– Despre nediscutatul ordinelor n-aș băga mâna-n foc, să fiu în locul tău, i-o întoarse ea. M-am comportat civilizat în fața pasagerilor, așa că ai grijă să nu întinzi coarda prea mult cu ordinele, comandante. Dacă mă înjuri, te înjur și eu cât ai clipi!

– Țț, țț, o dojeni el, zâmbindu-i. Ce-ar spune profesorul, să te-audă?

Croaziera pe marea albastră, sub soarele arzător, părea s-o fi eliberat. Cu o izbucnire strengărească, Tory își repezi o mână pe deasupra, îi smulse șapca din cap și o aruncă prin aer ca pe un disc, făcând-o să cadă în apă cu un mic plescăit.

– Drăcoaico, murmură el amenințător și, strecurându-se pe sub ghiu, o apucă de subsuori, ridicând-o în brațe. După ea și salveaz-o, până nu se înecă!

Dând din picioare și lovindu-l cu pumnii în umeri, Tory încerca să se elibereze, perfect conștientă că era hotărât s-o arunce în apă.

– Nu, Denzil, te rog! Nu mă arunca! Îți promit că ți-o aduc înapoi, dacă mă lași să sar singură. N-aș suporta să mă arunci. Pot fi rechini.

– Nici o șansă, replică el, opintindu-se s-o ridice și mai sus.

– Nu... nu...! crescu vocea lui Tory într-un țipăt care fu retezat când, în loc s-o arunce în apă, Denzil îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut apăsat. Își simți picioarele coborâte, astfel încât se putea sprijini pe punte, în timp ce brațul lui o cuprindea, strângând-o la piept.

Redusă de-a binelea la tăcere, Tory constată că nici nu-i mai ardea să se zbată. Prin materialul subțire al bluzei de pijama, simți cum pieptul lui dur îi strivea sânii gingași, expediindu-i junghiuri ascuțite prin tot trupul, astfel încât amețea de o nouă dorință de a se lipi de el, de a-și destinde controlul minții asupra fizicului, de a se lăsa să plutească pe marea pasiunii trezite de atingerea lui.

– Domnu' 'Allam, asta-i șapca 'mnevoastră?

Glasul era băiețesc, marcat de un chicotit cald, gutural. Prin ceața senzualității care o învăluia, făcând-o să nu-i mai pese de ceea ce se întâmpla în continuare, Tory îl simți pe Denzil devenind rigid. Își desprinse gura de a ei, iar mâna cu care îi cuprinsese ceafa o îndesă cu fața în umărul lui cald, pe când i se adresa cuiva aflat în spatele ei:

– Da, Billy. Arunc-o în cabină, vrei? Te caut eu mai târziu, să-ți dau ceva pentru că mi-ai adus-o. Acum sunt ocupat.

– Ba bine că nu, domnu' 'Allam, văz și eu. Ba bine că nu.

Chicotitul fu urmat de scrâșnetul unor vâsle în furcheți și plescăitul lopeților prin apă.

– Debarcați? mai întrebă Billy, de la o oarecare distanță.

– Mai încolo. Îți dau eu un strigăt când vreau să vii după noi, răspunse Denzil.

– Gata, șefu'.

Scârțâielile și plescăiturile se îndepărtară. Tory se mișcă, lăsându-și capul pe spate, în mâna lui, pentru a ridica privirea spre ochii îngustați și lucitori, cu gene negre.

– Ei, Victoria, acum ce facem? o întrebă el. Mergem jos să continuăm ce-am început, în condiții mai intime și mai confortabile?

– Eu n-am început nimic. Tu, cu sâcâielile tale despre Magnus, protestă ea, încercând să se elibereze, numai spre a constata că brațele lui o țineau captivă ca într-un cerc de fier.

– Nu era nevoie să-mi arunci șapca în apă, murmură Denzil.

– Și nici tu nu era nevoie să mă săruți, replică ea.

– Altfel, cum aș putea opri o femeie să urle ca o apucată? Nu trebuia să mă săruți și tu. Sunt și eu om, la urma urmei, un mascul foarte susceptibil, iar când o femeie dezirabilă ca tine mă sărută așa cum ai făcut tu adineaori, o văd ca pe o invitație deschisă de a face dragoste cu ea.

Glasul i se îmblânzi, iar mâinile îi coborâră spre talia ei. Tory le simți asprimea pe pielea netedă de sub bluza largă de pijama, alunecând în sus pe când Denzil își înclina capul, cu privirea spre gura ei și buzele ușor întredeschise.

– N-a fost o invitație, mormăi ea disperată, aplecându-se înapoi, cât mai departe de el, cu membrele tremurând și venindu-i poftă să se culce pe spate. Nu vreau să fac dragoste cu tine, fiindcă nu te iubesc, cum nici tu nu mă iubești, așa că ești bun să-ți iei mâinile de pe mine?

– Atunci, pe cine iubești? Pe profesor? pufni el, cu mâinile din nou pe talia ei, ținând-o ușurel, în timp ce o privea pieziș. Sărăcuța Victoria, îndrăgostită până peste urechi de un bărbat care-i congelat de la gât în jos...

– Ba nu e!

– Te-a sărutat vreodată?

– Da... dar...

Se întrerupse, dându-și seama că fusese pe punctul de a se da de gol.

– E timid, stângaci.

– Deci, nu s-a întâmplat nimic, râse sarcastic Denzil. Nici nu mă mir că reacționezi așa când ești sărutată cu adevărat. Te arde dorul să dăruiești, iar el nu te dorește.

– Faptul că prima oară când te săruți cu cineva nu se întâmplă nimic nu e nici o dovadă, cum nu e nici atunci când se întâmplă, ripostă ea, cu furie. Iubirea nu e numai dragoste fizică.

– Dar un mare procentaj din ea este, cum e și cazul, replică Denzil. Pentru o savantă, nu te pricepi deloc să faci deducții din rezultatele experiențelor tale, nu crezi? Și cum își poate pierde timpul o femeie ca tine cu un bărbat pe care nu-l interesezi, nu înțeleg. Ești o proastă, Victoria, și te îndrepți spre o mare dezamăgire.

– Mă rog, asta-i treaba mea, nu? i-o întoarse ea, tulburată. Nici eu nu înțeleg cu ce te privește.

– Da, nici nu cred că ai înțelege, oftă Denzil, retrăgându-și în sfârșit mâinile de pe talia ei, pentru a se întoarce. Ia-ți pălăria, ochelarii de soare și costumul de baie, dacă ți l-ai adus. Îl chem pe Billy.

În cabină, Tory își scoase bluza de pijama și luă pe ea maioul în dungi. Își strânse costumul bikini într-un prosop, încercând să nu ia în seamă faptul că degetele îi tremurau de pe urma tumultului prin care-i treceau sentimentele. Încă o dată, confruntarea cu Denzil dusese la o explozie de pasiune, exprimată prin contactul fizic, și o tulbura faptul că, pe sub suprafața tuturor întâlnirilor dintre ei, se ascundea o atracție sexuală reciprocă, asemenea unui câmp minat sub un peisaj atrăgător, așteptând doar cea mai mică atingere pentru a erupe, făcând prăpăd.

Trebuie să fie din cauza căldurii, conchise ea, într-o încercare de a-și regăsi autocontrolul. Nu citise undeva că soarele tropical, la amiază, avea un efect relaxant asupra inhibițiilor, făcându-i pe bărbați și pe femei să abandoneze stăpânirea obișnuită, pentru a-și exprima prin cuvinte și fapte sentimentele cele mai violente?

În timp ce păşea peste parapetul iahtului, în bărcuţa cu vâsle, ocupându-şi locul pe bancheta de la prova, îl auzi pe Denzil prezentându-i-o adolescentului care stătea pe banca din mijloc, cu vâslele în mâini.

– Ea e Victoria, Billy, anunţă el cu o nepăsare tărăgănată, aşezându-se la pupa bărcii.

Băiatul aruncă o privire scurtă şi sfioasă peste umăr şi dădu din cap. Întorcându-se din nou spre Denzil, care se aşezase, îl întrebă:

– Nevasta lu' domnu'?

– Încă nu.

– O să fie?

– Poate.

Peste capul ras al băiatului, Victoria îl fulgeră pe Denzil cu privirea, dar acesta nu se uita la ea şi-şi aminti, cu întârziere, că ochelarii de soare anulau orice efect, ceea ce o înfurie şi mai mult. Privi lung spinarea lui Billy, observând cât de slab era; prin pielea dezgolită, de culoarea ciocolatei, i se distingeau oasele, în timp ce trăgea de vâsle, cu mişcări înainte şi înapoi într-un ritm graţios, propulsând barca de lemn peste apa netedă şi scânteietoare, spre malul verde cu margini albe, care forma latura de nord a lagunei.

Când barca se ciocni uşor de un mic dig din piatră, un bărbat masiv, cu cămaşă înflorată şi pantaloni albi de bumbac, care-i aşteptase să sosească, se aplecă pentru a o ajuta pe Tory la debarcare.

– Hai săru-mâna, mugi el. Miştocuţ spectacol aţi dat, tu şi Denzil, pentru localnici. Mai tare ca la cinema, zice Mandy. Ne-am uitat cu binoclul. Eu-s Pete de Freitas.

– O cheamă Victoria, anunță calm Denzil, în timp ce se oprea lângă ei. Și ai grijă ce-i spui, fiindcă are tendința de a reacționa ca eroinele din romanele victoriene. Lucrează pentru Magnus Jarrold, la Grădină. Mandy e în casă?

– Da, îți pregătește băutura favorită.

– Perfect, am o vorbă cu ea.

Denzil porni pe dig, în timp ce Tory și Pete îl urmau, mai încet.

– Bine ai venit la Tequila, Victoria, îi ură Pete, a cărui moștenire insulară mixtă se observa în trăsăturile acviline, pielea măslinie și ochii de culoare deschisă, ca două flăcări albastre învăpăiate în întunecimea chipului.

– Mulțumesc, dar prefer să mi se spună Tory, răspunse ea. Denzil îmi folosește numele complet ca să mă chinuiască.

– Chiar așa? chicoti uriașul. Ei, dar mă întreb de ce-o fi vrând el să chinuiască o fată drăguță ca tine. Ți-a spus ceva despre insula asta și cât de mult timp mi-a luat până să fac din ea o stațiune de agrement?

– Nu. Nu ne-am întâlnit prea des, iar azi am venit numai fiindcă mi-a spus că avea nevoie de cineva în echipajul iahtului.

Hohotul lui de râs fu plin de dispreț.

– Și ai înghițit-o? Denzil n-are nevoie de nimeni în echipaj. Se descurcă singur cu iahtul ăsta. Din alt motiv te-a chemat el să vii, și parcă-parcă mă bate gândul că fiindcă-și dorea o companie de sex feminin, cu cât mai drăguță, cu atât mai bine, nu încape nici o îndoială. Iar Mandy – asta-i nevastă-mea – o să se bucure mult că te-a adus. Nimic nu-i place mai mult decât să primească în vizită câte o tânără ca tine. O să te piseze cu întrebări

despre Anglia, despre familia ta, despre muncă – mai ales despre asta, când o auzi că lucrezi cu Doc Jarrold.

– Și ea e din Airouna? întrebă Tory.

– Da, de-acolo e, o amestecătură ca noi toți, cu un pic de sânge caraibian veritabil, amestecat cu ăla african, englez și portughez. Ne-am cununat acum trei ani, când s-a întors din State, unde lucrase douăzeci de ani ca soră medicală.

Trupul masiv al lui Pete se scutură de râs.

– Nici unul din noi nu s-aștepta vreodată să-și găsească jumătatea la o vârstă așa de târzie, da' de cum ne-am cunoscut – pac, asta a fost!

Mandy era înaltă, cu pielea cafenie. Umbla cu mișcări încete și ritmice, fredonând o melodie, în timp ce punea pahare înalte pline cu punci de fructe pe o masă rotundă, între patru șezlonguri, pe veranda colibei cu acoperiș de frunze pe care ea și Pete o numeau casă.

Purta o rochie cu flori roșii, ce-i avantaja silueta maiestuoasă, cu sâni mari, și avea un aer sofisticat pe care probabil îl dobândise în anii trăiți prin marile orașe americane. Era cu vreo zece ani mai tânără decât Pete, la cei cincizeci ai lui, presupuse Tory, și vorbea rar, tărăgănat, cu frazele pline de expresii americane și remarci de un umor sec.

Așa cum prezisese Pete, Mandy nu mai contenea cu întrebările și asculta răspunsurile lui Tory cu un interes măgulitor, dar abia când se așezară la masă, în camera mare și aerisită de lângă verandă, servindu-se din boluri de lemn cu fructe de mare marinate, sufle de fructe și salată de roșii și ardei, aduse vorba despre Magnus Jarrold.

– Pete și cu mine am vrut dintotdeauna să vină aici să vadă Tequila, spuse ea, conducând-o pe Tory spre un colț al camerei unde erau aranjate câteva fotolii de răchită. Când Pete a luat insula în primire, acu' vreo zece ani, nu era decât o mlaștină plină de țânțari, cu plaje frumoase în jur. El i-a intuit posibilitățile și, plantând-o cu cocotieri și arbori de grapefruit, le-a smuls-o pas cu pas țânțarilor. Era literalmente o insulă pustie. Toate a trebuit să fie aduse din afară – curentul electric, apa, drumurile, un port, comunicațiile, locuințele. Acum, e un vis adeverit – visul de stațiune turistică al lui Pete, unde oamenii de treabă care muncesc pe brânci ca să-și câștige existența pot veni să se relaxeze.

– E uimitor, comentă Tory. Și nu mă îndoiesc că pe Magnus l-ar interesa să vadă ce se poate realiza cu ajutorul plantelor, dar mă mir că nu mi-a vorbit niciodată despre ea.

– Poate că nu prea are ochi pentru altceva în afara muncii lui, răspunse Mandy, cu intuiție. Mie mi-a făcut întotdeauna impresia unui gen de profesor distrat din-ăla pe care nu-l interesează decât ce are el în ogradă.

Tory își stăpâni dorința de a-i lua apărarea lui Magnus și privi în partea cealaltă a camerei, unde Denzil și Pete stăteau la masă, mâncând și discutând cu seriozitate.

– L-ai cunoscut pe doctorul Jarrold? o întrebă ea pe Mandy.

– Nu. Am auzit doar despre el, de la Pete și de la niște prieteni de-ai mei din Port Anne. Am fost colegă de școală cu soția lui, Rita Ribiera. Am convingerea că Magnus Jarrold a primit postul de director al Grădinii Botanice fiindcă tatăl ei e cineva pe insulă. Apropo, ce se mai aude despre Rita, în ultima vreme?

Întrebarea aruncată în treacăt făcu sângele lui Tory să înghețe în vene, la fel cum o înfiorase întrebarea șoptită a lui Denzil despre soția lui Magnus, în seara trecută. Se uită din nou spre el, dar Denzil vorbea cu Pete, fără să le dea nici o atenție ei și lui Mandy. Totuși, nu-și putu înfrâna bănuiala că „vorba“ pe care dorise atât de mult s-o schimbe cu Mandy se referea la Rita Jarrold și determinase întrebarea de acum.

– La ce fel de vești te referi? întrebă ea, cât putea de firesc, luând din farfurie încă o furculiță cu bucățele delicioase de creveți și languste.

– În legătură cu sănătatea. Știi că e într-o clinică pretențioasă din State, unde urmează un tratament, fiind suspectă de cancer la gât? Ultima oară am auzit că făcea mari progrese și era de așteptat să se întoarcă în curând acasă. Înțeleg că încă n-a venit.

– Nu, nu s-a întors, repetă Tory cu voce slabă, rezemându-se de spătarul scaunului. Dintr-o dată, mâncarea din farfurie părea grețoasă, și-și dădu seama că pălise la față.

– A început pe vremea când locuiau în Anglia, continuă Mandy, cu vocea ei profundă și molcomă. Boala, vreau să zic. De-asta s-au întors în Airouna. Se credea că Rita se simțea rău din cauza climei din Anglia, pentru că nu-i mai treceau durerile de gât și răgușeala, dar după câteva luni de la întoarcerea în Caraibe, când starea nu i s-a ameliorat, s-a constatat că problema era mai gravă. Mare păcat, pentru că avea o voce de cântăreață fermecătoare.

– O, n-am știut, răspunse Tory, descoperind că și ei i se uscase gâtul, iar vocea îi răsuna ca un croncănit. Mandy ridică ochii, cu o privire atentă, apoi se sculă în picioare.

– Îți mai aduc un pahar, scumpo, spuse ea, în stilul ei blajin.

Rămasă singură, Tory ciuguli din resturile de mâncare în timp ce auzea din apropiere chicotitul gros al lui Pete, pe fondul muzicii care răsuna încet dintr-o combină. Rita Jarrold trăia; nu prea bine, într-adevăr, dar era în viață și, curând, avea să se întoarcă acasă, la soțul ei, în Airouna.

Prima reacție fu aceea de a crede că Magnus o mințise intenționant, ascunzându-i toate aceste informații despre soția lui. Apoi, inteligența avu câștig de cauză. Nu, Magnus nu avea nici o vină. Ea singură se amăgise, de bunăvoie, din cauza pasiunii pe care o nutrea pentru el.

Mandy reveni cu un punci de fructe, iar de astă dată lui Tory i se păru că băutura conținea o cantitate mai mare de rom, dar aceasta îi destinse gâtul și-și putu termina mâncarea, ducându-se personal la masă ca să-și aleagă un mango suculent ca desert. Nu se mai făcu nici o referire la Rita Jarrold și, când reveniră cu toții pe verandă ca să se tolănească la umbră, în briza răcoroasă a mării, conversațiile se răzlețiră, pe când ațipeau sau păreau să doarmă, în perioada cea mai călduroasă din zi.

După ce siesta nepretențioasă, dar atât de necesară, trecu, Tory se duse cu Mandy să facă baie în lagună. Se așteptase să vină și Denzil, dar acesta plecă împreună cu Pete spre hotel, pentru a cunoaște niște clienți pe care-i interesa să închirieze un iaht.

– Îți place Denzil? se interesă Mandy, în timp ce se întorceau de la plajă, spre casă.

– Abia dacă-l cunosc, răspunse Tory,evaziv.

– Hm-hmm, râse cealaltă, cu balansul unduitor al trupului ei elegant, când intră în casă, părând să-i exprime disprețul la adresa răspunsului primit. Abia dacă-l cunoști,

și totuși vă sărutați ca doi îndrăgostiți. Știu, pentru că v-am văzut prin binoclu. Am fost surprinsă. Nu știam că englezii pot fi atât de demonstrativi sau de pătimași.

– Ei, avem și noi momentele noastre, replică Tory cu nepăsare.

– Iar ăsta a fost unul dintre ele? întoarse Mandy spre ea o privire curioasă.

– Nu, a fost o greșeală.

Se înfuriase dintr-o dată, pentru că Denzil o pusese într-o asemenea situație.

– Denzil e un diavol care mă chinuiește! De fiecare dată când ne întâlnim, nu știe cum să mă mai tachineze.

– În legătură cu doctorul Jarrold? se interesă Mandy, făcând-o să-i arunce o privire prudentă.

– Ți-a spus ce simt pentru Magnus, așa-i? întrebă ea, pe un ton acuzator și furios. De-asta a venit înainte să-ți vorbească, înainte de a ne face cunoștință. Ei bine, nu e treaba lui și nu avea nici un drept să-ți spună. Nici... nici nu știi cât mă revoltă că se amestecă!

Știa că reacționa nepotrivit, dar totuși nu se putea stăpâni, întrucât șocul de a fi aflat că Rita Jarrold trăia, amânat de siestă și de partida de înot, își făcea efectul abia acum, trezindu-i dorința de a-și descărca durerea și frustrarea asupa singurei persoane care găsise că era necesar să privească realitatea în față – Denzil.

– A făcut-o fiindcă ține la tine, spuse încet Mandy.

– La mine? repetă Tory cu dispreț. Mai scutește-mă. Nu ține la nimeni, numai la el însuși. E meschin și lipsit de considerație.

– Ascultă, scumpo, știu că ești lezată și revoltată, dar tot trebuia să afli despre Rita la un moment dat, răspunse

Mandy, cuprinzând umerii lui Tory cu un gest consolator, de soră medicală, și conducând-o spre un divan, ca să se așeze. Cum ai reușit să locuiești două luni pe Airouna fără să afli nimic despre ea, mă depășește, dar poate că, la fel ca doctorul Jarrold, nici tu nu vezi mai departe de lungul nasului. Rita e una dintre puținele celebrități pe care le-a produs vreodată insula asta, iar locuitorii sunt foarte mândri de ea. Desigur, întotdeauna a cântat sub numele ei de fată, Ribiera.

– Ce-a cântat? întrebă Tory, nefericită.

– Cântece populare, în majoritate portugheze și braziliene. Nu i-ai auzit imprimările cu Pedro Lobos, chitaristul brazilian?

– Nu, nu le-am auzit.

– Atunci, ai pierdut ceva cu totul deosebit și aparte. Când se întoarce Pete, îi voi cere să-ți pună un disc. Dar să ne întoarcem la faptul că nu știi despre ea – doctorul Jarrold nu ți-a povestit niciodată nimic?

– Puțin, dar înțelegi... of, știu c-o să ți se pară o prostie, însă părea să-l doară să vorbească despre ea, așa că eu am presupus că murise și, când l-am văzut ezitând, i-am spus că înțeleg. A părut ușurat, așa că...

– Așa că te-ai amăgit, pentru că nu voiai să auzi că are o soție pe care o putea iubi, de vreme ce tu însăți îl iubeai, încheie Mandy, cu blândețe. Nu, nu mi se pare deloc o prostie. Cu toții ne facem vinovați de auto-amăgiri într-un moment sau altul din viața noastră, mai ales când suntem tineri. Desigur, pe doctorul Jarrold îl durea să vorbească despre Rita, fiindcă i-a fost întotdeauna devotat. A cunoscut-o când trecea printr-o perioadă foarte proastă, după ce o părăsise primul ei soț. Cunoscându-i devotamentul,

nu e deloc surprinzător că prietenii și rudele Ritei s-au cam tulburat când ai apărut pe insulă și te-ai instalat în casa lui, dar când ai intrat în sala de recepție, la brațul lui, cu fața radioasă, după cum am auzit, ai turnat și mai mult gaz peste foc. Abia atunci s-a hotărât Denzil să ia măsuri.

Tory rămase tăcută, prăbușită pe canapea, recapitulând tot ceea ce-i spusese Denzil în noaptea trecută; tachinările despre nedumerirea ei, aluzia că era o trecătoare inocentă. Câtă dreptate avusese!

– De ce nu mi-a vorbit el despre Rita? întrebă, cu voce surdă.

– În parte, fiindcă bănuia că nu l-ai fi crezut, iar în parte, pentru că la petrecere nu era momentul cel mai potrivit; vă păndeau prea mulți ochi atenți, înțelegi; în sfârșit, și pentru că nici el nu știe prea multe despre Rita. Eu, însă, știu, așa că te-a invitat azi aici.

Mandy se ridică în picioare și merse la fereastră, pentru a privi marea.

– Acum, când știi totul, ce vei face? întrebă ea.

– Nu știu. Trebuie să mă gândesc. Poate n-am să fac nimic. Poate voi aștepta până se întoarce doamna Jarrold, și nimic mai mult.

– Mmm. Mă întreb dacă ar fi înțelept, murmură Mandy. Rita are un temperament de artistă. Nu poate suporta concurența și obișnuiește s-o elimine rapid și eficient. Nu va fi deloc încântată să te găsească locuind în aceeași casă.

– Dar Magnus mi-a aranjat să stau acolo fiindcă nu mi-a găsit nici o altă locuință, protestă Tory. Și nu pot pleca, pentru că am încheiat contractul de colaborare pe un an și nu vreau să-l încalc. Nu-mi rămâne decât să aștept și să văd ce se întâmplă.

Zâmbi, cam tremurător.

– Nu mă tem foarte tare de doamna Jarrold, să știi, fiindcă n-am făcut nimic ce nu se cade. L-am adorat pe Magnus de la distanță, atâta tot. Și aș dori să știi că-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce mi-ai spus azi, Mandy.

Cealaltă femeie îi surâse.

– Și nu-i vei reproșa lui Denzil că s-a amestecat?

– Of, Denzil... murmură Tory. El e cu totul altceva. Nu cred că-i voi putea face față vreodată. E un stat în stat.

– Așa ți se pare ție? Arogant, dominator? N-ar fi mai potrivit spus că înțelege ce e de făcut și trece imediat la fapte? Că acționează, în loc de a ezita sau a se preface că nu vede? Nu-l cunosc foarte bine, dar știu un lucru, că Pete are o părere extraordinară despre el, iar mie atâta mi-e de ajuns, declară Mandy cu convingere. Iar acum, trebuie să-mi scot costumul ăsta de baie. Cred că bărbații se vor întoarce curând și vom bea ceva pe verandă, la apusul soarelui. Ia spune, nu-ți place la nebunie modul de viață din insule, Tory? Ziua vine, ziua trece, săptămâna se petrece, cum spunea tatăl meu.

Dar nu băură pe verandă, pentru că se duseră în sala de mese a hotelului să ia cina împreună cu clienții pe care-i interesa închirierea unui iaht. Mandy îi împrumută lui Tory o rochie care nu-i venea tocmai rău, fiind încinsă cu un cordon pe mijloc, astfel încât diferența de talie se putea ascunde. Tory se bucură de diversiunea micii serate mondene, întrucât aceasta o împiedica să se gândească la propriile ei probleme.

Mai târziu, când stelele licăreau ca niște uriași ciorchini de diamante pe catifeaua neagră a cerului, iar broaștele își orăcăiau cântarea monotonă, reveniră la casa de Freitas.

Zgomotul produs de funga principală a lui *Ariel* lovindu-se de catarg, foșnetul frunzelor și clipoticul valurilor pe nisip și pietre anunțau un vânt puternic.

– Unde ați prefera să înnoptați? întrebă Mandy, în stilul ei firesc, când ajunseră la cărarea care ducea spre casă. Sunteți bineveniți să dormiți aici.

– Eu mă culc la bord, răspunse scurt Denzil. Vreau să mă asigur că iahtul e ancorat bine. Tory poate sta unde poftește.

Tory se gândi la cele două canapele din cabină, își aminti de efectele apropierii de Denzil și bătu în retragere.

– Eu aș dori să dorm în casă, dacă se poate, spuse ea cam înțepată – și, spre nemulțumirea ei, Denzil râse:

– Astă seară n-ai chef de experimente, Victoria? Bine, am înțeles aluzia. Ne vedem dimineața.

Porni spre dig, iar Pete îl urmă greoi, spunând că voia să-l ajute cu barca. Tory ezită, privind prin penumbră, pe jumătate tentată să se răzgândească. Apoi, auzi din nou râsul lui Denzil și, iritată de ironia lui, se întoarse repede, însoțind-o pe Mandy în casă.

Dormi prost, deși patul era confortabil, și de câteva ori în timpul nopții își dori să fi plecat cu Denzil. Oricât de enervant și chinuitor ar fi fost, măcar i-ar fi ținut de urât. Nu s-ar fi simțit atât de singură ca în cameră, pe când își revedea în minte la nesfârșit propriile fapte și sentimente.

Capitolul 5

Văzduhul dimineții era limpede, lăsând să se distingă clar totul, formele arcuite ale cocotierilor aplecați peste plajă, unghiurile digului de piatră, forma de găoace a micii bărci pneumatice pe apă. Ajunsă la capătul digului, Tory privi în apa translucidă și văzu mii de peștișori săgetând printr-o lume de lumină verde, străpunsă de razele soarelui.

Ridicând vâslele la bord, în timp ce barca plutea puțin în derivă, Denzil își lăsă capul pe spate, pentru a o privi pe sub cozorocul șepcii.

– Te-ai sculat devreme, remarcă el, iar răceala din glasul lui avu efectul unui duș rece, înștiințând-o că în dimineața aceea nu era prea bine dispus.

– N-am avut somn, recunoscu Tory.

– Nici nu mă mir. Mandy ți-a povestit despre Rita Jarrold, nu-i așa? Sunt convins că asta te-a frământat toată noaptea.

– De unde puteai să știi? replică ea, cu voce slabă.

– Crezi că ești singura care a trecut prin asemenea situații? ripostă el, enigmatic. Ți-ar fi fost mai bine la bordul iahtului, cu mine, decât să te zvârcolești acolo de una singură.

Tăcu, privind-o cu o licărire de așteptare în ochi, pregătit vizibil pentru o ripostă, dar Tory era prea obosită ca să se mai certe cu el.

– Știu. Îmi doream să fi venit cu tine, spuse ea încet și-i văzu sprâncenele înălțându-se cu surprindere ironică. Denzil, crezi că am putea pleca acum, ca să trecem prin altă parte, înainte de a ne întoarce în Airouna?

În loc de răspuns, Denzil coborî vâslele în apă și începu să lopăteze spre dig. Când barca se ciocni de pietre, sări pe uscat, legă funia de un inel metalic, apoi se întoarse spre ea. Ridicând o mână, o apucă de bărbie pentru a-i ridica fața în lumina soarelui.

– Cearcăne vinete sub ochi, gura căzută – ești într-un hal fără de hal, Victoria, o ironiză el. Și crezi că o zi întreagă de navigație îți va fi de folos cu ceva?

– Ieri, când veneam încoace, m-am simțit liberă, fără nici o grijă, răspunse ea. Aș dori să mă simt și azi la fel.

– Lașo! o mustră Denzil. Fuga de probleme n-o să te ajute. Și tu și Jarrold ați încercat-o deja, numai că n-ați fugit. V-ați ascuns capetele în nisip. Rita Jarrold se întoarce, chiar în clipa asta e pe drum.

– De unde știi?! exclamă ea.

– Am aflat vineri seară, de la una dintre persoanele cu care am luat cina, Ella Carson, care știe ce spune, fiind secretara lui Harold Ribiera, tatăl Ritei. Scumpul tău pro-

fesor s-a dus la St Thomas ca să-și aștepte soția și s-o însoțească în ultima parte a drumului spre casă.

– A! Mi-a spus că se ducea la St Thomas pentru niște probleme de familie, își aminti Tory.

– Nu te-a mințit. Rita *este* familia lui, sublinie el sec.

– Da, așa se pare, murmură ea cu voce surdă și, din nou, simți cum o rodea sentimentul păcătos de a fi fost înșelată; Magnus ar fi putut să fie mai cinstit, mai deschis în discuțiile cu ea. Putem să mai navigăm azi, Denzil? îl întrebă.

– Nu e nevoie să mi-o propui de două ori, replică el, cu o undă de ironie. Ridic ancora la prima aluzie. Merg numai până în casă, să-i spun lui Pete că plecăm. Ai vreun mesaj pentru Mandy?

– Mulțumește-i numai pentru toate, din partea mea.

Într-o jumătate de oră, *Ariel* era în drum spre sud, cu velele întinse, săltând peste valurile cu creste albe. De astă dată, Denzil o lăsă pe Tory la timonă, în timp ce el coborî sub punte să pregătească micul dejun. Tory nu se așteptase să aibă poftă de mâncare, dar înfulecă până la ultima fărâmiță șunca și ouăle pe care i le adusese el și bău câteva cești de ceai. Denzil nu intră în timonerie, să mănânce împreună, ci rămase în cabină, iar mai târziu Tory îl auzi vorbind cu uscatul prin radio. Însă n-o deranja să stea singură, atâta vreme cât știa că Denzil era acolo, căci cârmitul iahtului îi aducea uitarea de sine și de problemele care o frământaseră toată noaptea.

Când trecură de capătul sudic al Tequilei, apăru altă insulă, iar Denzil, de pe acoperișul cabinei, unde măsura înălțimea soarelui cu sextantul, strigă:

– Asa-i insula Berenique. Hai într-acolo. La vest de capul nordic e un golf ferit. Putem să înotăm, eventual să ne facem și siesta.

Mișcarea bărcii, plus căldura amiezii și efectele nopții nedormite o toropiseră, iar Tory se pomeni de câteva ori că-i cădea capul în piept și i se închideau ochii.

La câțiva metri de plajă, Denzil aruncă ancora în nisipul tare de pe fundul apei limpezi. Pe lângă clipocitul valurilor, domnea tăcerea. În timp ce îl ajuta pe Denzil să strângă vela mare, cu mișcări letargice, Tory simți din nou că o răpunea somnul. Murmurând o scuză, coborî în cabină. La câteva momente după ce se întinse pe o canapea, adormi adânc.

O trezi zgomotul lanțului ancorei târât pe fundul apei și deschise ochii. Pe tavanul alb tremurau raze de lumină galbenă, anunțând că soarele cobora spre apus. Îl văzu pe Denzil așezat pe cealaltă canapea, privind-o cu ochi reci.

– Ai dormit bine? o întrebă.

– A, da, se chinui ea să se ridice. Ce oră e?

– Vreo patru.

– Așa de mult am dormit?

– Te tentează o baie? îi propuse el, iar Tory încuviință din cap.

Denzil scoase un echipament de scafandru și se scufundă, în timp ce Tory stătea la plajă, urmărind din priviri tubul ieșit deasupra apei. Somnul o înviorase, dar avea mintea încă amorțită și se bucura de atitudinea rezervată a lui Denzil. Era și nu era, tăcut dar prezent.

Sosi și momentul asfințitului, lăsând în urmă dâre portocalii pe cerul de culoare roz pal. Pânza mare fu ridicată, ancora trasă și, în timp ce primele stele apăreau pe cerul întunecat dinspre răsărit, iahtul ieși din micul golf.

În timp ce navigau prin întuneric, privind licărirea strălucitoare a stelelor, Tory avu surpriza de a simți că era fericită.

– Aș putea pluti așa la nesfârșit, spuse ea și îl auzi pe Denzil, care stătea ca o umbră neagră în colțul timoneriei, zâmbind cam sceptic.

– Nu e întotdeauna ca acum, remarcă el.

– Îmi dau seama, dar cu siguranță, asemenea momente compensează toate dificultățile, când cerul și marea sunt cenușii, vântul mugește și te întrebi dacă vei mai scăpa viu.

– Cum se întâmplă și în viață, nu crezi? ripostă el. Sunt momente care ți-ai dori să dureze o veșnicie, momente când te simți complet mulțumit de locul unde te afli și persoana care întâmplător e lângă tine.

Tory tăcu câteva secunde, dându-și seama, cu o mică tresărire de surprindere, că o parte din mulțumirea ei de acum se datora faptului că era cu el.

– Tatăl meu spune că, dacă poți suporta să stai o săptămână pe mare, într-o abarcațiune mică, împreună cu o anumită persoană, îți poți petrece cu ea tot restul vieții. A făcut încercarea, pornind într-o croazieră cu mama mea, înainte de a o cere în căsătorie.

Denzil chicoti aprobator.

– Pare un om de bun simț. Fii atentă la busolă, te abați de la curs.

– Vai de mine!

Tory privi cu vinovăție busola luminată din interior, care se legăna în habitaclul de lemn. De unde știi?

– Aud vela fâlfâind, iar vântul nu s-a schimbat, mai spuse Denzil și coborî în cabină, lăsând-o sub licărirea stelelor de pe cerul senin, cu gândurile ei, care dintr-o dată se însuflețiseră, întrebându-se de ce îl interesau problemele ei. De ce se amestecase?

A făcut-o fiindcă ține la tine, spusese Mandy, *ține la oameni și încearcă să-i ajute când vede că au nevoie de ajutor.* Mă rog, își dăduse multă osteneală ca să se asigure că ea afla totul despre Rita Jarrold înainte de sosirea acesteia acasă.

Dar de ce nu-i spusese Magnus nimic, vineri seară? Cifrele busolei se încețoșară ușor, în timp ce i se trezea din nou sentimentul că o înșelase.

– Hei, fii atentă! se auzi glasul tăios al lui Denzil. Iarăși o iei razna.

Tory își înghiți lacrimile și trase de timonă cu ambele mâini.

Denzil reveni, aducând două căni cu cafea și o cutie cu biscuiți. Puse în funcțiune pilotul automat și se așeză lângă ea.

– Iar te-a apucat, nu? murmură. Îmi dau seama, fiindcă nu te mai concentrezi. Vrei să vorbim despre asta?

– Nu... pur și simplu nu înțeleg de ce nu mi-a spus Magnus că o aduce acasă, mormăi ea.

– Poate a considerat că nu te privește. În fond, mi-ai spus că totul era numai din partea ta, iar el te vede doar ca pe o asistentă, îi aminti sec Denzil.

– A, am spus asta fiindcă eram supărată pe tine.

– Deci, s-au înregistrat progrese?

– Numai unele mici, dar vineri Magnus mi-a spus că mă consideră o prietenă.

– Apoi te-a sărutat și, cu toate că nu s-a mai întâmplat nimic altceva, te-ai dus la culcare cuprinsă de euforie, spuse el sarcastic.

– Nu-i adevărat, de fapt eram chiar puțin dezamăgită, fiindcă...

Se întrerupse, consternată, dându-și seama că fusese pe punctul să spună: *Fiindcă nu mă simțisem la fel ca atunci când mă săruți tu.*

– Fiindcă ce? insistă Denzil și, când Tory nu răspunse, continuă. Mi se pare că am nimerit destul de bine ieri dimineață, când am insinuat că nu se prezentase la apel. Deci, acum ce-ai de gând?

– Să-mi reiau munca la Grădina Botanică. Altceva, ce pot face? Am un contract, nu uita.

– Și chiar crezi că ți se va permite să rămâi în casă după întoarcerea Ritei Jarrold?! exclamă tăios Denzil, întorcând capul spre ea. Doamne sfinte, Tory, nu-ți mai cunoști propriul sex? Când va auzi ce se spune despre tine și soțul ei, când va vedea cât de atrăgătoare ești, chiar îți închipui că te va crede nevinovată? Sau o să te dea pe ușă afară, sau îți va face viața un infern, până vei dori să pleci tu singură. Ai intrat la apă în ultimul hal, dar cred că nici o clipă nu vei recunoaște că vina e a scumpului tău profesor – pe care se pare că-l doare-n cot de oameni, atâta vreme cât nu se amestecă între florile și plantele pe care le studiază.

Furia lui Denzil părea să trosnească asemenea unei furtuni cu descărcări electrice. Tory nu găsea nimic de spus în apărarea lui Magnus și, în timp ce tăcea derutată, Denzil se ridică în picioare și urcă pe dunetă.

Rămasă din nou singură, se ghemui în hanoracul pe care și-l luase ca s-o apere de vântul nopții. Fermecătoarea

zi se terminase, cu liniștea sfâșiată în bucăți de cuvintele tăioase ale lui Denzil și, când se gândi la ceea ce-i spusese, nu găsi decât un singur cuvânt care-i făcea plăcere. Pentru prima oară de când se cunoșteau, îi spusese Tory, nu Victoria.

Nu peste mult, la prova apărută luminile din Port Anne. Curând, intrară în golf, trecând prin dreptul geamandurii roșii al cărei far se aprindea din șase în șase secunde.

– Poți sta în noaptea asta la mine, dacă vrei.

Ajunseseră în curtea din fața clădirii administrative; pietrișul palid lucea în lumina celor două lămpi puternice care ieșeau în afara clădirii. Tory ridică ochii spre chipul lui întunecat, dorindu-și să-i fi putut descifra expresia.

Îi oferea o soluție, pentru a nu înnopta într-o casă unde nu mai era binevenită. Apoi, își aminti că în cabana lui exista doar un singur pat.

– Nu... nu, mulțumesc, dar... dar trebuie să mă întorc. Înțelegi, doamna Dunnet mă așteaptă și...

– Bine, nu e nevoie să vii cu scuze, o întrerupse el scurt.

Se răsuci pe călcâie și porni spre jeep, iar când ea îl ajunse din urmă, motorul duduia deja. De cum se așeză lângă el, Denzil porni spre intrarea debarcaderului.

Când opri în fața casei mari, văzură câteva mașini parcate sclipind în razele farurilor.

– A, înseamnă că s-a întors Magnus! exclamă Tory, recunoscând mașina crem.

– Și cred că știi ce înseamnă asta, spuse tărăgănat Denzil. S-a întors și Rita. Vrei să te răzgândești și să vii cu mine înapoi la cabană?

– Denzil, te rog să nu crezi că nu-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut în weekendul ăsta, răspunse ea încet, dar o noapte petrecută la tine n-o să rezolve nimic, nu-i așa?

– După părerea mea, noaptea petrecută cu mine ți-ar rezolva majoritatea problemelor, răspunse el sec. Dar înțeleg cum gândești. Ai prefera să nu dormim în același pat. În regulă, atunci, jos cu tine. Nu-mi plac despărțirile prelungite. Noapte bună, Victoria.

Răceala cu care o expedia îi provocă o durere neașteptată. Parcă ar fi fost înfășurată într-o mantie caldă, care acum îi era smulsă, lăsând-o goală în plin vânt de iarnă. Ezită, nedumerită de propria ei reacție, și îl privi pieziș, căutând în minte un răspuns împăciuitor. Dar nu-i văzu decât profilul, conturat în lumina casei, închis în sine și rece.

Denzil ambală motorul, indicând că era nerăbdător să plece, iar Tory coborî, bombănind o formulă de salut. Încă nu ajunsese la ușa casei, când mașina plecă, lăsând în urmă un nor de gaze arse.

În hol, Tory se opri. Din salon se auzeau glasuri numeroase, râsete și muzică. Avea loc o petrecere! În clipa următoare, din bucătărie apăru doamna Dunnet, împingând un cărucior cu cești și farfurii, o cafetieră și câteva platouri de aperitive.

– Ce se întâmplă, doamnă Dunnet? întrebă Tory. Pare să fie o petrecere.

– Tocmai asta și e, don'șoară, răspunse negresa. S-a-ntors acasă doamna Jarrold, Domnul fie lăudat pentru milostenia Lui, e acasă și-i bine și zdravănă ca matale și ca mine.

– Când a venit?

– Astă-seară. Domnu' Jarrold a adus-o.

– Doamnă Dunnet, când intri, îi spui te rog domnului Jarrold că m-am întors?

– Sigur că da, don'șoară, sigur că da.

Tory urcă în camera ei, gândindu-se că poate, aflând că se întorsese, Magnus avea să vină la o scurtă discuție, eventual chiar s-o invite la petrecere. Așa că nu făcu duș, ci se îmbrăcă doar cu o rochie și se așeză să înceapă o scrisoare către părinții ei, descriind croaziera până la Tequila. După o oră, când nu veni nimeni, se culcă.

A doua zi dimineața se trezi devreme, se îmbrăcă repede și coborî în sufragerie. Spre ușurarea ei, îl găsi acolo pe Magnus, singur. Când o văzu, se ridică în picioare, politicos ca întotdeauna, și o salută în stilul său obișnuit, vag amabil.

– Bună dimineața, Tory. Ai petrecut bine în weekend?

– Da, mulțumesc.

Se hotărâse să fie veselă și nepăsătoare, fără a-i arăta că știa că se întâmplase ceva neobișnuit.

– Sâmbătă am mers până la Tequila și am stat acolo toată ziua. E un miracol ce-a făcut Pete de Freitas dintr-o mlaștină cu țânțari, folosind cocotieri și arbori de grape fruit. Ar trebui să te duci să vezi.

Luă o porție de salată de fructe din vasul de pe gheridon, își turnă cafea într-o ceașcă și le aduse la locul ei, în fața lui.

– Da, cred că ar trebui să mă duc, cândva, murmură Magnus; își luă ceașca, bău grăbit puțină cafea, parcă pentru a-și face curaj, și se șterse cu șervetul. Tory... am ceva să-ți spun. Sâmbătă, când am plecat la St Thomas, m-am dus să mă întâlnesc cu soția mea și s-o aduc acasă.

– Știu, spuse calmă Tory, privindu-l în ochi.

Expresia ușurată de pe chipul lui adolescentin fu aproape comică.

– Slavă Domnului, mormăi el zâmbind, cu acea strâmbătură răutăcios-timidă a buzelor, pe care Tory o găsise cândva atât de atrăgătoare și dezarmantă. Înțelegi, nu eram sigur dacă știai despre Rita. Vineri seară, la recepție, cineva a spus...

Se întrerupse, frecându-și cu degetele fruntea ridată, tulburat vizibil de ceea ce urma să spună, dar pentru prima oară lui Tory nu i se înmuie inima, făcând-o să se repeadă în ajutorul lui. Descoperise cât de nesocotit era acest lucru.

– Da, Magnus, cineva a spus ce? îl încurajă ea.

– S-a sugerat că e posibil ca tu să nu știi că Rita urma să se întoarcă definitiv aici, spuse el încet, jenat.

– Nici nu știam, replică Tory rece. Nu știam nici măcar că soția ta trăiește. Mi-ai fi putut-o spune vineri seară, când m-ai anunțat că plecai la St Thomas.

– Da, mă rog... ăă... înțelegi, Tory, am crezut că știai despre Rita, în prima seară de când ai venit aici, atunci când mi-ai spus că înțelegi. Iar vineri, totul s-a întâmplat

prea repede. La recepție, tatăl ei mi-a spus că primise o veste de la ea și mă chema să mă duc la St Thomas, întrucât spera să fie externată. N-am avut idee că urma să vină acasă.

– Înțeleg, răspunse sec Tory.

– Tory!

Magnus se aplecă peste masă, întinzând o mână peste a ei, dar Tory și-o retrase, luându-și ceașca de cafea.

– Faptul că Rita s-a întors nu va schimba nimic pentru noi. Vom continua la fel ca înainte...

Se întrerupse, făcând ochii mari, cu privirea undeva în spatele ei. Ridicându-se încet în picioare, ocoli masa, spre ușă.

– Rita, draga mea! Nu era nevoie să te scoli atât de devreme. Doar poți sta în pat, odihnindu-te, oricât de mult vrei, spuse el cam încurcat.

Răsucindu-se în scaun, Tory îl văzu sărutând obrazul unei femei zvelte și brunete, de vreo patruzeci de ani.

– Dar voiam să iau micul dejun cu tine, iubitule, răspunse ea, cu voce joasă și răgușită; privi spre Tory. Și mai doream s-o cunosc pe asistenta ta, înainte de a pleca amândoi la lucru.

Intră încet în cameră. Purta un taior de in maro și o eșarfă roșie la gât. Pantofii aveau exact aceeași culoare. Părul negru și lucios, lung până la umeri, se arcuia în jurul feței măslinii într-un fel care-i accentua adânciturile din obraji. Deasupra pomeților înalți, ochii oblici, cu sprâncene arcuite fin, erau negri și opaci.

– Bună dimineața, domnișoară Latham. Sunt Rita Jarrold. Așteptam cu nerăbdare să te cunosc. Am auzit atât de multe despre dumneata și despre devotamentul dumitale față de soțul meu, de la fiica mea, Carla.

Vorbea pe un ton amabil. Nimeni, ascultând-o, n-ar fi observat nici o undă de răutate. Adevăratul mesaj era transmis prin cuvintele alese și licărirea neașteptată din ochii ei negri.

– Și eu așteptam cu nerăbdare să vă cunosc, doamnă Jarrold, răspunse Tory, recunoscătoare în sinea ei lui Denzil și Mandy fiindcă o pregătiseră pentru această întâlnire. Mai ales de când v-am ascultat un disc.

– Așa? se ivi o expresie de surpriză plăcută pe fața frumoasă a Ritei; la fel ca majoritatea celebrităților, nu era imună la complimente. Și unde l-ai auzit?

– În casa unei foste colege de școală de-a dumneavoastră, Mandy de Freitas.

– Deci, ai fost la Tequila?

Rita se așeză la masă, în timp ce Magnus punea o ceașcă de cafea în fața ei.

– Ce disc era?

– Unul din albumul pe care l-ați înregistrat cu Pedro Lobos.

– Și a fost primul pe care l-ai auzit vreodată? se interesă Rita. Magnus nu ți-a pus nimic din colecția lui?

– Nu.

Întrebarea o stânjenea. Nu putu să nu se uite la Magnus, în așteptarea unei îndrumări, dar el fie îi ignora deliberat privirea, fie nu asculta conversația, căci nu spuse nimic.

– Doctorul Jarrold și cu mine... încercă Tory să continue, dar se opri, șovăind.

– Vă întâlniți numai ca să lucrați, evident, interveni repede Rita. Mă bucur că ți-a plăcut discul. Din păcate, pentru mine vremea muzicii a trecut.

– Îmi pare rău, murmură Tory.

– Dar în tot răul e și un bine. Acum, voi avea tot timpul să-i fiu o soție devotată lui Magnus. Iubitule, nu mai bei o cafea? se întoarse ea spre Magnus, cu un zâmbet care-i dezvăluia toți dinții de formă migdalată.

– Nu, mulțumesc, trebuie să mă duc în laborator. Te aștept acolo, Tory. Mă întorc la masă, draga mea.

Se aplecă, sărutând-o pe obraz.

– Și-acum, ai grijă să nu te obosești, te rog.

– Îți promit.

Magnus ieși grăbit, parcă bucuros să scape dintr-o situație penibilă. Tory își termină cafeaua, se șterse la gură cu șervetul și, scuzându-se, se ridică.

– Un moment, domnișoară Latham.

În vocea răgușită se simțea o notă poruncitoare.

– Nu e nevoie să te repezi atât de precipitat după soțul meu. Aș admira puțin mai multă discreție în comportamentul dumitale.

Tory se rezemă cu o mână de spătarul scaunului. Simțea că urma să aibă nevoie de sprijin.

– Mă tem că nu înțeleg ce vreți să spuneți, susținu ea privirea dușmănoasă a ochilor negri.

– Vreau să spun, domnișoară Latham, că știu ce s-a întâmplat aici fără știrea mea, în ultimele câteva luni. Vreau să spun că vizibila dumitale afecțiune pentru Magnus mă ofensează. Vreau să spun că nu sunt de acord cu prezența dumitale în această casă și vreau să pleci cât de curând posibil.

– Doamnă Jarrold, vă înșelați amarnic, se aprinse Tory, iritată de aroganța celeilalte. Nu s-a întâmplat nimic necuviincios. Recunosc că țin mult la Magnus, dar...

– Și chiar te-aștepți să te cred, când propria mea fiică, prezentă aici tot timpul, mi-a povestit despre orele pe care dumneata și Magnus le petreceați împreună seara, după programul de lucru – fie închiși în cabinetul lui, fie așezați pe terasă sau plimbându-vă prin grădină, când o neglija pe ea ca să stea cu dumneata?

Vocea răgușită fu întreruptă de o tuse spasmodică.

– Dar, doamnă Jarrold, lucram, discutam despre carte, îi planificam capitolele și structura. Vă rog, nu mai vorbiți, vă forțați gâtul! exclamă Tory. Iarăși vi se va face rău.

– Și te deranjează? Pe Magnus l-ar deranja? întrebă Rita, într-o șoaptă aspră. A, nu, nu-mi poți pretinde să cred una ca asta, sau altceva din ce spui. Am auzit cum ați intrat la recepție, vineri seară. Mi-a spus tatăl meu, iar azi dimineață l-am auzit cu urechile mele pe Magnus spunându-ți că întoarcerea mea nu va schimba nimic pentru voi, că veți continua la fel ca înainte.

– Dar n-a spus-o în sensul la care vă gândiți. Se referea la carte. Vă jur că așa e, protestă Tory.

– Ba nu e deloc așa. Înțelegi, domnișoară Latham, îl cunosc pe Magnus mult mai bine decât dumneata. Îi știu această stranie atracție față de tinere femei care caută un bărbat de care să se atașeze. Le cucerește stilul lui timid și neajutorat. Să nu crezi nici o clipă că acum s-a întâmplat pentru prima oară. Când lucra în State, era acolo o mică laborantă care nu mai știa ce să facă pentru el. Eu eram plecată tot timpul în turnee. Când m-am întors, am găsit-o gătindu-i, spălându-i rufele – te las să ghicești ce ar fi urmat. Ceva asemănător s-a întâmplat și când a fost trimis la Copenhaga. Bănuiam și în Anglia că avea pe cineva cu

care-și petrecea timpul, și-ai să te miri auzind că odată v-am văzut pe amândoi ieșind dintr-o ceainărie de pe High Street. Dar eu eram bolnavă și s-a considerat că era necesar să schimb clima, așa că nu mi-a fost greu să-l conving să accepte postul de director aici, pe insula mea natală. Însă n-am putut rămâne cu el. Trebuia să urmez un tratament. Plecasem de șase luni, când am aflat că își luase o asistentă nouă... de care nu avea cu adevărat nevoie.

– Doamnă Jarrold, îmi pare foarte rău, n-am avut idee, spuse cu sinceritate Tory. Cinstit.

Ochii negrii o măsurară îngustați, cu insolență.

– Știi, aproape că-mi vine să te cred. Trebuie să fie din cauza părului blond, a ochilor mari și deschiși la culoare, a pielii fine, care te face să pari atât de inocentă. Dar nu te cred. Am vorbit pe față cu dumneata, domnișoară Latham, ți-am spus clar ce părere am și aștept ca în schimb să fii la fel de corectă cu mine. Îți las timp până miercuri seară ca să părăsești această casă, să-ți găsești altă locuință. Dacă până atunci nu pleci, voi lua măsuri ca guvernul să-ți rezilieze contractul și să nu poți găsi de lucru conform cu calificarea și aptitudinile dumitale, asigurându-mă că vei avea referințe negative. E clar?

– Da, foarte clar, doamnă Jarrold.

Tory se răsuci în loc și aproape se ciocni de Carla care stătea în spatele ei, ascultând tot ceea ce se discuta. Fata îi zâmbi cu răutate, dându-i impresia că ar fi vrut să se strâmbe, împiedicată numai de prezența mamei sale.

În timp ce urca în fugă scara, Tory se gândi că era posibil ca fata să fi fost responsabilă de întoarcerea mamei sale. Probabil umblase cu vorbe pe la Lise Campos, chiar

și la bunicul ei, ca să se răzbune pe Tory pentru că făcuse să nu mai fie primită la debarcader.

O, cât de oarbă fusese, cât de necugetată, mult mai mult decât Carla, care măcar știuse că Denzil nu era căsătorit. Iar Carla mai avusese și avantajul ca Denzil să fie un om căruia îi păsa de ceilalți, care avea curajul de a fi crud pentru a putea fi generos, astfel încât, când își dăduse seama ce se întâmpla, o trimisese acasă cu arme și bagaje. Pe când ea fusese dusă de nas de Magnus; nu deliberat ci, întrucât din cauza ineficienței, neputinței și incapacității sale de a fi brutal, era de fapt mult mai crud.

Seara, când Tory coborî la cină, fu informată de doamna Dunnet că soții Jarrold aveau musafiri și urma să mănânce în cămăruța de lângă bucătărie. Mai târziu, când se hotărî să meargă la Port Anne în căutarea unei noi locuințe, fu nevoită să dea telefon după un taxi. În cele din urmă, găsi o cameră într-o casă plăcută și curată, cu vedere spre golf, numai pentru ca, miercuri după-amiază, să primească un telefon de la proprietăreasă, care-i spunea că se răzgândise. În disperare de cauză, pentru că mai avea doar câteva ore pentru a-și găsi o locuință, Tory se duse să discute cu Magnus.

– Vorbesc eu cu Rita, draga mea, îi promise el, părând foarte îngrijorat. Sunt sigur că va înțelege, când am să-i spun cât de important e pentru activitatea mea ca tu să rămâi aici. Cum îmi voi termina cartea la timp, fără ajutorul tău? Uneori, poate fi foarte dificilă și-i vin cele mai ciudate idei. De exemplu, crede că între noi doi e o

legătură amoroasă. Oricum, lasă totul în seama mea. Sunt convins că vei mai putea sta o noapte, când am să-i explic.

Așa că lăsase totul în seama lui, iar acum stătea în cameră, încercând să termine scrisoarea către părinții ei pe care o începuse duminică seară, după ce mâncase din nou de una singură, în oficiul de lângă bucătărie. Domnea o atmosferă apăsătoare. Nici o frunză nu se clintea, nici o broască nu orăcăia în întunericul din afara ferestrei, iar Tory știa, din experiență, că se apropia o furtună.

Auzi o bătaie în ușă și deschise, având surpriza de a o vedea pe Rita, într-o rochie de seară elegantă, roșu-închis, mulată pe trupul ei zvelt. Părul negru și drept îi era strâns în creștet, iar în urechi avea cercei lungi de aur.

– Mă mir că te mai găsesc aici, spuse ea intrând în cameră, cu o privire în jur, ca și cum s-ar fi uitat după stricăciuni ale pereților și mobilei. Era vorba că pleci până astă seară. Vrei cumva să ți se rupă contractul?

Coborî privirea din tavan, dură și tenebroasă, spre Tory.

– În nici un caz. Magnus nu v-a spus? Găsisem altă locuință, dar azi dimineață am fost anunțată că proprietăreasa s-a răzgândit.

Buzele pline ale Ritei se arcuiră într-un vag zâmbet malițios.

– Da, am auzit, murmură ea. Femeia a dat telefon aici, să ceară referințe. I-am spus că te consider nedemnă de încredere. Magnus a bălmăjit ceva cum că e important pentru munca lui ca să ai voie să rămâi, și i-am spus că n-am nimic împotriva dumitale ca botanistă – îndrăznesc să spun că ești foarte pricepută – dar nu vreau să locuiești

în casa noastră. Acum, hai, împachetează-ți lucrurile. Noi mergem la Port Anne, în vizită la tatăl meu. Te-am putea lăsa la un hotel.

Tory constată că tremura, într-un efort de a-și controla furia crescândă.

– Nu, mulțumesc, refuză ea rece. Prefer să merg singură.

– Mă rog, ai numai grijă să nu mai fii aici când ne întoarcem noi, pe la zece.

Rita mai măsură o dată camera cu privirea.

– Camera asta e într-adevăr foarte plăcută. Cred că o vom redecora pentru Carla. A ei nu are baie proprie. Bună seara, domnișoară Latham.

Ieși din cameră și, câteva minute, Tory stătu cu fața îngropată în mâini, încercând să-și stăpânească tremurul. În viața ei nu se mai simțise atât de umilită. Niciodată nu se așteptase să aibă de-a face cu atâta răutate și ură, și-și dădea seama, din ultimele remarci ale Ritei, că aceasta voia s-o alunge nu numai din casă, ci și de pe insulă, zădărnicindu-i orice încercare de a-și găsi o locuință.

Luă pe ea o bluză de bumbac și niște pantaloni, trase pe deasupra hanoracul și-și cără la parter valizele grele. În timp ce căuta în cartea de telefon numărul unei linii de taxiuri, luminile se stinseră în toată casa. Repetând în sinea ei numărul pe care-l găsise, ca să nu-l uite, căută pe dibuite aparatul și ridică receptorul. Un bâzâit neplăcut o anunță că telefonul era deranjat și, când îl închise, nu-și putu stăpâni un zâmbet amar. Până și eforturile de a părăsi casa prin forțe proprii îi erau zădărnicite din cauze naturale.

Singura cale rămasă pentru a ajunge în Port Anne era pe jos, și nu putea merge treisprezece kilometri cu două geamantane grele, așa că trebuia să le lase în casă, pentru a le lua mai târziu. Hotărâtă, își luă sacoșa și poșeta, deschise ușa din față și ieși din casă.

Domnea o beznă totală, ca un vid negru în care copacii și tufișurile se agitau gemând. Ploua cu stropi mari, izbind frunzele late și apa din elești cu un șuierat sinistru. Tory își ridică repede gluga hanoracului și alergă să se adăpostească sub un copac. Nu peste mult, părăsi adăpostul, în direcția cărării care traversa colina până la debarcader, scurtând drumul cu cel puțin opt kilometri.

Curând, întunericul începu s-o sperie. Cuprinsă de panică, Tory o luă la fugă. Lovi cu piciorul o piatră sau o rădăcină, nu avea de unde ști ce anume, și simți o durere ascuțită care o făcu să țipe. Reuși să-și continue drumul șchiopătând și simți un val de ușurare când văzu în față luminile de la debarcader.

Cât de tipic pentru Denzil era, să aibă un generator electric de urgență, își spuse ea, coborând șontâc-șontâc cărarea spre drum. Ajunsă jos, se opri și privi în direcția orașului Port Anne.

Ar fi fost o nebunie să mai încerce drumul pe jos până acolo. Nu-i mai rămânea decât să se ducă la Denzil pentru a-i cere voie să dea un telefon sau, dacă acesta era deranjat, să-l roage s-o ducă el cu mașina la Port Anne.

Capitolul 6

Golită de orice energie, cu nervii întinși la limită de durerea gleznei sucite, Tory urcă treptele cabanei lui Denzil, ținându-se de balustradă. Deschise ușa exterioară cu plasă și ciocăni în ușa de lemn, închisă. Ascultă un timp, în așteptare. Slab, pe sub sunetul ploii și al vântului, se auzea un acompaniament muzical la contrabas. La ușă nu veni nimeni, așa că bătu din nou, mai tare.

Peste câteva secunde ușa se deschise și apăru Denzil. Avea pe el doar o pereche de pantaloni albi de bumbac; picioarele îi erau desculțe, părul ciufulit, iar pleoapele grele indicau că fie dormise, fie fusese complet relaxat.

– Ia te uită ce-au scos valurile la mal, comentă el sarcastic, iar ostilitatea lui o izbi pe Tory ca o lovitură fizică. Denzil nu schița nici un gest de a o invita înăuntru, așa că se întrebă dacă nu cumva era cu cineva.

– Sper că nu te deranjez, spuse ea, acră, dar încercarea de a părea calmă și controlată îi fu compromisă de clănțănitul dinților.

– Nu tocmai. Beam un păhărel înainte de culcare și îi scriam bunicii.

Probabil că pe chipul ei se citea scepticismul, căci Denzil adăugă, cu o undă de batjocură:

– Am o bunică, într-adevăr. E foarte bogată și trebuie să păstrez legătura cu ea, pentru ca într-o zi să-mi lase averea prin testament.

– Aș prefera să nu spui asemenea lucruri despre tine însuți! izbucni Tory, necontrolată, spre propria ei surprindere, ca și a lui.

– De ce să nu le spun?

– I-ar putea face pe oameni să creadă că nu ești altceva decât un pirat, că nu te interesează decât profitul tău propriu, și nu ești așa, nu ești deloc așa...

Vocea i se ridică isteric, așa că își acoperi gura cu mâinile, pentru a opri cuvintele ce păreau gata să se repeadă afară.

Ochii lui se îngustară, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioarele pline de noroi.

– Dumnezeule, spuse el încet. Cred că te-au adus într-adevăr valurile.

– Nu m-a adus nici un val, am trecut dealul. O, a fost îngrozitor! Niciodată n-am s-o mai fac, pe întuneric.

Își pierdu controlul și începu să tremure, îngropându-și fața în mâini. Venise la el din instinct, ca să-i ceară ajutorul, iar atitudinea lui disprețuitoare și ostilă îi nimicise complet stăpânirea de sine.

Fu vag conștientă că Denzil o trăgea în casă și închidea ușa. Un junghi de durere îi străpunse glezna. Se strâmbă, cu un țipăt.

– Acum ce s-a mai întâmplat? întrebă el.

– Mi-am sucit glena. Mi-a alunecat piciorul pe o piatră, mormăi ea, coborându-și mâinile de pe față pentru a se uita prin cameră. Nu mai era nimeni.

– Meritai mai mult decât o gleznă scrântită, pentru că ai intrat în pădure pe timp de furtună. N-ai nici un pic de minte? se răsti el, zgâlțâind-o scurt.

– Drumul e mai scurt, îi explică Tory. Port Anne e departe, și...

– Te-ai hotărât să mergi până la Port Anne pe furtuna asta? o întrerupse Denzil, nevenindu-i să creadă. Acum chiar cred că ești nebună, ți-au sărit toate doagele, adăugă el pe un ton ușor glumeț, care o asigură că atitudinea i se schimbase.

– Altfel nu puteam ajunge acolo. S-a-ntrerupt curentul, iar telefonul era deranjat.

– Nu puteai aștepta până trecea furtuna? o întrebă, coborându-i gluga de pe capul ciufulit.

– Nu. Înțelegi...

Începu să tremure din nou și rămase mută, în timp ce Denzil îi scotea hanoracul, pentru a o cuprinde în brațe.

– Calmează-te, iubire, îi șopti el. Vei face o baie fierbinte ca să te speli de tot noroiul ăsta, până văd ce-ți găsesc de îmbrăcat – la fel ca prima dată când ai fost aici.

– Am... am niște haine la mine... în geantă...

– N-ai nici o geantă, decât poate pe trepte, afară, răspunse el încet.

– A, acum îmi amintesc! Am scăpat-o în pădure, când am căzut. O, Denzil, în viața mea nu mi-a mai fost așa de frică...

– Bine, bine. Acum s-a terminat. Ești aici.

O puse să se așeze pe un scaun în baie, puse dopul căzii și deschise robinetele. Când cada se umplu pe jumătate, încercă apa, închise robinetul rece și-l mai lăsă să curgă pe cel cu apă fierbinte. Apoi, închizându-l și pe acela, se întoarse spre ea.

– Te descurci singură, sau preferi să stau cu tine, ca să nu cazi?

– Mă descurc, mulțumesc foarte mult.

– Îți aduc ceva să iei pe tine, mai murmură el. Nu încuia ușa.

Rămasă singură, Tory se dezbrăcă încet, devenind conștientă de numeroasele zgârieturi de pe picioare, brațe și față. Apa caldă era ca un balsam pe membrele ei tremurătoare și se întinse sub ceața de aburi, fiind pe jumătate scufundată în cadă, când Denzil reveni. Aruncă pe scaun un articol de îmbrăcăminte, cu ochii lucind spre ea prin aburi.

– Asa-i tot ce-am găsit, spuse, luându-i sub braț hainele ude. Când ești gata, vino în living.

Îi adusese un halat de plajă bărbătesc, flaușat și foarte larg, cu cordon. Cu degete tremurătoare, Tory își suflecă mânecile prea lungi, apoi începu să se pieptene.

Niște degete bătură superficial în ușă, apoi aceasta se deschise și Denzil aruncă o privire în jur.

– Voiam doar să mă asigur că te simți bine. Ți-am pregătit ceva de băut.

În living, lămpile cu abajururi răspândeau cercuri de lumină blândă, iar perdelele cu dungi albastre și verzi erau trase peste întunecimea umedă a nopții.

Tory se așeză, sau fu așezată cu blândețe, pe canapea. Imediat, Denzil se lăsă pe vine în fața ei.

– Ascultă, iubita mea, spuse el cu blândețe, iar Tory știu că folosea termenul de alint în același fel cu „iubire". Ai suferit un șoc nervos, iar băutura asta te va ajuta să te relaxezi. Haide, bea o înghițitură. E mai mult lapte fierbinte.

De mult nu mai primise lapte. Era un lucru pe care-l asocia întotdeauna cu bolile copilăriei.

– Nu cred că pot ține cana, îmi tremură prea tare mâinile, murmură ea.

– Atunci, ți-o țin eu.

Îi duse cana la buze, să ia o sorbitură. Laptele avea un gust ciudat, făcând-o să-l privească bănuitoare.

– Ce are înăuntru? întrebă ea.

– Rom, zâmbi Denzil.

Îi plăcea zâmbetul lui. Îi plăcea cum un colț al gurii i se ridica, în timp ce celălalt se arcuia în jos.

– Romul cu lapte fierbinte e leacul universal al bunicii mele. Spune că de-asta a trăit atât de mult. Îl bea în fiecare seară înainte de culcare.

Tory mai luă o înghițitură. Lichidul gustos și fierbinte se prelingea ușor prin gâtlej și-i simțea căldura răspândindu-i-se prin trup.

– Ai vrea să-mi spui și mie ce te-a apucat s-o iei pe jos spre Port Anne într-o noapte ca asta? o întrebă el chipurile nepăsător, așezându-se alături.

– N-am mai putut sta în casa aia.

– Fiindcă nu voiai, sau fiindcă te-a dat cineva afară?

– Și una și alta. Ai avut dreptate. Rita Jarrold mi-a spus să plec încă din prima zi. Mi-a dat timp până astă-seară să-mi

găsesc altă locuință. Altfel, a spus că avea să ia măsuri să mi se rezilieze contractul și să nu-mi pot găsi ușor altă slujbă, din cauza referințelor nefavorabile.

– Și ți-ai găsit altă locuință?

– Credeam că da, însă azi după-amiază femeia care-mi oferise o cameră a spus că se răzgândise. L-am întrebat pe Magnus dacă-și putea convinge soția să-mi mai acorde câtva timp. Nu știu dacă a încercat sau nu, dar astă seară Rita a intrat în camera mea și mi-a ordonat să-mi strâng catrafusele. Plecau într-o vizită și a zis că, dacă la întoarcerea lor n-am plecat, ia măsuri... Of, a fost îngrozitoare. Răspândește minciuni despre mine, le spune oamenilor că nu sunt demnă de încredere... Mă umilește!

Izbucni în suspine, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Denzil o cuprinse cu ambele brațe, strângând-o la piept. Treptat, suspinele scăzură. Se simțea bine în brațele lui. I-ar fi plăcut să stea așa toată noaptea, să adoarmă astfel, consolată și ocrotită, dar trebuia să ajungă la Port Anne.

– Denzil, pot da un telefon de la tine? întrebă ea vorbind cu dificultate pentru că dintr-o dată limba i se îngreunase; mai încercă o dată, vorbind rar: Denzil, pot da un telefon?

– E deranjat, ca ăla de la care ai încercat să vorbești înainte, răspunse el alene.

– Vai de mine! Trebuie să ajung la Port Anne, să-mi iau o cameră la un hotel, dar pe jos nu pot merge. Mă duci tu, te rog, cu jeep-ul?

– Nu.

Deci, la urma urmei, nu voia s-o ajute, își spuse ea, nefericită. Și crezuse că era de partea ei. Înălță capul.

Dintr-o dată, i se părea foarte îngreunat și toate se învârteau în jurul ei. Îl privi încruntată, prin părul încâlcit care-i cădea peste față.

– De ce nu?

– Fiindcă hainele ți-s într-un hal fără de hal, iar eu nu am altceva să-ți dau decât halatul de pe tine. În momentul de față, nu e tocmai decent.

– A...!

Tory coborî privirea, văzând că halatul se deschisese la piept. Trase un rever peste celălalt, își aruncă părul înapoi din ochi și întâlni privirea lui amuzată.

– Ori de câte ori te uiți la mine, ai cea mai păcătoasă lucire în ochi, Denzil Hallam, îl acuză ea.

– Știi, Victoria, cred că ți s-a urcat romul la cap și ar fi mai bine să te culc, replică el, zâmbind.

– Unde să mă culci? se încruntă Tory.

– În patul meu. Altul nu am.

– N-aș putea dormi aici, în brațele tale?

– Oricât mă flatează propunerea, cred că te-ai odihni mai bine în pat. Haide, hopa sus, îi ordonă Denzil ridicându-se, cu o mână întinsă.

Tory i-o apucă și se săltă în picioare. Durerea îi înjunghie atroce glezna și fu nevoită să se agațe de el.

– Uitasem de gleznă, murmură Denzil, în timp ce o lua în brațe, fără efort. Bucuroasă că el preluase din nou inițiativa, îl cuprinse pe după gât, cu capul pe umărul lui.

În dormitor, o întinse pe pat și o acoperi cu cearșaful și pătura subțire.

– Denzil, te rog, nu mă lăsa singură toată noaptea, îl imploră ea, luându-l de mână. Te rog, stai cu mine.

– Bine, răspunse el calm. Voi rămâne. Mă întorc în câteva minute.

Probabil adormise, căci nu mai știu nimic, până când simți o mișcare în spatele ei. Răsucindu-se repede, mâinile ei întâlniră piele dezgolită, simțiră tăria oaselor și, urcând, întâlniră un păr aspru.

– Dacă o mai ții mult așa, sper că ești pregătită să suporți consecințele, șopti ironic Denzil, strângându-și brațul în jurul ei. Ar fi mai sigur pentru amândoi să te întorci la loc. Ești încă destul de șocată.

Tory se supuse, dar el continuă s-o țină cu un braț, trăgând-o în adâncitura trupului său, unde ea adormi imediat, cu un sentiment de căldură și siguranță.

Când se trezi, razele soarelui îi cădeau pe față. Era culcată pe spate, iar ceva greu îi apăsa pieptul. Simțea o jenă vagă în regiunea capului, ca și cum ar fi fost trasă de păr. Întorcând capul, văzu că Denzil zăcea alături, dormind adânc, cu chipul îngropat în pletele ei răsfirate pe pernă. Greutatea de pe piept era brațul lui.

Dintr-o dată, Tory nu mai vru ca Denzil să doarmă mai departe. Îl dorea treaz, conștient de prezența ei. Se aplecă și îi atinse buzele cu ale ei, după care se retrase, privindu-l.

Pleoapele lui tresăriră, ochii licăriră un moment spre ea, apoi se închiseră la loc.

– Denzil?

– Mmm.

– Ai stat aici toată noaptea?

– Da. Nu voiai să te las singură, murmură el, cu ochii închiși.

– Nu mai țin minte nimic. Ce mi-ai pus în laptele ăla?

– Numai rom, prea mult pentru o inocentă ca tine, se pare, chicoti el somnoros, potrivindu-și mai comod capul în părul ei. A trebuit să te aduc aici și să te culc.

Brusc, deschise ochii, privind-o lung.

– Adineaori m-ai sărutat?

– Da...

Bătea în retragere, întrebându-se ce o fi făcut-o să se comporte așa.

– Am... am vrut să te trezesc.

– De ce? Ca să-mi pui întrebări tâmpite? ripostă el, cu ochii sclipindu-i printre gene.

– Nu... ăă... adică... eu...

Se întrerupse când Denzil înălță capul s-o privească. Ridicând mâna de pe brațul ei, unde și-o ținuse, o mângâie pe obraz.

– Cred că-mi place să mă trezesc dimineața și să te găsesc în patul meu, îmbujorată, timidă și cu ochii umezi, murmură el, după care își coborî gura peste a ei, silindu-i buzele să se despartă. Imediat, în sufletul lui Tory se trezi pasiunea. Cu simțurile învârtindu-i-se vertiginos, începu să-i răspundă la rândul ei prin mângâieri. Încet, cu deliciu, trupul părea să i se topească într-o moliciune fermecător de periculoasă, asupra căreia nu avea nici un control.

Un bubuit puternic o făcu să tresară, încremenind. Denzil ridică și el capul, privind spre ușă.

– Cine e?

– Josh. Scoală, dom'le!

Josh vorbea agitat, cu sufletul la gură.

– A dat un iaht de belea, mai încolo-n larg. Merge-n derivă spre stâncile capului de la sud. E d-al nostru, pare să fie schooneru' *Mary Jane*. Dacă vrei să-l salvezi, fă bine și vino, șefu'; Denzil, m-auzi, dom'le? Sau murișI acolo?

– Vin într-un minut! strigă Denzil; apoi o privi pe Tory, murmurând sec: grozav experiment ai mai încercat. Poate, într-o zi, reușim să-l și terminăm.

Înhățându-și pantalonii albi de pe scaun, și-i trase peste chiloții de boxer cu care dormise și îmbrăcă un tricou dintr-un sertar. Își culese de jos pantofii de pânză și ieși val-vârtej, fără s-o mai învrednicească nici cu o privire.

Singură, Tory se întoarse pe burtă, încercând să-și potolească palpitațiile din trup și tumultul gândurilor. De ce îl ispitise pe Denzil pentru a doua oară să facă dragoste cu ea? De ce începeau s-o domine simțurile când era în apropierea lui? Era un sentiment minunat și interesant, dar periculos, mai ales când i-l provoca un bărbat atât de dur ca Denzil, ale cărui emoții, nu se îndoia, erau ferecate în fier și niciodată nu puteau scăpa de sub control.

Dându-se jos din pat, țipă de durere, când piciorul ei stâng atinse podeaua. Își examină umflătura vânătă-verzuie dintre gleznă și laba piciorului. Trebuia să și-l lege cu ceva și își aminti că și Denzil avusese o luxație de gleznă, când îl cunoscuse. Căutând prin sertare și dulapuri, găsi un bandaj elastic și cârjele. Cu glezna legată strâns și cârjele reglate la înălțimea ei, trecu în living și se așeză lângă telefon, pentru a-i telefona lui Magnus, ca să-i spună că avea să întârzie la lucru. Dar telefonul nu funcționa nici acum. Nu-i mai rămânea decât să aștepte întoarcerea lui Denzil.

Stătea la bar, pe unul dintre taburetele tapițate cu roșu, mâncând o omletă și bându-și cafeaua, când auzi sunet de voci și pași pe treptele ușii din spate. Denzil și Josh.

Se prefăcu că nu observă ochii mari ai negrului, când o văzu.

– Ne vedem mai târziu, dom'le, murmură el, întorcându-se să plece.

Denzil își scoase șapca de iahting și o agăță într-un cui de lângă ușă, apoi se întoarse zâmbitor.

– L-ai șocat pe Josh. La fel ca toți insularii, are concepții foarte stricte în materie de convenții. A mai rămas cafea?

– Da. Sper că nu te superi, dar mi-am făcut ceva de mâncare. Să-ți pregătesc și ție? propuse ea, sfioasă.

– Ce drăguț din partea ta, Victoria, replică Denzil cu o undă de ironie, dar îmi ajunge o cafea. Nu trebuie să circuli prea mult, cu glezna asta.

– Schoonerul e bine? întrebă ea.

– Da, am reușit să-i aruncăm un cablu și să-l tractăm. I se stricase cârma. A fost o furtună puternică, dar ar trebui să fie ultima, pentru o bună bucată de vreme.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Te-ai hotărât ce faci?

– Înainte de a face ceva, am nevoie de haine, răspunse ea, categorică.

– Unde sunt?

– Mi-am lăsat valizele în holul casei directorului. Erau prea grele ca să le car pe jos.

– Atunci, merg să ți le aduc, anunță el, ridicând cana să bea ultimele picături. Faci o cafea delicioasă, Victoria.

– Dar nu poți merge după hainele mele! exclamă ea.

– De ce?

– Păi, imaginează-ți ce-o să creadă Rita Jarrold dacă apari *tu* să-mi ceri valizele.

– Își va imagina că locuiești la mine, replică el, cu o strâmbătură sardonică a gurii. Ceea ce s-ar putea să nu fie deloc o idee rea.

– Dar nu pot locui la tine! protestă Tory. Vreau să mă duc să lucrez la Grădina Botanică!

– Prima – adică locuitul în aceeași casă cu mine – ți-ar da posibilitatea s-o faci pe a doua. Ar putea fi soluția actualei tale dileme.

– Nu văd cum.

– Foarte simplu. Tory, vrei să te măriți cu mine?

Cu ochii mari și gura căscată, Tory nu putu decât să se holbeze la el.

– Nu, nu sunt nici beat, nici nebun, murmură Denzil cu un zâmbet vag, amintindu-și vizibil, la fel ca ea, prima lor întâlnire. De ce te miri așa?

– Dar tu nu... nu m-am gândit niciodată la tine ca... nu pari genul de bărbat care să se însoare, îngăimă ea, zăpăcită. Of, Denzil, mai ales tu, din toată lumea, nu trebuie să te simți dator să mă iei de soție numai fiindcă am dormit la tine o noapte?

– Nu-s sigur că-mi place precizarea „din toată lumea", își îngustă el ochii, amenințător. Dar ai dreptate să presupui că nu te cer în căsătorie numai pentru a-ți apăra reputația. Ți-am spus că, prima oară când ne-am întâlnit, căutam o femeie cu care să împart casa și masa, iar tu îmi păreai foarte potrivită. Nu mi-am schimbat părerea. Îmi

place cum arăți, îmi place compania ta și te doresc în sens fizic. Mi se pare un moment la fel de potrivit ca oricare altul pentru a-ți cere mâna.

– Dar astea nu sunt motive serioase de căsătorie, ripostă Tory.

– Îmi poți spune tu altele mai serioase?

Rămase tăcută, neputându-se gândi la nici un alt motiv cu excepția dragostei și, după recenta deziluzie privind sentimentele față de Magnus, nu mai era sigură că știa ce era dragostea.

– Ei, o îndemnă Denzil, care-i răspunsul? Primești?

– Nu știu, murmură ea. Nu m-am gândit niciodată la măritiș.

– Nici chiar cu profesorul? se interesă el.

Tory clătină din cap.

– L-ai cocoțat pe-un piedestal, ca să-l adori prosternată la picioarele lui, nu? o ironiză Denzil. Ascultă, dacă motivele mele nu te mulțumesc, poți adopta o atitudine mai practică. Mariajul cu mine îți va oferi locuință gratuită, aproape de Grădina Botanică, așa că-ți vei putea continua munca acolo. Va infirma toate suspiciunile pe care le poate avea Rita Jarrold în legătură cu moralitatea ta, și va legaliza un lucru care oricum se va întâmpla între noi doi, mai devreme sau mai târziu.

– Ce se va întâmpla?! exclamă ea, cu inocență.

– Ei, haide, Tory, nu te preface că n-ai observat atracția sexuală pe care o simțim unul pentru celălalt. O înfrunți de când ne-am cunoscut. Și eu m-am cam luptat cu ea, motiv pentru care aproape că te-am refuzat aseară, când ai apărut la ușă. Dar știu când nu mai am încotro. Sunt

gata să cedez. Și tu la fel, numai că te lași oprită de toate inhibițiile alea înrădăcinate în tine.

– I-auzi! Și de unde știi toate astea?

– Acordă-mi creditul de a avea mai multă experiență decât tine, mârâi Denzil.

– A, nici o problemă, se burzului ea. Îți acord creditul de a fi un mascul înfumurat și tiranic, care crede că femeile au fost create numai ca să-i facă lui mâncarea și să-i încălzească patul!

– La naiba, acum o s-ascultăm o predică despre egalitatea femeii în drepturi cu bărbatul? o repezi el, îndreptându-se spre fereastră. Problema cu femeile deștepte ca tine e că ați ajuns să nu vă mai recunoașteți propriile necesități biologice. Dacă nu era nenorocitul ăla de schooner, acum ai fi știut despre ce vorbesc. Aveam eu grijă să afli.

Tensiunea începuse deodată să vibreze între ei. Ridicând o mână la obraz, Tory îi privi spatele lat, întrebându-se cum i-ar fi putut spune că știa totul despre acele porniri biologice când era cu el, dar pentru ea o căsnicie însemna mai mult decât satisfacerea lor.

Denzil se întoarse încet, privind-o pe sub sprâncene, cu degetele agățate în buzunarele din față ale pantalonilor.

– Mai mult nu-ți pot oferi, spuse el, destul de țeapăn. Primești, sau pleci.

– Am... am... nevoie de timp ca să mă gândesc, îi răspunse ea. Înțelegi, o căsnicie ți-ar da anumite drepturi și... și nu-s sigură dacă vreau să ai acele drepturi asupra mea.

Înjurând încet, exasperat, Denzil ridică mâinile într-un gest de neputință, apoi le lăsă să cadă pe lângă trup și se întoarse spre ușă.

– Bine, deci căsnicia mi-ar da anumite drepturi asupra ta și nu susțin că n-am să mă folosesc de ele. Dar nu uita că-ți va oferi și ție câteva. Acum merg să-ți aduc hainele. Mă întorc cam în cincisprezece minute. Atâta ar trebui să-ți ajungă, ca timp de *gândire*.

Rămânând din nou singură, Tory se luă cu mâinile de cap. Să se mărite cu Denzil! O cerere în căsătorie de la ultimul om din partea căruia s-ar fi așteptat să-o facă cuiva – un aventurier iubitor de libertate.

Să accepte? Nu s-ar fi făcut vinovată de a se mărita cu el din motive necurate? Ca să obțină o locuință gratuită, în timp ce-l ajuta pe Magnus să-și termine cartea. Să împiedice rezilierea contractului!

În timp ce spăla vasele, Tory analiză motivele prezentate de Denzil pentru a dori să se însoare cu ea. Voia să locuiască împreună. O dorise de când o cunoștea. Considera oare căsătoria singura cale de a-și satisface dorința?

Încă se mai lupta cu aceste gânduri, când Denzil reveni cu valizele. Le aduse în dormitor și trecu în bucătărie să-și facă ceva de mâncare. Tory se îmbrăcă repede cu un rând de haine răcoroase, de in gri, cu alb pe ici pe colo. Se pieptănă și se fardă, apoi reveni la bucătărie, sprijinită în cârje. Denzil mânca la tejghea.

– Ai văzut pe cineva când ai fost după valize? îl întrebă ea.

– Am avut plăcerea s-o întâlnesc pe doamna Jarrold, răspunse Denzil, cu o undă de ironie. Voia să știe dacă vei sta la mine permanent. La fel cum vreau și eu.

Îl privi prudentă. Denzil se uita la ea cu ochi limpezi și direcți.

– Știi condițiile, continuă el calm. Poți locui aici gratis, dar numai dacă ne căsătorim.

– Denzil, nu înțeleg. Îți...

– Îmi mulțumești pentru tot ce-am făcut ca să te ajut, o întrerupse el. Știu, dar mulțumirile nu-s de ajuns. Te doresc pe tine, în termenii stabiliți de mine. Da sau nu, Victoria?

– Păi, nu-ți pot da nici un răspuns până nu discut cu Magnus, ripostă ea, disperată. Ar... s-ar putea să aibă altă soluție. Te rog, mă duci la Grădina Botanică? Nu pot merge până acolo în cârje.

Denzil o privi lung, cu ostilitatea lui rece. Părea s-o deteste, iar Tory presimți că putea refuza.

– Bine, spuse el. Te duc, cu o singură condiție.

– Care?

– Că promiți să-mi dai un răspuns la ora cinci.

– Perfect. Îți promit.

Magnus tocmai cobora treptele casei albe, când Tory coborî din jeep. Fără s-o aștepte, Denzil întoarse mașina și plecă de pe alee.

Văzând-o în cârje, Magnus veni spre ea, foarte îngrijorat.

– Tory, draga mea, ce-ai pățit?

– Mi-am luxat glezna. Nu e grav, dar mă doare la mers. Magnus, îmi pare rău că n-am ajuns la lucru azi dimineață. Am venit cât am putut de repede.

O privi o secundă, apoi se uită după jeep-ul care se îndepărta.

– Mmm, hai să vorbim în biroul meu, la laborator, murmură el. Avem multe de discutat.

În cabinetul plin cu cărți, Tory se așeză cu un oftat de ușurare. Îl privi pe Magnus cum se instala la birou, jucându-se absent cu o greutate pentru hârtii în formă de pasăre.

– Tory, ce s-a întâmplat aseară? De ce-ai plecat din casă și unde te-ai dus? o întrebă.

Îi povesti simplu și clar, începând cu vizita Ritei în camera ei, și-i văzu tresărirea și strâmbătura.

– E foarte supărător, într-adevăr, murmură el la sfârșit. Ieri i-am spus Ritei că nu are de ce să se necăjească. Dar adineaori, când luam masa, ea mi-a spus că azi dimineață a venit Hallam să-ți ia valizele și că ai stat peste noapte la el. N-ai procedat prea înțelept, nu crezi?

– Dar ți-am spus de ce m-am dus la el acasă. Mă lovisem. Nu... nu mă simțeam bine și nu mai aveam haine...

Se întrerupse, pentru că sprâncenele lui Magnus se înălțaseră, cu uimire dureroasă.

– Numai de te-ai fi dus să ceri ajutorul altcuiva, nu pe-al lui Hallam, spuse el.

– Oricum, nu văd ce importanță are.

– Rita n-ar mai fi avut nici un motiv să obiecteze față de munca ta aici.

– Ce legătură are cu ea? se enervă Tory. Am plecat din casa ta, așa cum voia. N-o privește unde mi-am petrecut noaptea.

– Știu, draga mea, spuse el cu un oftat exasperat, răsfirându-și cu degetele părul cărunt și lung. Dar Rita se amestecă în tot ce faci fiindcă e geloasă. Știu și eu că nu

are nici un motiv, se grăbi să adauge, și i-am spus și asta. Însă ea are acel temperament latin inflamabil, plus moralitatea severă a insularilor. Ai stat o noapte singură cu un bărbat necăsătorit și prezentabil, care a demonstrat deja că puțin îi pasă de părerile celorlalți, iar acum amenință că va cere să fii concediată din post, pentru promiscuitate.

– Promiscuitate?! exclamă Tory. Ei, nu, zău! Pesemne că și-a pierdut mințile. Nu mă poate concedia pentru asemenea motive.

– Ba mă tem că poate, Tory. Dumnezeu mi-e martor că aș face orice ca s-o împiedic, pentru că-mi dau seama că și din vina mea ai intrat în încurcătura asta. Nu trebuia să aranjez să locuiești la noi în casă.

Își răvăși din nou părul, cu un zâmbet neputincios.

– Mă tem că nu mă prea gândesc cum vor reacționa oamenii în anumite situații, dar contractul stipulează că poți fi concediată dacă prestația ta e de slabă calitate, sau dacă ai o loialitate ori o moralitate îndoielnice. Dacă nu găsești o dovadă că relația ta cu Hallam e mai presus de orice reproș, mă tem că voi pierde serviciile unei botaniste foarte capabile.

Pe Tory o cuprinse furia, ca reacție la această nedreptate. Nu putea permite ca bunul ei renume să fie întinat așa. N-o putea lăsa pe Rita să meargă până la capăt, chiar dacă asta însemna să se pună la discreția lui Denzil. Îl privi pe Magnus cu o strălucire bătăioasă în ochii ei limpezi și cenușii.

– Consider că doamna Jarrold m-a insultat prin această insinuare, spuse ea rece. Va fi într-o situație foarte peni-

bilă, când i se va atrage atenția că, în noaptea când *ea* a insistat să părăsesc casa, am stat în cabana bărbatului cu care mă voi căsători.

Ochii albaștri ai lui Magnus se dilatară de uimire.

– Tu și Hallam...? bâigui el.

Tory zâmbi, simțindu-se ciudat de ușurată. Acum, avea dreptul să-i spună Ritei Jarrold ce putea face cu suspiciunile ei.

– Da. Ne...

Era mai bine să vorbească la plural, conchise ea.

– Ne gândeam de câtva timp. Tu ești primul care află. Nu-mi urezi fericire?

– Ba da, desigur, dar...

Magnus părea complet aiurit, aproape șocat.

– Tory, căsătoria e o treabă foarte serioasă și... ce vreau să spun... sper că Hallam n-a profitat de...

Se întrerupse, roșu la față și jenat.

„Ba a profitat", răspunse Tory în sinea ei, „dar nu în sensul la care te gândești".

– I-o vei spune doamnei Jarrold cât de curând posibil, nu-i așa? îl întrebă ea. N-aș vrea să se facă de râs, neștiind care e adevărul. Denzil are un temperament foarte focos și, dacă aude ce-a insinuat despre mine, i-ar putea face mari neplăceri.

– Da, desigur, și pe bună dreptate, mormăi Magnus, tamponându-și cu batista fruntea îmbrobonată de sudoare. Tory, ar fi mai bine ca, având în vedere cele întâmplate, tu și Hallam să vă căsătoriți cât mai curând. Și mie mi-ar fi mai ușor... și ție, și tuturor. Vreau să zic, n-o să se opună să continui munca aici, nu-i așa? întrebă el, mai îngrijorat ca oricând.

– Cred că-l voi putea convinge să mi-o permită, replică ea, ascunzându-și amuzamentul față de schimbarea lui de atitudine. Dar departamentul va fi dispus să păstreze în slujbă o femeie căsătorită?

– A, da. Cu asta nu-i nici o problemă, o asigură Magnus, aproape încântat, acum când vedea că totul se rezolvase. Phii, ce cald e aici, dar aș dori să ne apucăm de treabă. Vestea apropiatei tale căsătorii, deși surprinzătoare la început, mi-a luat o piatră de pe inimă și mă pot concentra din nou asupra cărții. A avut multe de suferit săptămâna asta, cu întoarcerea Ritei și tulburările pe care le-a provocat.

Timpul trecu repede și, la cinci fără un sfert, Magnus declară că era de ajuns. Tory reveni din lumea pistilurilor și a staminelor, la realitatea reîntâlnirii cu Denzil, peste cincisprezece minute, pentru a-i spune că avea să-l ia de bărbat – și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Jeep-ul sosi tocmai când Tory ieșea din clădire. Denzil îi aruncă o privire speculativă, piezișă, pe sub cozorocul șepcii.

– Ei? Scumpul tău profesor a găsit altă soluție? o întrebă el, cu disprețul la adresa lui Magnus vizibil în toate trăsăturile.

Privindu-l, Tory se întrebă dacă era posibil să intre pe sub pielea lui aspră, să-l determine să-și arate adevăratele sentimente.

– Denzil, ce-ai face dacă ți-aș spune că nu vreau să mă mărit cu tine? ripostă ea, cu o altă întrebare.

– Aș porni motorul, aș băga în viteza întâi și aș pleca fără tine, și nu ți-ar mai rămâne decât să ajungi singură la Port Anne, replică el rece. De ce, ăsta-i răspunsul tău?

– Nu. Ascultă, tu nu arăți niciodată ceea ce simți?

– Uneori, recunoscu el laconic, dar nu acum și nu aici. Înțeleg că răspunsul e da.

– Da! șuieră Tory printre dinți, făcându-l să zâmbească și mai enervant.

– Deci, profesorul nu s-a prezentat nici acum la apel, pufni Denzil. Mare păcat, Victoria. Urcă și te duc la un hotel, unde-ți voi închiria o cameră până semnăm contractul.

– Care contract? întrebă ea, așezându-se lângă el.

– Contractul de căsătorie, iubire, cel care-mi acordă anumite drepturi. Ai uitat?

– N-am uitat, dar mai e un lucru pe care vreau să-l știi înainte de a-l semna.

– Și anume?

– Mă mărit cu tine pentru că vreau să rămân în Airouna și să termin munca pentru care am venit, fără să mi se rezilieze contractul, nu din alt motiv. E clar?

– Absolut clar, Victoria, răspunse Denzil, cu mâna pe cheia de contact. Nici nu mă așteptam la altceva.

Capitolul 7

O săptămână mai târziu, Tory deschidea ușa cu plasă a cabanei lui Denzil și intra în living. Se întorcea de la Grădina Botanică, unde lucrase cu Magnus toată după-amiaza. O după-amiază la fel ca toate celelalte, cu o singură diferență: deși începuse ziua ca Victoria Latham, petrecuse după-amiaza ca Victoria Hallam.

Intră repede în dormitor. Valizele ei erau acolo. Avea să și le despacheteze, să facă un duș și să se îmbrace cu ceva comod și răcoros, noul ei caftan, eventual. Până atunci, ar fi trebuit să se întoarcă și Denzil.

Îi fusese mai ușor să se mărite decât se așteptase. Dimineața, Denzil sosise la laborator, anunțând că erau așteptați la oficiul stării civile. Îl însoțise, iar scurta ceremonie fusese simplă și nepretențioasă. După aceea, Denzil o adusese înapoi la slujbă, spunându-i că avea să achite el nota la hotel și să-i ducă lucrurile la cabană.

Fait accompli. Expresia i se învârtea prin minte, în timp ce-și agăța hainele în debaraua încăpătoare, lângă cele

câteva costume ale lui Denzil. Era căsătorită, avea contractul asigurat, iar Rita Jarrold nu mai putea face nimic, decât cu riscul de a provoca un scandal. Și acum, ce urma?

Luând un prosop și trusa de toaletă, cu caftanul pe braț, porni spre baie. În hol se opri, auzind glasuri din living. Merse încet spre ușă și se uită pe după colț, să vadă cine venise cu Denzil. Nu văzu pe nimeni, dar auzi clinchet de gheață în pahare și gâlgâitul băuturii turnate din sticlă.

– Da, dom'le, bubui un glas gros, pe care-l recunoscu imediat ca fiind al lui Pete de Freitas. Zău că ne-a luat vântul din pânze azi dimineață, când am venit cu Mandy aici și Josh ne-a spus că erai plecat în oraș să-ți pui juvățul de gât. Cine-i norocoasa? Nu cumva blondina aia pe care ai adus-o la Tequila acu' două săptămâni?

Tory nu distinse răspunsul lui Denzil și, știind că era de neiertat ce făcea – trăgea cu urechea – mai făcu un pas, pentru a auzi mai bine.

– Ei, da' știu că Mandy o să se bucure, mârâi Pete. Îi place puștoaica. Da' n-am crezut niciodată s-apuc ziua asta. Mereu am avut impresia că nu te încântă ideea să te legi de o femeie. Și, știind ce șmecher ești, nu m-aș mira s-o fi luat în cine știe ce scop ascuns. Hai noroc!

– Noroc, răspunse calm Denzil. De fapt, m-am însurat cu ea fiindcă intrase la apă și avea nevoie de ajuor.

– Ha? bubui hohotul lui Pete prin casă. Las-o jos că măcăne, Denzil. Nu ești tu genul de cavaler. Nu uita c-am văzut cum o sărutai pe iaht, la Tequila.

– Mă rog, recunosc că n-am luat-o de soție numai din motive altruiste, răspunse Denzil ironic. Aștept să fiu răsplătit pentru serviciile prestate.

– Aștepți să fii ră...

Restul frazei se pierdu într-un hohot de râs, iar Tory se răsuci brusc pe călcâie, cu obrajii aprinși, fugi în baie și trânti ușa cu un trosnet care zgudui pereții.

Dar ce-ar fi vrut? I-ar fi convenit ca Denzil să fie mai puțin cinstit, spunându-i lui Pete că se însurase cu ea din dragoste? Ar fi fost o prostie prea mare, știind că nu era îndrăgostit de ea. Deși Tory tare ar mai fi vrut să fie.

Gândul îi veni năvalnic, în timp ce intra în cadă și muta apa de la robinete la duș.

Ce-o apucase? Se măritase cu ochii deschiși, știind de ce o voia Denzil de soție, și-atunci de ce-și dorea s-o fi făcut din alt motiv – din dragoste?

Clanța se mișcă zgomotos, cineva încercând să intre, dar Tory încuiase ușa.

– Tory? Ești acolo? întrebă Denzil.

– Da, ies imediat.

– Nu te grăbi. A venit Pete și ne-a invitat la cină cu el și Mandy, ca să sărbătorim. Ai ceva împotrivă?

– Nu, bineînțeles. Mi-ar face mare plăcere.

Merseră cu un taxi până acasă la sora lui Mandy, în cartierul portughez al orașului. Acolo, după alte pahare de alcool, se luă decizia ca sora lui Mandy și soțul ei să vină de asemenea la restaurant. Nu peste mult, stăteau toți șase înghesuiți într-un taxi, în drum spre cherhana. Tory se pomeni stând pe genunchii lui Denzil, iar atingerea mâinilor lui pe talie și pe brațul gol, o făcu să-și dea seama brusc de schimbarea produsă în acea zi. Stătea țeapănă, cu fața întoarsă în altă parte și inima bătându-i

nebunește, întrebându-se cum de se lăsase atrasă în capcana căsătoriei cu el.

La cherhana mâncară fructe de mare delicioase și băură șampanie, dansând în ritmul tobelor bongo. Tory se distra împreună cu ceilalți, încercând să-și alunge din minte remarca lui Denzil pe care o auzise după-amiază: *Aștept să fiu răsplătit pentru serviciile prestate.*

Întorcându-se să-l privească, văzu că stătea de vorbă cu o tânără slabă, cu o aureolă de păr negru tapat. Denzil îi zâmbea destul de ironic și, când observă că Tory îl privea, se aplecă și spuse cu glas tare, peste hărmălaia de tobe și chitare:

– Tory, ea e Moira Townsend. Lucrează la cabientul Atașatului Comercial Britanic. Moira, ți-o prezint pe Tory, soția mea.

Tânăra, care avea cu vreo doi, trei ani mai mult decât Tory, se întoarse repede, o măsură cu privirea, apoi reveni spre Denzil.

– Deci, e adevărat?

– În parte, răspunse el, ridicându-se în picioare. Mă întorc imediat.

Porni spre toaletă, iar Tory rămase singură cu Moira. Mandy, Pete și ceilalți doi dansau cu energie.

Moira reveni spre Tory. Avea ochi mari căprui, nas în vânt și o gură largă, care părea să zâmbească tot timpul.

– Încântată de cunoștință, Tory, spuse ea. Denzil și cu mine... mă rog, credeam că suntem prieteni buni, ridică ea din umerii înguști. Nu mi-a venit să cred, azi, când am auzit că s-a însurat. Desigur, după ce am auzit toată povestea, mi-am dat seama că nu avea cum să nu te scoată din necaz.

– Ce poveste ai auzit? întrebă Tory, simțind că i se uscau buzele.

– Că nevasta directorului te-a dat afară din casă, săptămâna trecută în noaptea furtunii, și a trebuit să înnoptezi la Denzil. Ai cam nimerit din lac în puț, după părerea mea, chicoti Moira.

– De unde-ai auzit?

– A, pe ocolite, de fapt. Sora unei fete de la birou e prietenă cu fiica doctorului Jarrold. Fata pare să le spună povestea tuturor, nu mai poate de încântare. Cât timp crezi c-o să dureze?

– Ce să dureze?

– Păi, căsnicia, iubito, căsnicia voastră! Vreau să zic, n-ați pornit tocmai cu dreptul, nu? Oricum, când te hotărăști să-ți iei catrafusele, să mă anunți. Nu m-ar deranja să am ocazia de a-l consola pe Denzil, după plecarea ta.

Și se îndepărtă, cu un mic gest de salut. Tory își rezemă cotul pe masă, cu capul sprijinit în palmă, simțind că-i venea rău. Toată lumea știa de ce o luase Denzil de soție. Probabil că mariajul lor era subiect de bârfă prin toate birourile guvernamentale, și numai din cauza răutății cu bătaie lungă a Carlei.

Luându-și poșeta, se ridică și ieși din salonul zgomotos, pe chei. În apa portului, luminile reflectate se legănau în siajul unei bărci de pescuit. Tory porni orbește, până se pomeni pe o alee îngustă ce se arcuia lângă o plajă luminată de lună, mărginită de cocotieri. Cu sandalele în mână, merse pe nisipul cald și mătăsos până la marginea apei, unde se opri o clipă, apoi păși în valuri. Acestea îi mângâiau picioarele, udându-i tivul rochiei.

– Tory! se auzi glasul lui Denzil în spatele ei, poruncitor. Ce naiba te-a apucat?

Îi simți mâna pe braț, aspră, după care o răsuci cu fața spre el.

– De ce-ai plecat de la restaurant?

– Mi-era puțin cam rău – de la șampanie, cred, și din cauza căldurii. Nu știam că m-a văzut cineva.

– Vrei să spui că ai *sperat* să nu te văd, o corectă el, înverșunat. Ai fugit de mine, în noaptea nunții!

– Dar nici n-a fost o nuntă în adevăratul sens a cuvântului! strigă ea. Căsătoria noastră nu e reală.

– Pentru mine e foarte reală, mârâi aspru Denzil, iar acum am să te duc la cabană ca să-ți arăt cât de reală e.

– Nu, Denzil, nu pot. Nu vreau! se zbătu Tory, disperată să scape. El îi apucă și celălalt braț și o trase smucit, apăsându-i gura cu a lui, într-un sărut brutal, stăpânitor.

– Ba vrei, murmură, cu buzele lipite de ale ei. Și nu te mai zbate, Tory. Nu faci decât să te lovești.

Întorcându-se, porni trăgând-o după el pe nisipul moale. Tory se opuse din răsputeri, până la alee, dar nu se putea pune cu el. Moleșită dintr-o dată, se încălță, simțindu-se ca o marionetă.

Pe chei, ca întotdeauna, așteptau câteva taxiuri. Un fluierat al lui Denzil aduse imediat unul în fața lor. În întunericul din mașină, n-o mai atinse, nu-i mai spuse nimic. Ce mai mod de a începe o căsnicie! *N-ați pornit tocmai cu dreptul, nu?* păreau s-o batjocorească pe Tory cuvintele Moirei Townsend.

În living, Denzil deschise ușa dormitorului, aprinse lumina și o împinse în cameră, dându-i în sfârșit drumul. Scoase cheia din broască.

– Dezechiparea și în pat! ordonă el scurt. Mă întorc.

Ușa se închise în urma lui, iar Tory auzi cheia răsucită în broască.

De când se ciocnise cu Denzil, pe feribot, încercase să evite acest moment. La prima întâlnire, ridicase obstacole defensive pentru a se apăra de atracția reciprocă dintre ei. De-atunci, fiecare întrevedere cu el se tranfromase într-o confruntare. Iar acum, ajunsese la limită și nu mai vedea nici o ieșire.

Încet, începu să se dezbrace. Tocmai își scosese din sertar cămașa de noapte lungă, din nylon subțire de culoarea piersicii, când auzi cheia în broască și ușa se deschise. Tory făcu un pas înapoi, ținându-și cămașa în fața trupului gol. Denzil închise ușa și se întoarse. Își ținea sacoul pe braț și avea cămașa albă descheiată, puritatea culorii și apretul materialului contrastând cu pieptul lui bronzat.

– Am spus dezechiparea, nu echiparea, murmură el privind cămașa de noapte, apoi se întoarse să-și agațe sacoul în debara. Ca fulgerul, Tory își trase cămașa peste cap și-și luă trusa de toaletă de pe masa cu oglindă.

– Aș vrea să mă spăl pe dinți, spuse ea.

– Bine, așa să faci. Eu te aștept în hol, așa că nu te gândi la alte trucuri ca să scapi.

Tory întârzie cât putu de mult cu spălatul feței, al mâinilor și al dinților. Se gândea într-adevăr să fugă pe fereastră, dar rațiunea avu câștig de cauză. Unde ar fi putut merge? Nicăieri.

Când ieși, Denzil stătea rezemat de perete, așteptând-o cu răbdare, și o urmă în dormitor. Închise ușa cu piciorul și o întrebă încet:

– Ești gata?

– Denzil, nu pot, răspunse Tory cu voce slabă.

Apropierea lui avea efectul obișnuit, făcându-i picioarele să tremure și mâinile să tindă spre a se ridica să-l atingă.

– Ba poți, iubire, murmură el, cuprinzând-o cu brațele. Am să-ți arăt cum.

Săteau față în față, ca doi inamici. Denzil se apropie, iar Tory îi simți duritatea trupului, mirosul de mosc al părului și pielii, când se aplecă spre ea. Involuntar, trupul i se arcui în contact cu al lui, iar Denzil, simțind reacția, o luă în brațe și o duse spre pat.

Dorința i se întețea încet, amenințând s-o învingă. Făcu o ultimă încercare.

– Nu vreau să fie o recompensă, se plânse ea.

– Ce naiba vrei să spui?

– Am auzit ce i-ai zis lui Pete.

– Aha, deci de-asta ai trântit ușa băii, o acuză Denzil. Vezi ce se întâmplă când tragi cu urechea? Auzi doar jumătate din poveste, și de obicei tocmai jumătatea care nu trebuie. Pete își băga nasul unde nu-i fierbea oala, era prea indiscret, și am încercat să-l descurajez. L-am făcut să râdă, așa că am putut schimba vorba. N-am mai discutat despre tine.

Îi suflă ușurel șuvițele de păr de pe frunte.

– De-asta voiai să intri în mare? o tachină el. Numai fiindcă nu-ți convenea ideea că e doar o recompensă?

– Nu numai atât. Carla le-a spus tuturor că te-ai simțit obligat să mă iei de soție. Mi-a spus Moira. Toată lumea ne bârfește.

Vocea îi tremura.

– Și asta te supără?

– Da, fiindcă nu-i adevărat, nu-i așa?

Cu vârful degetului, Denzil coborî din vârful bărbiei ei, în josul gâtului, făcând-o să fie cuprinsă de fiori voluptuoși. Mâna lui își continuă drumul, împingând în lături cămașa pentru a se arcui sub sân.

– Nu, nu-i adevărat. M-am însurat cu tine fiindcă vreau să trăim împreună și o vom face astfel încât să fie o recompensă și pentru tine, nu numai pentru mine.

Plăcerea senzuală o inunda, căutând o cale de ieșire. Tory își aruncă un braț împrejurul lui, mângâindu-i curbele puternice ale spatelui.

– O, Denzil, cât te mai iubesc! strigă, știind că vorbea din adâncul inimii.

– Începi să prinzi ideea.

Gura lui coborî peste a ei, în timp ce o împingea cu spatele pe saltea, ca apoi să se aplece deasupra ei și, încet, tandru, buzele și mâinile lui pătimașe îi aduseră senzațiile la limita de unde nu părea să mai existe nici o eliberare. Dar eliberarea sosi, când o luă în posesia lui, amestecând durere și extaz, și în timp ce rămâneau unul în brațele celuilalt, într-o stare de amețeală relaxată, Tory înțelese ce însemnau spusele lui: că uniunea lor avea s-o recompenseze și pe ea la fel ca pe el.

Deșteptarea împreună, a doua zi dimineața, fu o bucurie și în același timp un chin; bucurie, fiindcă își aminteau amândoi plăcerile din timpul nopții, și chin, pentru că se treziseră târziu și trebuia să se grăbească, certându-se cine să intre primul la baie, cine să facă micul dejun și cum să ajungă Tory la serviciu.

– Nu pot să te duc și să te-aduc în fiecare zi, bombăni Denzil, în timp ce jeep-ul cotea în viteză la curbe.

– Nici nu e nevoie, răspunse ea cu demnitate. Îmi cumpăr o bicicletă și merg cu ea.

În timp ce Tory mergea spre clădirea laboratorului, ușa casei se deschise și o voce răgușită o chemă:

– Domnișoară Latham... o, scuză-mă... Doamnă Hallam, aș dori să-ți vorbesc, te rog.

Rita Jarrold stătea pe treapta de sus, într-un capot roșu închis, rezemată de una dintre coloanele albe ale porticului.

Tory așteptă la baza scării.

– Sunt în întârziere, doamnă Jarrold, replică ea, politicoasă. N-am putea vorbi mai târziu?

– Ceea ce am de spus nu va dura mult.

Rita se desprinse de coloană, coborând treptele.

– Cred că-ți închipui că ți-ai salvat slujba, măritându-te cu bădăranul ăla aventurier care conduce debarcaderul.

– Denzil o fi, poate, aventurier, dar bădăran nu e, i-o întoarse Tory. E un om bine crescut, care ține la ceilalți.

– Și-ți închipui că ține și la dumneata, fără îndoială, ripostă Rita batjocoritor. Nu-mi prea vine să cred că o femeie cu inteligența și educația dumitale s-a lăsat șantajată să se mărite cu un om despre care nu se știe nimic. Habar n-ai de unde e, nici cu cine a avut de-a face, se cutremură ea ușor de dezgust, ca și cum Denzil ar fi fost un câine sau un motan vagabond.

– Dacă asta-i tot ce aveți de spus, eu mă duc, spuse Tory cu voce înăbușită, încercând să-și stăpânească furia. Nu doresc să vă ascult insultându-mi soțul.

– Nu-ți insultam soțul. Declaram doar niște fapte și vreau să te previn că încă mai trebuie să fii atentă pe unde calci. Te voi urmări cu atenție, așa că să nu crezi nici un moment că mariajul dumitale cu Denzil Hallam mi-a schimbat cu ceva opinia.

Tory se răsuci în loc și o luă la fugă, nevrând să mai audă. Acum era convinsă că Rita nu era bolnavă numai fizic, ci și dezechilibrată mintal. Cu siguranță, nici un om

în toate minţile nu putea ajunge cu ura până aici! Nereuşind s-o dea afară din slujbă, Rita încerca acum să-i provoace neîncrederea în Denzil.

Toate neliniştile i se risipiră când, ieşind după-amiază din laborator, văzu jeep-ul albastru aşteptând-o. Îl sărută pe Denzil, înveselită, şi se aşeză alături.

– Ţi-am adus un cadou, o anunţă el în timp ce demara.

– A, uitasem! Eu nu ţi-am cumpărat nimic! exclamă Tory, surprinsă că Denzil se gândise, măcar, la un dar de nuntă.

– Nu face nimic. Nici nu mă aşteptam.

– Ce este?

– Aşteaptă şi-ai să vezi. Dăruitul şi primitul cadourilor nu au nici un haz dacă nu sunt surprize.

Când o văzu rezemată de treptele cabanei, bucuria ei nu mai cunoscu margini. Era o bicicletă cu motor, în genul celor folosite de mulţi insulari şi închiriate de turişti.

– Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! exclamă ea, căzându-i în braţe.

– Îmi poţi mulţumi mai târziu... Diseară.

La Crăciun, Tory împodobi livingul cabanei cu buchete mari de poinsettia culese din Grădina Botanică. Primise cărţi poştale de la rude şi prieteni. Chiar şi lui Denzil îi sosiseră două, una de la bunica lui şi alta din Cornwall, semnată simplu, „Wanda“, cu mesajul de încheiere: „pe curând“.

– Cine e? întrebă Tory. O persoană din trecutul de care nu vrei să vorbeşti?

– Da.

Răspunsul fu scurt, aproape ostil.

– Crezi că mesajul ăsta înseamnă că te va vizita curând? insistă ea, neluând în seamă semnele de pericol.

– Nu știu.

– Ai vrea să vină?

– Tory, de ce nu încetezi odată?

Denzil se ridică de pe canapea, începând să umble agitat prin cameră.

– Iartă-mă, răspunse ea ezitând. Nu știam că te-am atins într-un punct atât de sensibil.

Apoi adăugă, mai încet:

– Cred că ai iubit-o foarte mult.

Drept răspuns, Denzil înjură murdar, deschise ușa cu plasă și ieși.

Tory îl așteptă un timp să se întoarcă, dar navigația de peste zi își făcea efectul, adormind-o, și se duse la culcare. Nu-l auzi intrând, dar o treziră ișcările lui, în timp ce se dezbrăca pe întuneric.

– Denzil, te simți bine? îl întrebă, în șoaptă.

– Ce înțelegi prin „bine"? mârâi el.

Eram îngrijorată. Ai plecat fără o vorbă și te-ai întors târziu.Ce-ai făcut?

– Am băut.

– De ce?

Acum, Tory era mai îngrijorată ca oricând.

– Din vina mea, nu-i așa? Nu trebuia să spun ce-am spus...

Se întrerupse, simțind că Denzil se scutura de râs.

– Ce te amuză așa?

– Tu, replică el, cuprinzând-o cu un braț; îi simți mirosul de rom și tutun în respirație. Ești așa de ușor de tachinat. M-am dus la o plimbare și am trecut pe la Josh; am băut un pahar cu el și nevastă-sa, atâta tot.

Dar Tory nu uită complet mesajul din felicitarea de Crăciun și, în fiecare zi când bacul sau micile avioane charter aduceau câte o serie nouă de vizitatori, se aștepta să găsească în cabană, când se întorcea de la lucru, o femeie numită Wanda.

Luna ianuarie trecu fără să vină nimeni. Februarie aduse mulțimi de turiști, la obișnuitul festival de Mardi Gras, și o scrisoare de la părinții ei, spunându-i că nu-și puteau permite să vină pe insulă în martie, așa cum speraseră.

– Poate ar trebui să-ți iei o vacanță și să te duci tu la ei, îi propuse Denzil. Cu siguranță, contractul tău prevede și un concediu?

– Nu știu. Va trebui să-l citesc mai atentă. Dacă aș face o călătorie până acasă, ai veni cu mine?

– Nu în perioada asta a anului. Sunt prea ocupat aici. Cel mai bine ar fi să te duci singură, să-ți vizitezi toți prietenii și să scapi definitiv de nostalgie. E singura cale.

– Și dacă nu mă mai întorc? îl sfidă Tory, puțin lezată de refuzul lui.

– Ți-ai încălca prevederile contractuale, nu-i așa, iubire? replică nepăsător Denzil, revenind la scrisoarea pe care i-o scria bunicii sale.

Spre seara zilei dinaintea plecării cu bacul spre Antigua, Tory tocmai își făcea bagajul, când auzi niște pași urcând treptele de la intrare, urmați de un ciocănit ușor în rama ușii cu plasă.

Se duse să deschidă și, la vederea femeii care stătea cu spatele spre ușă, îmbrăcată într-o rochie elegantă de bumbac în dungi, ezită. Femeia se întoarse, privind prin plasa de sârmă.

– A, bună seara, spuse ea cu un accent englezesc perfect. Îl caut pe Denzil Hallam.

– E plecat pe mare, răspunse Tory. Nu intrați?

Deschise ușa, iar femeia, care părea să aibă cam cu zece ani mai mult decât ea, trecu pe alături.

– Eu sunt Tory Hallam.

Vizitatoarea, scundă și îngrijită, se răsuci, cu ochii albaștri dilatați.

– Hallam? Ați spus, Hallam?

– Da, Denzil și cu mine suntem căsătoriți de aproape cinci luni.

Gura mică și răutăcioasă se arcui într-un zâmbet.

– Eu sunt Wanda Trelawney și am divorțat de Mark Trelawney... ia să vedem, își ridică ea la obrazul neted un deget al mâinii înmănușate, gânditoare. Da, trebuie să fi fost tot cam acum cinci luni. Ce ciudat, adăugă, zâmbind din nou. I-am scris lui Denzil că vin în Caraibe. Am rude în Grenada.

– Înțeleg.

Wanda părea foarte amabilă și arăta uluitor de multicoloră, cu ochii albaștri și părul auriu-roșcat.

– Ia loc, te rog, o invită Tory. Vrei un ceai cu gheață?

– Mulțumesc.

Wanda se așeză, în timp ce Tory se ducea să pregătească băutura. Când reveni cu ceaiul, spuse pe un ton de conversație:

– De fapt, eu tocmai îmi făceam bagajul să plec într-o vizită la părinții mei, în Anglia, pentru două săptămâni.

– Eu în locul tău n-aș face-o. E o vreme groaznică, rece și ploioasă, cel puțin jos în Cornwall. Pari să provii din nord.

– Într-adevăr.

– Atunci, cum ai ajuns aici?

Tory îi prezentă un rezumat rapid al sosirii ei în Airouna.

– Trebuie să spun că mă cam surprinzi, declară Wanda, când Tory termină. Nu știam că Denzil s-a căsătorit. Cred că nici familia lui nu știe. Mai deunăzi m-am întâlnit cu fratele lui, în Falmouth, și i-am spus că trec pe-aici și sper să-l întâlnesc și pe Denzil. Sunt sigură că mi-ar fi spus, dacă știa despre tine. Denzil a anunțat-o pe bunica lui?

– Nu... nu știu.

– A, dacă o făcea, ați fi primit pân-acum vești de la ea. Ți-ar fi scris personal. Mă întreb de ce a ținut secretă căsătoria cu tine.

Ochii albaștri își pierduseră umorul, privind-o critic pe Tory.

– Denzil nu ți-a vorbit niciodată despre mine, nu-i așa? fu următoarea întrebare, perfect țintită.

– Nu.

– Mă așteptam.

Pe buzele Wandei se ivi un mic surâs enigmatic, și anunță, destul de înfumurată:

– Eu sunt motivul pentru care a plecat din Anglia.

– Mă tem că nu înțeleg.

– Ne iubeam, spuse ea cu un oftat nostalgic, dar eu eram măritată cu Mark. Ne-am căsătorit când aveam optsprezece ani. El era cu aproape douăzeci mai bătrân decât mine și, cu timpul, diferența a început să se simtă. Mie îmi place să mă distrez, mergeam adesea la un club local de iahting, cu prietenii. Acolo l-am cunoscut pe Denzil.

– Știa că erai căsătorită?

Wanda oftă din nou, cu aceeași nostalgie.

– Purtam verighetă, dragă, așa că n-avea cum să nu afle. Oricum, soțul meu a aflat despre mica noastră aventură. A ieșit un mare scandal. Și în familia lui Denzil s-au produs neplăceri. Cred că s-a certat cu unchiul lui. Oricum, imediat am aflat că plecase cu iahtul, peste Atlantic. Ai lui, familia Hallam, știi, sunt foarte bogați.

– Nu, nu știam... De fapt, nu știu nimic despre ei, spuse Tory rigidă, privind cum musafira își punea din nou mănușile.

– Mă rog, acum n-au mai rămas mulți. Părinții lui Denzil au murit într-un accident, când el era mic, și l-a crescut bunica lui. Îi mai are pe unchiul său, Trevor, și fratele lui, Garth, care e mult mai mare ca el... cu vreo paisprezece ani, cred, și apoi, desigur, bunica Hallam, care e absolut o scumpă. Când te-aștepți să vină Denzil?

– Mai pe seară. Poate ar fi bine să-l cauți mâine. Am să-i spun că ai venit.

– Foarte drăguț din partea ta – dacă stau să mă gândesc... începu Wanda, ridicându-se.

– Dacă stai să e gândești...?

– ...Că nu mai sunt măritată cu Mark. Ce păcat că Denzil nu mi-a primit scrisoarea înainte de a se însura... nu că aș avea ceva personal cu tine, pari o fată destul de drăguță... dar el mă iubește pe mine și spunea mereu că, dacă găsesc vreun motiv ca să divorțez de Mark, ne vom căsători.

Wanda plecă, iar Tory reveni la bagajele ei. Cină singură, apoi veni Josh, să-i spună că vorbise cu Denzil prin radio, iar acesta anunțase că nu se putea întoarce până a doua zi dimineața. Tory se culcă nefericită, pentru că Denzil nu se ostenise să revină acasă în ultima ei noapte

în Airouna. Se suci și se învârti toată noaptea, dorindu-și ca Denzil să fi fost alături, ca să-i răspundă la întrebări și să-i înăbușe îndoielile cu sărutări, dar el nu sosi decât când Tory era gata să plece spre port, ca să prindă feribotul.

– Îmi pare rău, iubire... începu el, dar Tory, enervată din cauza nesomnului și a neliniștii, îl întrerupse răstit:

– Nici nu mă mir! Se vede ce puțin îți pasă de mine. Nici măcar n-ai încercat să ajungi acasă.

– Ascultă, Tory...

Denzil o luă de umeri, însă ea se smulse:

– Dacă nu plec acum, pierd feribotul și legătura de la Antigua, și-atunci să te văd ce te faci cu mine, când... când va veni din nou adevărata ta iubire.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Wanda... fosta doamnă Trelawney, e aici, în Airouna. A venit fiindcă acum, fiind liberă, credea că vă puteți căsători, așa cum plănuiserăți pe vremuri, când încă mai era doamna Trelawney.

– Taci din gură!

Glasul lui Denzil era sălbatic, iar în ochi îi ardeau flăcări verzi.

– Nu știi ce vorbești.

– Nici nu-i de mirare, nu-i așa, de vreme ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre tine? Va să zică, ai fost surprins furând soția altuia...

– Nu-i adevărat! mugi el. Tory, pentru numele lui Dumnezeu, ai de gând să taci și să mă lași să-ți explic?

– E prea târziu. Nu mai am timp.

Coborî grăbită treptele. Josh aștepta în jeep, cu valizele deja înăuntru. Denzil o urmă, sărind pe bancheta din

spate, în timp ce mașina pornea. Drumul decurse în tăcere, cu excepția lui Josh care, ca toți insularii, cânta sau fredona.

Când sosiră, bacul tocmai se pregătea să plece. Josh sări din jeep și alergă să-i ceară căpitanului să mai aștepte.

– Tory, nu poți pleca așa.

În glasul scăzut al lui Denzil se simțea o undă de deznădejde.

– Ba pot și o fac. N-ai decât să rămâi cu scumpa ta Wanda!

– Ai să te-ntorci.

Nu era o întrebare, ci o afirmație arogantă, în timp ce trecea în fața ei, tăindu-i calea. Tory ridică privirea spre ochii albaștri care o fulgerau cu furie și, din nou, i se păru că Denzil stătea în fața ei ca o stâncă de neclintit.

– A, nu știu. Nu pot gândi acum. Te rog, lasă-mă să trec, șopti ea, înnebunită.

Denzil se dădu la o parte, iar Tory îl ocoli, pe urmele lui Josh, care-i ducea valizele spre schelă, unde le prelua un om din echipaj. În timp ce urca grăbită pasarela, Tory îl mai auzi pe Denzil strigând după ea, cu glas limpede și tăios:

– Tory, dacă nu te mai întorci, n-am să te iert niciodată!

Observa că în jur se întorceau capete, oamenii se uitau la el, apoi la ea, după care ajunse la bord, poarta de îmbarcare se închise și motoarele porniră în marșarier. Tory alergă spre prova, ca să vadă cheul. Poate că, dacă-i făcea vreun semn, îi sufla un sărut, avea să știe că intenționa să se întoarcă. Dar în micul grup de oameni care făceau cu mâna nu-l recunoscu decât pe unul, negrul înalt și blând numit Josh. Denzil plecase.

Capitolul 8

Spre sfârșitul primei săptămâni de la sosirea în Anglia, Tory se îmbolnăvi de gripă. Întrucât se simțea bine vizitându-și toți prietenii și rudele, își acordă doar două zile ca să învingă boala. Astfel, din „neglijență curată", cum spunea răspicat mama ei, făcu o infecție gravă la plămâni, care evoluă în pneumonie. Când putu din nou să stea așezată și să mănânce, slăbise și era plecată din Airouna de trei săptămâni.

– Le-am scris doctorului Jarrold și lui Denzil ca să le spun de ce nu te-ai întors, îi spuse mama sa. Trebuie să fi primit de-acum scrisorile.

Dar Tory nu se putea gândi decât la convingerea lui Denzil că îl părăsise.

În fiecare zi aștepta câte o scrisoare de la el și, o dată sau de două ori, încercă să-i scrie ca să-l anunțe că își revenea. Dar de fiecare dată când începea, își amintea amenințarea pe care i-o aruncase Denzil pe cheul din Port Anne; iar atunci, se gândea la Wanda și se întreba dacă nu cumva era mai bine să nu-i scrie, să-l lase să creadă că-l

părăsise, ca el să introducă acțiunea de divorț și să rămână liber pentru a se căsători cu Wanda.

Așa că nu termina niciodată scrisorile, ci le strângea ghemotoc și le arunca la coș.

După patru săptămâni, primi două scrisori din Airouna. Una era de la Departamentul de Grădini și Parcuri, care-i rezilia contractul pentru că depășise termenul de concediu. Era semnată de șeful departamentului: Harold Ribiera, tatăl Ritei Jarrold. Cealaltă scrisoare era de la Magnus, care-și exprima speranța că ea înțelegea că nu putuse face nimic pentru renegocierea contractului. Sperase să se întoarcă oricum în Airouna, la soțul ei, dar auzise recent că Hallam plecase de la debarcader, care avea acum un nou administrator. Presupunea că Hallam se dusese în Anglia, la Tory, așa că n-o mai aștepta pe insulă, pentru a-l ajuta să-și termine cartea. Mare păcat, fiindcă ea îi înțelegea modul de gândire și...

Degetele amorțite dintr-o dată ale lui Tory scăpară scrisoarea. Denzil plecase din Airouna. Când? De ce? Unde se dusese? Înnebunită, luă scrisoarea de jos ca s-o mai citească o dată, sperând să găsească vreo indicație privind destinația. Când se îndreptă, o izbi un val de greață, amețind-o, și se prăbuși.

Revenindu-și, îl văzu pe doctorul Jones intrând în cameră, urmat de mama ei.

– Ei, tinerico, acum ce-ai mai făcut? întrebă el.

– Cred că am leșinat, îngăimă Tory. Țin minte că mi s-a făcut rău.

– Ia să vedem noi. Nu... De data asta, nu-s plămânii.

Medicul era blând, ca de obicei, iar când termină examinarea, se așeză pe marginea fotoliului, luându-i o mână într-a lui.

– Știai că ești însărcinată, Tory? întrebă el încet.

Tory se uită spre mama ei, dar Pamela ieșise; ușa tocmai se închidea în urma sa.

– Mă gândeam eu, murmură.

– Cam în două luni și jumătate, aș spune. Te bucuri?

– Da, răspunse ea, cam tristă. Nu-i spuneți mamei, vă rog. Aș vrea s-o anunț eu.

– Sigur că da. E treaba voastră, în fond. Aș dori să treci pe la clinică săptămâna viitare, pentru un examen complet, înainte de a pleca înapoi în Caraibe. Cred că nu e nici o șansă să rămâi aici pentru a naște copilul?

– Ba, s-ar putea...

După plecarea medicului, rămase privind ramurile de liliac care loveau fereastra. Micile flori violete tocmai începeau să se desfacă. Până se năștea copilul lui Denzil, avea să vină toamna.

O cuprinse panica, făcând-o să se ridice în capul oaselor. Urma să nască, și habar nu avea unde era Denzil!

Următoarele câteva zile trecură în liniște. Marți după-amiază, Tory se duse să culeagă narcise de pe malul lacului. Se lăsă pe vine, pentru că poziția aplecată îi dădea grețuri. În fiecare dimineață își examina talia, ca să vadă dacă nu apăruse vreo schimbare; încă nu-i spusese nimic mamei sale.

– Tory, Tory, a venit tata!

Sora ei, Robin, cobora în goană colina, dinspre casă, cu părul blond fluturându-i în urmă.

– A adus pe cineva cu el, pe lângă George, iar mama spune să vii *imediat*. Așa a zis. Fără discuție. Să vii *imediat*.

– Pe cine-a adus? întrebă Tory, începând să urce panta abruptă.

– A, nu știu, un bărbat. N-am apucat să aflu, fiindcă mama m-a trimis după tine.

Tory intră prin bucătărie, unde lăsă narcisele în chiuvetă. Auzind vocea Pamelei din salon, intră și, în ușă, se opri încremenită, cu ochii mari și neîncrezători. Fiindcă bărbatul care stătea ascultându-i politicos mama, într-un costum maro închis de catifea reiată, avea părul brunet și cârlionțat, crescându-i pe obraji în favoriți lungi.

– Denzil, murmură ea, iar Denzil se întoarse, privind-o drept în ochi, fără să zâmbească.

– Eu vă las puțin singuri, spuse diplomatic Pamela. În curând luăm ceaiul.

Și ieși, închizând bine ușa în urma ei.

– Denzil, ce cauți aici?! exclamă Tory, prostește.

– Nici eu nu sunt prea sigur, răspunse el rece. Tatăl tău părea să agreeze ideea de a mă aduce încoace.

Tory își stăpânea imboldul de a se arunca la pieptul lui, să-l îmbrățișeze și să-l sărute, dar Denzil arăta și vorbea atât de neînduplecat, încât nu credea că l-ar fi bucurat o asemenea atitudine, în acel moment.

– Unde v-ați întâlnit?

– La numărul 36, pe Lilac Avenue, unde locuiește. Unde credeai? Tory, de ce-ai slăbit așa?

– Am fost bolnavă – am avut pneumonie. De-asta nu m-am întors în Airouna când ar fi trebuit. Mama ți-a trimis o scrisoare, să-ți explice. N-ai primit-o?

– Nu. Probabil a sosit după plecarea mea și încă nu m-a ajuns din urmă.

– Când ai plecat?

– Cu câteva zile înainte de a trebui să sosești tu. Am

mers cu *Ariel* în Antigua, ca să-ți ies în întâmpinare. Mă gândeam că era o vreme perfectă ca să ne întoarcem cu iahtul, dar tu n-ai coborât din avion, așa că am dedus că mă părăsiseși și nu m-am mai ostenit să mă întorc în Airouna. M-am dus la St Thomas și mi-am înaintat demisia ca administrator al debarcaderului din Airouna. În timp ce eram acolo, am primit un mesaj de la fratele meu. Îmi telefonase la Airouna, iar Josh îi spusese unde plecasem. Bunica mea era grav bolnavă și mă chema. Așa că l-am lăsat pe *Ariel* în St Thomas și am luat avionul de Londra. Am ajuns în Cornwall tocmai la timp ca s-o mai văd pe bunica înainte de a muri; pe urmă, a trebuit să merg la Manchester cu niște treburi de-ale fratelui meu și mi s-a părut o idee bună să trec și pe la tine, ca să aflu ce ți se întâmplase.

Frazele lui simple și reci nu-i dădeau nici o speranță. Nu venise în Anglia ca s-o vadă. Era clar.

– Îmi... îmi pare rău pentru bunica ta, spuse ea cu voce slabă, așezându-se pe canapea.

Denzil rămase cu un braț rezemat de consola vechiului șemineu, privind flăcările.

– Denzil, nu te-am părăsit, spuse Tory dintr-o dată.

– Dar ți-a venit gândul, replică el.

– Numai din cauza celor spuse de Wanda.

– Pe care nu mi-ai dat șansa să le contrazic.

– A spus că pe ea o iubeai, nu pe mine. A spus că, dacă ai fi primit scrisoarea prin care te anunța să divorțase, nu m-ai mai fi luat de soție.

– I-am primit scrisoarea, într-adevăr, înainte de a te cere pe tine în căsătorie, răspunse el încet.

– A...

Nu mai înțelegea nimic.

– Atunci, de ce te-ai însurat cu mine?

În sfârșit, Denzil întoarse capul spre ea, dar expresia nu i se schimbase.

– Cred că am petrecut ultimele câteva luni răspunzându-ți la întrebare, spuse el, ușor exasperat. Te-am luat fiindcă voiam să trăiești cu mine.

– Dar nu pentru că mă iubeai.

– E același lucru.

– Ba nu e. Iubirea înseamnă comunicare, ajutor, prețuire, acceptare a defectelor celuilalt...

– Și ce naiba crezi că am făcut eu, de când te-am văzut, altceva decât să te ajut, să te apăr, să-ți accept toanele femeiești, să împart cu tine tot ce aveam? Doamne sfinte, Tory, ce trebuie să mai fac pentru a-ți dovedi că te iubesc?

Vorbea aspru, dar inima ei tresărea în piept, iar culorile din cameră păreau să devină mai vii și mai calde.

– Nu trebuia decât să-mi spui, răspunse ea simplu.

– Ei bine, ți-o spun acum. De unde era să știu că erai gata să crezi o femeie superficială și frivolă, ca Wanda, în loc de a mă crede pe mine? adăugă el, iritat. I-ai crezut până și povestea că încercasem să i-o suflu bărbatului ei.

– Și n-ai încercat?

– Nu, a fost doar un joc al ei, ca să scape de el. A, recunosc că mă fascinase un timp, la fel cum și pe tine te fascinase Magnus Jarrold. Are cu câțiva ani mai mult decât mine, dar când am cunoscut-o asta n-o făcea decât să pară și mai interesantă. Era drăguță, fermecătoare, amuzantă și cu experiență. O credeam văduvă și-mi părea rău pentru ea, fiindcă era atât de tânără. Am fost șocat în seara când a apărut Trelawney la ea acasă și a spus că e soțul ei. Înțelegi, ea îmi spusese că-i era socru.

– Vai, ce ștrengăriță! constată Tory, neputându-și stăpâni amuzamentul față de șmecheria viclenei Wanda. Dar ce groaznic pentru tine, înțeleg că ai fost lovit dureros în amorul propriu.

– Respectul de mine însumi a suferit cea mai grea lovitură, se arcui colțul gurii lui într-un mic zâmbet. Mai ales când am descoperit că nu fusesem singurul tânăr pe care-l primise în casa „socrului" ei. Dar am trecut curând și peste asta.

– Mi-a spus că din cauza ei ai părăsit Anglia! exclamă Tory.

– Nu zău?

Denzil râse cu dispreț.

– Înseamnă că te-a citit destul de bine. Nu, fusese doar o coincidență; de mult timp plănuiam o croazieră peste Atlantic.

Prin ușă se auzi vocea ascuțită a lui Robin:

– Tory, mama spune că ceaiul e gata!

– Venim! răspunse Tory, apoi se întoarse din nou spre Denzil, șoptind: urma să mă întorc la tine, dar n-am putut încă, fiind bolnavă. Voi... voi avea un copil.

Ochii căprui și limpezi, atât de apropiați de ai ei, clipiră o dată, de două ori, apoi se dilatară încet.

– Al meu? șopti el, nevenindu-i să creadă.

– Da' al cui? se răsti Tory. Doar nu crezi...

– Tory, mama zice că se supără dacă nu veniți *imediat!* strigă din nou Robin. Haideți, că știu ce faceți. Gata, ajunge, lăsați și pe mai târziu!

– Mai bine să mergem, murmură Tory, ridicându-se.

– Încă nu, spuse el autoritar, trăgând-o la loc pe canapea. Toate la timpul lor.

Începu s-o sărute pe obraz, pe gură, pe ochi, pe gât, cu o ploaie de sărutări scurte care o lăsau cu răsuflarea tăiată, amețită de dorință.

– Denzil, te rog, nu aici! gâfâi ea râzând, când ușa se deschise și Pamela spuse cu asprime:

– Ia ascultați, ne țineți pe toți... O, pardon, văd că sunteți ocupați, i se îmblânzi vocea, amuzată.

Denzil înălță capul, privind-o.

– Fata asta v-a spus că veți fi bunică?

– Tory! Serios?

Acum, Pamela zâmbea de-a dreptul prostește.

Tory dădu din cap, încercând să-și aranjeze părul.

– Atunci, trebuie să mă duc imediat să-l anunț pe Jack, adăugă Pamela și ieși, lăsând ușa deschisă.

Denzil, triumfător pentru că îi reușise șiretlicul de a scăpa de soacră, o trase pe Tory din nou în brațe, dar ea îl respinse, cu mâinile pe pieptul lui.

– Te rog să nu crezi că te refuz, îl tachină ea cu blândețe, dar nu crezi că, cu cât bem ceaiul mai repede, cu atât vom putea rămâne mai curând netulburați?

Îi văzu licărul diavolesc începând să-i joace în ochi.

– Acum înțelegi ideea, iubita mea, replică el încet și, ținându-se de mână, ieșiră spre masa cu ceaiurile, să se alăture restului familiei.

sfârșit